

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ РЪКАТА НА ОБЕРОН

Част 4 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Вихра Манова, 1994

chitanka.info

Принц Коруин отново е в центъра на мистерията около първичния свят Амбър. Отрил нови съюзници и неочаквани врагове, той трябва да подреди пъзела от събития и да спаси родината си. На помощ идва неочаквана подкрепа, от човек, смятан за отдавна мъртъв. Ще успее ли Коруин да продължи успешно по пътя към разкриването на истината и ще даде ли още жертви кървавата борба за трона на Амбър?...

I

Ярко мълниеносно прозрение в тон със странното слънце...

Ето го... Разположено под тази светлина, нещото, което досега бях виждал обгърнато в мрак, озарено единствено от собственото си сияние: Лабиринта, величественият Лабиринт на Амбър, изхвърлен на брега върху овална пясъчна плитчина под/над едно странно небе-море.

... И аз знаех, чрез онзи вътре в мен, който ни свързваше, че този трябваше да е истинският. Което означаваше, че Лабиринта в Амбър не беше нищо друго, освен неговата първа сянка. Което означаваше...

Което означаваше, че самият Амбър не беше нищо друго освен сянка, макар и по-особена, тъй като Лабиринта не бе пренесен някъде отвъд пределите на Амбър, Ребма и Тир-на Ногт. Което пък тогава означаваше, че мястото, на което се бяхме озовали, по закона за предходността и съответствието, беше истинският Амбър.

— Как разбра? — попитах го аз.

— Знаеш, че умея да отгатвам, Коруин — отвърна ми той. — Спомням си всичко, което някога си ми казвал за това как стоят нещата в Амбър: как сянката му, заедно със сенките от вашите битки се простират върху света. Често се чудех, когато си мислех за черния път, дали нещо би могло да хвърли подобна сянка и върху самия Амбър. И си представях, че едно такова нещо би трябвало да е изключително първично, могъщо и тайно. — Той посочи към гледката пред нас. — Като това.

— Продължавай — казах аз.

Изражението на лицето му се промени и той повдигна рамене.

— Следователно, там би трябвало да съществува много по-дълбок пласт реалност, отколкото в твоя Амбър. — Ганелон се доизясни: — И там именно е била свършена мръсната работа. Животното, под чието покровителство се намиращ, ни доведе до нещо, което прилича на такова място и това петно върху Лабиринта изглежда е мръсната работа. Съгласен ли си с мен?

Кимнах.

— Бях удивен не толкова от заключенията, колкото от проникателността ти — отвърнах аз.

— Предвари ме — обади се Рандъм от дясната ми страна, — но и аз дълбоко в себе си изпитвах същото усещане. Наистина съм убеден, че по някакъв начин онова там долу е основата, върху която е съграден нашия свят.

— Един външен човек понякога вижда нещата по-добре, отколкото онзи, който е вътре в тях — подхвърли Ганелон.

Рандъм ме погледна и после насочи цялото си внимание към гледката.

— Мислиш ли — попита той, — че нещата ще се променят още, ако слезем, за да поогледаме по-отблизо?

— Има само един начин да разберем — отвърнах аз.

— В колона по един тогава — съгласи се Рандъм. — Аз ще водя.

— Добре.

Рандъм насочваше коня си надясно, наляво, надясно, в дълга поредица от криволичещи движения, което ни принуждаваше да вървим на зиг-заг през по-голяма част от външната страна на стената. Продължавахме да се движим по начина, по който го бяхме правили през целия ден, като аз вървах плътно зад него, а Ганелон беше последен.

— Изглежда достатъчно безопасно вече — извика Рандъм назад.

— Засега — отвърнах аз.

— Някаква цепнатина в скалите отдолу.

Наведох се напред. Вдясно имаше отвор на пещера, на нивото на овалната плоскост. Разположението ѝ беше такова, че бе останала скрита от погледа ни, докато бяхме стояли по-горе.

— Минаваме прекалено близо до нея — казах аз.

— ... бързо, внимателно и тихо — добави Рандъм и изтегли меча си.

Извадих Грейсуондир от ножницата му, на един завой разстояние отзад над мен Ганелон изтегли своето оръжие.

Не минахме покрай отвора, а отново завихме наляво, преди да стигнем до него. Намирахме се на около десетина, петнайсет крачки, когато долових неприятна миризма, която не можах да определя. Ала конете явно се бяха справили по-добре от мен или пък просто си бяха черногледни по природа, защото присвиха уши, разшириха ноздри и

започнаха разтревожено да пръхтят, докато в същото време се извърщаха встрани и дърпаха юздите. Поуспокоиха се от само себе си, веднага щом завихме и отново започнахме да се отдалечаваме от мястото. Бяха спокойни до момента, в който не стигнахме до края на спускането си и не започнахме да се приближаваме към повредения Лабиринт. Отказаха да се приближат до него.

Рандъм слезе от коня. Приблужи се до очертанята на изрисуваната повърхност, спря и се втренчи в нея. След известно време заговори, без да се обръща назад.

— От всичко останало, което знаем, следва, че нарочно е бил повреден.

— Изглежда, че следва — отвърнах аз.

— Също така следва, че бяхме доведени дотук с определена цел.

— И аз бих казал същото.

— Тогава не се изисква кой знае какво въображение, за да се стигне до заключението, че сме тук с явната цел да определим как точно е бил повреден Лабиринта и какво може да се направи, за да бъде оправен.

— Вероятно. Каква е твоята диагноза?

— Все още никаква.

Той тръгна покрай очертанята на фигурата, надясно към отсрещната страна, откъдето започваше петното. Прибрах меча си в ножницата и се приготвих да сляза от коня. Ганелон се протегна и ме хвана за рамото.

— Мога да се справя и сам... — започнах аз.

Но той не обърна никакво внимание на думите ми и ме прекъсна:

— Коруин, сякаш има някаква малка грапавина там, към центъра на Лабиринта. Няма вид на нещо от самия него...

— Къде?

Той посочи и аз проследих ръката му.

Имаше някакъв чужд предмет близо до центъра. Пръчка? Камък? Хвърчащо парченце хартия...? Невъзможно бе да се определи с точност от такова разстояние.

— Видях го — отвърнах.

Слязохме от конете и се запътихме към Рандъм, който до този момент бе стоял наведен върху най-дясната част от фигурата, оглеждайки внимателно потъмнялото място.

— Ганелон забеляза нещо към центъра — казах аз.

Рандъм кимна.

— И аз го видях — потвърди той. — Опитвах се да определя възможно най-добрия начин, по който да се добера до него, за да го огледам по-отблизо. Не ми харесва идеята да вървя през един повреден Лабиринт. От друга страна се чудех на какво бих се изложил, ако се опитам да премина през почернялото място. Ти как мислиш?

— Да преминеш през каквото там е останало от Лабиринта би отнело доста време — отвърнах аз, — ако има противодействие равно на онова, което съществува у дома. Освен това ни учеха, че е смъртоносно да се отклоняваш от него, а в конкретната ситуация ще бъда принуден да се отклоня, когато стигна до петното. От друга страна, както ти казваш, ако стъпя на петното, бих могъл да вдигна на крак враговете ни. Така че...

— Така че никой от вас няма да го прави — прекъсна ме Ганелон. — Аз ще го направя.

Тогава, без да дочака отговора ни, той се засили, скочи върху потъмнялата част, прекоси я тичешком към центъра, спря толкова, колкото да вдигне някакъв малък предмет, обърна се и се втурна назад.

Няколко мига по-късно стоеше пред нас.

— Това, което направи, беше много опасно — каза му Рандъм.

Ганелон кимна.

— Но вие двамата и досега щяхте да го обсъждате, ако не го бях направил. — Той вдигна ръката си и я протегна към нас. — А сега, какво ще правите с това?

Държеше кинжал. Нанизано върху него, стоеше зацапано правоъгълно картонче. Взех ги от ръцете му.

— Прилича на Фигура — отбеляза Рандъм.

— Да.

Измъкнах картончето, позагладих измачканите места. Мъжът, който видях върху него, ми беше полупознат — което всъщност означаваше, че е и полунепознат. Русоляв, права коса, леко изострени черти, едва забележима усмивка, някак пренебрежителна.

— Не го познавам — казах аз.

— Дай и аз да го видя.

Рандъм взе картата от ръцете ми и смръщи вежди.

— Не — каза той след малко, — и аз не го познавам. Като че ли би трябвало да го познавам, но... Не.

В този момент конете възобновиха оплакванията си, но този път много по-силно. Беше ни необходимо само да извърнем глави, за да разберем причината за тяхното безпокойство, защото тя бе избрала точно този момент, за да се появи от пещерата.

— Дявол да го вземе — промълви Рандъм.

Съгласих се с него.

Ганелон си прочисти гърлото и насочи напред меча си.

— Някой да може да каже какво е това? — попита той.

Първото ми впечатление за звяра бе, че е змиеподобен, едновременно поради движенията му и поради факта, че дългата му дебела опашка изглеждаше повече като продължение на дългото му слабо тяло, отколкото като обикновен придатък. Движеше се на четири крака с двойни стави, стъпалата му бяха огромни, а ноктите отвратителни. Тясната му главичка завършваше с човка и докато то се приближаваше към нас, тя се поклащаше ту на едната страна, ту на другата, показвайки ни първо едното си бледосинкаво око, после другото. Огромни криле стояха прибрани от двете страни на тялото му — пурпур и нещо, подобно на кожа. Нямаше нито козина, нито пера, въпреки че на места по гърдите, раменете, гърба и по продължение на опашката си имаше люспи. От човката-щик до извиващото се връхче на опашката звярът изглеждаше малко по-дълъг от три метра. Чуваше се някакъв дрънчащ звук, докато се движеше и за миг зърнах отблясъците на нещо лъскаво върху шията му.

— Най-близкото до това чудо, което аз съм виждал — каза Рандъм, — е едно хералдическо животно — грифонът. Само че това е голо и мораво.

— Определено не е от нашите природни забележителности — добавих аз, изтеглих Грейсуондир и размахох острието му на едно ниво с главата на създанието.

Звярът изстреля червен, разцепен на две език. Повдигна криле на няколко сантиметра, после отново ги отпусна. Когато главата му се извиваше надясно, опашката му се преместваше наляво, после пак ляво — дясно, дясно — ляво — и така създаваше непрекъснато увеличаващ се, почти хипнотизиращ ефект, докато се приближаваше към нас.

Явно се интересувахте повече от конете, отколкото от нас, защото се готвеше да ни заобиколи. Насочваше се право към мястото, където стояха, треперещи и риещи с копита. Преместих се, за да препреча пътя му.

Тогава то се изправи на задните си крака.

Крилете му се вдигнаха нагоре и се разпериха, разстилайки се подобно на чифт увиснали платна, внезапно уловени от повея на вятъра. Изправено на задните си крака, то се извисяваше над нас и сега изглеждаше така, сякаш заемаше най-малко четири пъти по-голямо пространство от преди. И тогава изкряска, нададе ужасяващ ловен крясък или заплаха, при което ушите ми звъннаха. В същото време изплющя с криле, подскочи и се отдели от земята.

Конете хукнаха да бягат. Звярът беше извън досега ни. Тогава разбрах какво предизвикваше ярките проблясъци и дрънченето. Съществото беше вързано на дълга верига, която водеше обратно към вътрешността на пещерата. Точната дължина на „каишката“ му незабавно предизвика нещо повече от просто научен интерес.

Извърнах се, когато то премина със свистене, размахало криле и падна от другата ни страна. Не бе набрало достатъчно инерция, за да може да полети истински при това кратко издигане нагоре. Видях, че Звездин и Огнедишащ змей се носеха в галоп към най-отдалечения край на овала. Докато Яго, конят на Рандъм, бе препуснал в посока на Лабиринта.

Докоснал веднъж земята, звярът се обърна, сякаш за да преследва Яго, но всъщност ни проучи внимателно още веднъж и замръзна. Този път се намираще много по-близо — на по-малко от четири метра. Животното вирна глава, въртна към нас дясното си око, после отвори човка и издаде приглушен грачещ звук.

— Какво ще кажете да го нападнем сега? — попита Рандъм.

— Не, почакайте. Има нещо странно в поведението му.

То бе отпуснало глава, докато говорех и бе разперило криле върху земята. Удари три пъти с човка пред себе си и отново погледна нагоре. После прибра наполовина криле към тялото си. Опашката му потрепери и животното започна силно да я размахва насам-натам. Отвори човката си и отново издаде същият онзи грачещ звук.

В този миг нещо друго привлече вниманието ни.

Яго бе влязъл в Лабиринта, откъм страната на петното. Пет-шест метра навътре, застанал направо през силовите линии, подобно на насекомо, попаднало върху листата на мухоловка, той бе заклещен близо до един от Воалите. Изцвили силно, когато искрите изригнаха около него, гривата му настръхна и остана изправена нагоре.

Още в същия миг, точно над него, небето взе да потъмнява. Но онова, което започна да се оформя, не беше просто облак водна пара. По-скоро това бе идеално по форма кръгло образувание, червено в центъра си и жълто по краищата, което се въртеше по посока на часовниковата стрелка. Внезапно до ушите ни достигна звук подобен на самотен камбанен звън, последван от хриптенето на задушаваш се кон.

Яго продължаваше да се бори. Първо освободи десния си крак, после отново го омота, докато освобождаваше левия, като цвилеше обезумяло през цялото време. Искрите се бяха издигнали до раменете му и той ги изтръскваше от тялото и врата си, като че ли бяха дъждовни капчици. Формите на тялото му придобиваха мек, мазен блясък.

Грохотът се усили и в центъра на червеното нещо над нас започнаха да си играят малки светкавици. В този миг вниманието ми бе привлечено от дрънчащ звук и като погледнах надолу открих, че пурпурният грифон се е плъзнал покрай нас и е застанал така, че да бъде между нас и свистящата червена стихия. Беше се присвил, подобен на фантастичен готически водоливник и извърнал глава, наблюдаваше зрелището.

Точно в този момент Яго освободи и двата си предни крака и се изправи на задните. В него вече имаше нещо нереално, което заедно с блясъка и искрите замъгляваше очертанията му. Може и да бе изцвилел в този момент, но всички останали звуци бяха заглушени от непрестанния грохот отгоре.

Нещо подобно на фуния се спусна от кънтящото образувание — ярко, искрящо, виещо и невероятно бързо. То докосна изправилия се на задните си крака кон и за миг очертанията на животното се увеличиха многократно, като право пропорционално на това ставаха все по-бледи и по-бледи. После той просто изчезна. За миг фунията остана неподвижна, подобно на идеално уравновесен похлупак. После грохотът започна да намалява.

Фунията бавно се издигна на съвсем малко разстояние — може би човешки бой — над Лабиринта. После изсвистя нагоре толкова бързо, колкото беше слязла.

Воят престана. Грохотът започна да стихва. Миниатюрните светкавици вътре в кръга избледняха. Цялото образувание започна да избледнява и да забавя движението си. Миг по-късно то се превърна просто в късче тъмнина, след още миг — изчезна.

Доколкото можех да видя, от Яго не бе останала никаква следа.

— Не ме питай — казах аз, когато Рандъм се извърна към мен. — Аз също нищо не знам.

Той кимна, после насочи вниманието си към нашия морав приятел, който точно тогава продрънкваше веригата си.

— Какво ще правим с това глупаво създание тук? — попита, като го посочи с върха на меча си.

— Имах смътното впечатление, че се опитваше да ни предпази — отвърнах аз и пристъпих напред. — Прикривай ме. Искам да опитам нещо.

— Сигурен ли си, че можеш да се движиш достатъчно бързо? — попита той. — С тази рана в хълбока...

— Не се притеснявай — отвърнах аз, малко по-самоуверено, отколкото бе необходимо и продължих да пристъпвам напред.

Беше прав за лявата ми страна. Заздравяващото намушкано място още ми причиняваше тъпа болка и явно затрудняваше движенията ми. Но в дясната ми ръка все пак се намираше Грейсуондир, а и това бе един от онези случаи, в които се доверявах неимоверно на собствените си инстинкти. Благополучно се бях осланял на това си чувство и в миналото. Беше време, когато подобни рискове просто изглеждаха съвсем в реда на нещата.

Рандъм се придвижи напред и надясно. Аз заобиколих отстрани и протегнах напред лявата си ръка така, както човек би опитал да се запознае с някое непознато куче, бавно. Нашият хералдичен приятел вече се бе изправил на крака и се обръщаше.

Обърна се отново към нас и се вгледа внимателно в Ганелон, там някъде вляво от мен. После видя ръката ми. Приведе глава и отново удари с човка по земята. Изграчи съвсем тихо — кратък бълбукащ звук, — вдигна глава и бавно я протегна напред. Размаха голямата си опашка, докосна пръстите ми с човка, после отново повтори странните

си действия. Предпазливо поставих ръка върху главата му. Размаха на опашката се увеличи, главата му остана неподвижна. Почесах го внимателно зад врата и то бавно извъртя глава, сякаш това му харесваше. Отдръпнах ръката си и отстъпих крачка назад.

— Мисля, че сме приятели — промълвих тихо аз. — А сега опитай ти, Рандъм.

— Шегуваш ли се?

— Не, сигурен съм, че си в безопасност. Опитай.

— Какво ще направиш, ако се окаже, че грешиш?

— Ще се извиня.

— Страхотно.

Той се доближи и протегна ръка. Животното си остана приятелски настроено.

— Добре — каза той след около половин минута, като продължаваше да го потупва по врата — и какво доказахме с това?

— Че той е куче-пазач.

— Какво пази?

— Лабиринта, явно.

— Без да се замислям тогава — отвърна Рандъм и отстъпи назад, — бих казал, че има какво още да се иска от него. — Той посочи петното. — Това е напълно разбираемо, ако се отнася толкова приятелски към всеки, който не яде овес и не цвили.

— Моето предположение е, че умее да подбира. Възможно е също така да е бил поставен тук, след като Лабиринта вече е бил повреден, за да го защитава срещу по-нататъшни нежелани действия.

— Кой го е поставил?

— Аз самият също бих искал да знам. Явно някой, който е на наша страна.

— Можеш да доизпробваш теорията си, като позволиш на Ганелон да се приближи до него.

Ганелон остана неподвижен.

— Може да имате някаква характерна семейна миризма — промълви той накрая — или пък да харесва само амбърити. Така че, благодаря, но ще се въздържа.

— Добре. Не е чак толкова важно. Засега предположенията ти се оказаха добри. Как си обясняваш събитията?

— От двете групировки, които се опитват да се домогнат до трона — отвърна Ганелон, — тази, съставена от Бранд, Файона и Блийс е била, както ти самият каза, по-осведомена за характера на силите, които си играят с Амбър. Бранд не ти е дал конкретни доказателства за подобно нещо — освен ако не си пропуснал някои събития, които евентуално е споменал, — но независимо от това предположението ми е следното: повредата на Лабиринта представлява средството, чрез което съюзниците им си осигуряват достъпа до вашето царство. Един или няколко от тях са извършили грозното деяние, оставило тъмната следа. Ако кучето-пазач тук реагира на семейна миризма или на някаква друга специфична информация, която всички вие притежавате, тогава всъщност е възможно то да е било тук през цялото време и просто да не е сметнало за необходимо да направи нещо срещу нападателите.

— Възможно е — съгласи се Рандъм. — Имаш ли някаква представа как е било извършено?

— Може би — отвърна той. — Ще ти позволя да го демонстрираш вместо мен... ако искаш, разбира се.

— Какво трябва да направя?

— Ела насам — отвърна той, обърна се и се отправи към края на Лабиринта.

Последвах го. И Рандъм направи същото. Грифонът се промъкна отстрани до мен.

Ганелон се обърна и протегна ръка.

— Коруин, може ли да те помоля да ми дадеш кинжала, който взех?

— Заповядай — отвърнах, издърпах го от колана си и му го подадох.

— Питам те пак, какво трябва да направя? — поинтересува се Рандъм.

— Кръвта на Амбър — отвърна Ганелон.

— Не съм много сигурен, че идеята ми харесва — каза Рандъм.

— Всичко, което трябва да направиш, е да боднеш пръстта си с това — продължи Ганелон и му подаде кинжала — и да изстискаш капка кръв върху Лабиринта.

— И какво ще стане?

— Нека да опитаме и ще видим.

Рандъм ме погледна.

— Ти какво ще кажеш? — попита той.

— Давай. Нека разберем. Заинтригуван съм.

Той кимна.

— Добре.

Пое кинжала от Ганелон и бодна връхчето на малкия пръст на лявата си ръка. След това стисна пръста, като го държеше над Лабиринта. Появи се мъничка червена капчица, стана по-голяма, потрепери и падна.

В същия миг тънка струйка дим се вдигна от мястото, където бе капнала, придружена от тихо изпукване.

— Проклет да съм! — извика Рандъм, явно силно впечатлен.

Мъничката капчица кръв бе попила, постепенно разстилайки се до около размера на монета от половин долар.

— Готово — рече Ганелон. — Ето как е било направено.

Петънцето наистина представляваше миниатюрно подобие на масивното петно, по-нататък, вдясно. Грифонът-пазач нададе приглушен кръсък и се отдръпна назад, въртейки глава ту към един от нас, ту към друг.

— Спокойно, приятелю, спокойно — казах аз и се протегнах към него, за да го успокоя отново.

— Но какво би могло да причини толкова голямо... — започна Рандъм, а после бавно наведе глава.

— Какво, наистина? — погледна го Ганелон. — Не виждам никакви следи, които да показват къде точно бе унищожен коня ти.

— Кръвта на Амбър — измърмори Рандъм. — Днес направо си пълен с прозрения, а?

— Накарай Коруин да ти разкаже за Лорейн, страната, в която живях толкова дълги години — отвърна той. — Страната, където се появи Черния кръг. Винаги съм нащрек за последствията от тези сили, въпреки че ги познавам само от разстояние. Нещата започнаха да ми се изясняват с всяка нова подробност, научена от вас. Да, сега наистина съм пълен с прозрения, сега, когато знам повече за начина им на действие. Попитай Коруин какво мисли за своя генерал.

— Коруин — обърна се към мен Рандъм, — дай ми промушената Фигура.

Извадих я от джоба си и я произгладих. Петната сега изглеждаха много по-зловещи. Имаше и още нещо, което ме порази. Не вярвах изобщо да бе изработена от Дуоркин — мъдрец, вълшебник, художник и някога възпитател на децата на Оберон. Досега никога не ми бе хрумвало, че и някой друг може да е в състояние да изработи Фигура. Въпреки че стилът на тази наистина ми изглеждаше някак познат, тя не беше работа на Дуоркин. Къде преди бях виждал подобен строг рисунък, не толкова непринуден, колкото този на учителя? Всяко движение бе предварително обмислено, още преди перото да докосне хартията. Имаше и още нещо, което не беше както трябва — някаква свойствена идеализация, различна от тази на нашите собствени Фигури, сякаш художникът е работил, воден от стари спомени, мимолетни впечатления или чужди описания, вместо с истинския жив човек.

— Фигурата, Коруин. Ако обичаш — повтори Рандъм.

Имаше нещо в начина, по който го каза, което ме накара да се поколебая. То събуди у мен усещането, че Рандъм по някакъв начин се е озовал на една крачка пред мен по отношение на нещо важно, усещане, което никак не ми харесваше.

— Потупах стария грозник заради теб и току-що се убодох в името на общата ни кауза, Коруин. Сега позволи ми да видя тази Фигура.

Попададох му я. Опасенията ми се засилиха, когато той я взе в ръка и смръщи вежди. Защо изведнъж се бях оказал в ролята на глупака? Дали нощта, прекарана в Тир-на Ногт забавяше мисловната дейност? Защо...

Рандъм започна да псува, поредица от вулгаризми, които нищо от онова, с което се бях сблъскал в дългата си военна кариера, не можеше да надмине.

После:

— Какво има? — попитах аз. — Нищо не разбирам.

— Кръвта на Амбър — каза той най-накрая. — Които и да са го направили, първо са минали през Лабиринта. После са застанали в центъра и са се свързали с този човек посредством Фигурата му. Когато е отговорил и е бил постигнат стабилен контакт, те са го наръгали. Кръвта му е изтекла върху Лабиринта и е повредила част от него, както направи моята тук.

Той млъкна, колкото да си поеме няколко пъти дълбоко въздух.

— Мирише на някакъв ритуал — отбелязах аз.

— Проклети ритуали! — извика Рандъм. — Всичките да бъдат проклети! Един от тях ще умре, Коруин. Аз ще го убия — него или нея.

— Все още не...

— Какъв глупак съм — продължи той, — да не разбера веднага. Погледни! Погледни по-внимателно!

Тикна в ръцете ми пронизаната Фигура. Вгледах се. Все още нищо не разбирах.

— А сега, погледни мен! Погледни ме!

Направих го. После отново се взрях в картата.

Разбрах какво искаше да каже.

— Никога не съм означавал за него нещо повече от далечен отзвук на живота в Амбър. Но те са използвали сина ми — заяви Рандъм. — Това трябва да е портрет на Мартин.

II

Застанал там, до повредения Лабиринт, вглеждайки се в портрета на мъжа, който можеше да е или да не е синът на Рандъм, който можеше да е умрял или да не е от раната, нанесена му с нож от някоя точка вътре в Лабиринта, аз се извърнах и закрачих с гигантски стъпки назад в паметта си, за да преповторя набързо събитията, които ме бяха довели до този миг на странно откровение. Съвсем наскоро бях научил толкова много неща, че случилото се през изминалите няколко години, сякаш съставляваше съвсем различна история от онази, която бе представлявало тогава, когато го бях изживявал. Сега тази нова вероятност и върволицата идеи, които тя загатваше, току-що отново изцяло бе променила картината.

Не знаех дори как се казвам, когато се събудих в „Гринуд“, в онази частна клиника в отдалечените предградия на Ню Йорк, където, непосредствено след катастрофата, бях прекарал двете, напълно изтрити от паметта ми, седмици. Съвсем наскоро ми бе казано, че самата катастрофа е била устроена от брат ми Блийс, незабавно след бягството ми от санаториума Портър в Олбъни. Научих това от брат ми Бранд, който преди това ме бил въдворил там чрез фалшива психиатрична диагноза. В Портър съм бил подложен на електрошокова терапия в продължение на няколко дни. Ефектът бил доста съмнителен, но по всяка вероятност бил свързан с възвръщането на част от паметта ми. Явно, точно това е уплашило Блийс и го е накарало да се опита да посегне на живота ми по време на моето бягство, продупчвайки гумите на колата ми точно на завоя над езерото. Това без съмнение щяло да причини смъртта ми, ако Бранд не се намирал само на една крачка зад Блийс и не се появил, за да защити „застраховката си“, т.е. мен. Той ми каза, че съобщил на ченгетата, извлякъл ме от езерото и ми оказал първа помощ, докато линейката пристигнала. Малко след това бил заловен от бившите си съюзници — Блийс и сестра ни Файона, — които го затворили в охранявана кула на отдалечено сред Сенките място.

Имало две клики, стремящи се към трона, едната — заговорничела, а другата се опитвала да осуети заговора чрез друг заговор. Следвали се един друг по петите, дишали си във вратовете и си причинявали всичко, което можело да се измисли, предвид конкретните обстоятелства. Нашият брат Ерик, подкрепен от братята ни Джулиан и Кейн, се подготвяли да завземат трона, останал задълго празен, поради необяснимото отсъствие на баща ни Оберон. Необяснимо за Ерик, Джулиан и Кейн. За другата групировка, съставена от Блийс, Файона, а до скоро и от Бранд, не било необяснимо, защото сами били отговорни за него. Те били подредили нещата по този начин, за да разчистят на Блийс пътя към трона. Но Бранд извършил тактическа грешка, като се опитал да привлече Кейн към тяхната игра за трона, при което Кейн решил, че му се предлага по-добра възможност, ако поддържа страната на Ерик. Това поставило Бранд в положение близко до критичното, от което не следвало веднага, че ще разкрие самоличността на съучастниците си. Горедолу по същото време, Блийс и Файона решили да използват скритите си съюзници против Ерик. Бранд не се съгласил с това, страхувайки се от мощта на тези сили и в резултат бил отхвърлен от Блийс и Файона. Когато всички хукнали по петите му, той потърсил начин да разруши изцяло равновесието на силите, като се пренесъл на сянката Земя, където Ерик ме бил оставил да умра преди много векове. По-късно Ерик научил, че не съм умрял, но имам пълна амнезия, което било горедолу равносилно. Все пак оставил сестра ни Флора да ме следи в моето изгнаничество и решил, че с това нещата се приключват. Бранд ми каза, че той ме е въдворил в Портър в отчаяния си опит да възстанови паметта ми — необходимо предварително условие, преди завръщането ми в Амбър.

Докато Файона и Блийс се оправяли с Бранд, Ерик се свързал с Флора. Тя уредила преместването ми в „Гринуд“ от клиниката, в която полицията ме била закарала, като инструктирала да ме държат упоен. В същото време Ерик започнал да се подготвя за коронацията си в Амбър. Малко след това идиличното съществуване на нашия брат Рандъм в Тексорами било нарушено. Бранд успял да му изпрати съобщение извън нормалните семейни канали — тоест, Фигурите, — с молба да го освободи. Докато Рандъм, който за щастие не поддържал нито едната, нито другата страна в борбата за власт, се занимавал с

това, аз успях да избягам от „Гринуд“, въпреки че все още не бях възвърнал изцяло паметта си. След като се сдобих с адреса на Флора от изплашения директор, аз се отправих към къщата ѝ в Уестчестър. Започнах да блъфирам и се нанесох вътре в ролята на пансионер. Рандъм, междувременно, не успял да постигне кой знае какъв успех в опитите си да освободи Бранд. След като убил змиеподобния часовой на кулата, трябвало да избяга от пазачите ѝ, за което използвал една от странните движещи се скали в тази местност. Пазачите, смела шайка от не твърде човекоподобни момчета, успяла да го последва през Сенките, подвиг обикновено непостижим за неамбърити. Тогава Рандъм избягал на сянката Земя, където аз насочвах Флора по погрешни пътеки, докато в същото време се опитвах да намеря истинския път към просветлението по отношение на моето собствено положение. Пресичайки континента в отговор на уверенията ми, че ще бъде под моя закрила, Рандъм бе дошъл при мен, убеден, че преследвачите му са мое творение. Когато му помогнах да ги унищожи, той останал твърде озадачен, но нямал желание да повдига този въпрос, тъй като по всичко изглеждало, че съм въввлечен в някакви собствени маневри по отношение на трона. Всъщност, много лесно бе изигран да ме отведе обратно в Амбър през Сенките.

Тази авантюра в някои отношения се бе оказала ползотворна, докато в други не чак толкова задоволителна. Когато най-накрая разкрих истинското си състояние, Рандъм и нашата сестра Дирдри, която бяхме срещнали по пътя, ме заведоха до огледалния на Амбър град в дълбините на морето — Ребма. Там преминах през отражението на Лабиринта и в резултат възстанових по-голямата част от спомените си — във връзка с това възникна и въпросът дали аз съм истинският Коруин или просто една от неговите сенки. От Ребма се отправих към Амбър, използвайки силата на Лабиринта, за да се пренеса мигновено у дома. След като се бих на дуел с Ерик, дуел, който нищо не реши, аз избягах чрез Фигурите във владенията на скъпия си брат и евентуален бъдещ убиец — Блийс.

С Блийс се съюзихме, за да атакуваме Амбър — зле ръководена битка, която изгубихме. Блийс изчезна по време на решителната схватка, при обстоятелства, които изглеждаха фатални. Колкото повече неща обаче научавах, и колкото повече се замислях върху случилото се, толкова по-вероятно ми се струваше да не са се оказали чак толкова

фатални. Това нападение стана причина да се превърна в пленник на Ерик и, макар против волята си до известна степен, в съучастник на неговата коронация. После той ме ослепи и захвърли в тъмница. Няколкото години, прекарани в подземните килии на Амбър бяха станали свидетел на възстановяването на зрението ми, в права пропорционалност обаче с влошаването на умствените ми възможности. Само внезапното появяване на стария съветник на татко Дуоркин, в много по-лошо умствено състояние от мен, бе разкрило пътя към бягството.

След това се заех да си възстановя силите и реших да бъда по-предпазлив следващия път, когато тръгна да търся Ерик. Стигнах през Сенките до Авалон, древната земя, която някога бях управлявал, с намерението да се сдобия с едно вещество, уникално със свойствата си да предизвиква взривове в Амбър. От всички амбърити за съществуването на подобно вещество знаех единствено аз. По пътя минах през земите на Лорейн, където срещнах моя стар авалонски пълководец Ганелон или пък някой, който много приличаше на него. Останах там заради един ранен рицар, едно момиче и една местна заплаха, странно наподобяваща нещо, което се появяваше в покрайнините и на самия Амбър — постоянно нарастващ черен кръг, свързан по някакъв начин с черния път, по който се движеха нашите врагове — факт, за който отчасти държах отговорен и себе си, заради клетвата, която бях изрекъл по време на моята слепота. Спечелих битката, изгубих момичето и продължих по пътя си към Авалон, заедно с Ганелон.

Когато стигнахме до Авалон, бързо научихме, че градът се намира под закрилата на моя брат Бенедикт, който имал проблеми, поради ситуация, сходна на заплахата от черния кръг\черния път. Бенедикт изгубил дясната си ръка в решителната схватка, но спечелил победа в битката си със зловещите амазонки. Той първо ме предупреди да запазя намеренията си към Ерик и Амбър само на теория и чак след това ни предложи гостоприемството на едно от именията си, докато той самият остана в продължение на още няколко дни на бойното поле. И точно в неговото имение срещнах Дара.

Дара ми каза, че е правнучка на Бенедикт и нейното съществуване се пази в тайна от Амбър. Тя измъкна каквото можа от мен за Амбър, за Лабиринта, за Фигурите и за нашата способност да

преминаваме при Сенките. Освен това изумително добре владееше шпагата. Двамата се любихме при моето завръщане от пътуването ми през Сенките до едно място, откъдето се бях сдобил с достатъчно количество необработени диаманти, за да се разплатя за нещата, от които щях да се нуждая за атаката ми срещу Амбър. На следващия ден ние с Ганелон взехме необходимите ни запаси от химикали и се отправихме към сянката Земя, където бях прекарал заточението си, за да се сдобием с огнестрелни оръжия и амуниции, произведени според инструкциите ми.

По пътя имахме някои трудности по протежение на черния път, който сякаш бе разширил обсега си на влияние и сред световите на Сенките. Успяхме да се справим с проблемите, които ни създаваше, но аз едва не загинах в един дуел с Бенедикт, който ни бе проследил, лудешки минавайки през Сенките. Прекалено вбесен, за да обяснява каквото и да било, той започна да се бие с мен сред малка горичка — все още бе по-добър от мен, владееше отлично оръжието, дори и с лявата си ръка. Успях да го победя само, защото използвах номер, свързан с едно свойство на черния път, за което той нищо не знаеше. Бях сигурен, че иска да ме убие, заради аферата с Дара. Но не. С няколкото думи, които си разменихме, той отрече изобщо да знае за съществуването на подобна жена. Тръгнал след нас убеден, че съм убил слугите му. Всъщност, Ганелон наистина бе открил няколко скорошни трупа в гората около имението на Бенедикт, но се бяхме разбрали да забравим за тях, тъй като нито знаехме кои са, нито пък имахме желание да усложняваме още повече съществуването си.

След като оставих Бенедикт под грижите на брат ни Жерар, когото чрез Фигурата му бях призовал от Амбър, ние с Ганелон продължихме към сянката Земя. Въръжихме се, вербувахме ударна сила от Сенките и се отправихме към Амбър, за да го атакуваме. Но при пристигането си открихме, че Амбър вече е нападнат от същества, които бяха дошли по черния път. Моите нови оръжия бързо обърнаха битката в полза на Амбър. Брат ми Ерик загина по време на боя, оставяйки на мен проблемите си, враждебността си и Рубина на справедливостта — управляващо времето оръжие, което бе използвал срещу мен, когато с Блийс атакувахме Амбър.

Точно в този миг се появи Дара, префуча край нас, влезе в Амбър, откри Лабиринта и успя да премине през него — убедително

на пръв поглед доказателство, че наистина имаме някаква роднинска връзка. По времето на това изпитание тя демонстрира странно физическо преобразяване. В края на Лабиринта Дара заяви, че Амбър ще бъде унищожен. После изчезна.

Седмица по-късно брат ни Кейн бе убит, при обстоятелства, нагласени така, че да изкарат мен виновен. Фактът, че бях убил убиеца му, едва ли бе достатъчно доказателство за моята невинност, тъй като последният, естествено, не беше в състояние да го потвърди. Осъзнах някак си, че бях виждал подобни нему и преди, в лицето на онези създания, които бяха преследвали Рандъм до къщата на Флора. Най-накрая намерих време да седна заедно с Рандъм и да изслушам цялата история за неговия неуспешен опит да спаси Бранд от кулата му.

Самият Рандъм, след като го оставих в Ребма — преди години, когато се отправих към Амбър, за да се бия на дуел с Ерик — бе принуден от кралицата на Ребма, Мойри, да се ожени за една дама от нейния двор: Вайъли, красиво, сляпо момиче. Това отчасти се явяваше като наказание за Рандъм, който преди години бе изоставил покойната дъщеря на Мойри бременна с Мартин, вероятният човек от повредената Фигура, която Рандъм сега държеше в ръцете си. Неочаквано за Рандъм, той явно се бе влюбил във Вайъли и сега живееше заедно с нея в Амбър.

След като си тръгнах от Рандъм, аз взех Рубина на справедливостта и го свалих долу в залата с Лабиринта. Там, последвах откъслечните напътствия, които бях получил и го настроих подходящо, така че да мога да го използвам. Изпитах някои необичайни усещания по време на опитите си, но успях да придобия власт над неговото най-явно свойство: способността му да управлява метеорологичните явления. После разпитах Флора за всичко, свързано с моето изгнаничество. Версията ѝ изглеждаше достоверна и отговаряше на фактите, с които аз самият разполагах, макар да имах чувството, че скрива нещо във връзка със събитията по времето на моята катастрофа. Тя потвърди, че убиецът на Кейн е от същия вид като онези същества, които Рандъм и аз бяхме победили в дома ѝ в Уестчестър. Увери ме в поддръжката си във всичко, с което понастоящем бих могъл да се заема.

По времето, когато бях изслушал историята на Рандъм, аз все още не знаех нищо за двете групировки и техните машинации. Затова

реших, че ако Бранд все още е жив, неговото спасяване е от първостепенно значение. Ако не за друго, то поради факта, че той явно притежаваше сведения, които някой не искаше да бъдат разпространени. Хрумна ми и конкретен начин за постигането на това, но изпълнението му бе отложено за известно време — толкова, колкото ни бе необходимо на двамата с Жерар, за да върнем тялото на Кейн обратно в Амбър. Жерар използва част от това време, за да ме пребие до безсъзнание, просто в случай, че съм забравил, че е способен на подобна героична постъпка, а и за да придаде допълнителна тежест на думите си, когато ми съобщи, че той собственоръчно ще ме убие, ако се окажа инициатора на настоящите злочестини на Амбър. Беше побой пред затворен кръг от подбрана публика — наблюдаван бе от цялото семейство, посредством Фигурата на Жерар. Това било начин да се презастрахова, ако аз действително съм бил виновника и ми хрумнело, заради отправената ми заплахата, да премахна името му от списъка на живите. После двамата продължихме към Горичката на еднорога и изкопахме тялото на Кейн. И именно тогава наистина успяхме да зърнем за миг легендарния еднорог на Амбър.

Същата вечер се събрахме в библиотеката на двореца в Амбър — бяхме Рандъм, Жерар, Бенедикт, Джулиан, Дирдри, Файона, Флора, Луела и аз самият. Именно тук изпробвахме идеята ми за намирането на Бранд. Тя се състоеше в това и деветимата едновременно да опитаме да се свържем с него посредством Фигурата му. Успяхме.

Свързахме се и можахме да го пренесем обратно в Амбър. В разгара на вълнението — както всички се бяхме скупчили наоколо, — докато Жерар го пренасяше, някой заби кинжал в хълбока на Бранд. Жерар незабавно се самоназначи за лекуващ лекар и опразни стаята.

Останалите се преместихме във всекидневната на долния етаж, за да обсъдим случилото се. Тогава именно Файона ме уведоми, че Рубина на справедливостта може да причинява и вреда, когато се носи продължително време, като подхвърли евентуалната възможност именно той, а не раните, да е причинил смъртта на Ерик. Един от първите признаци, смяташе тя, е изкривяването на усещането за време — явно забавяне на събитията във времето, представляващо всъщност ускоряване на психологичните процеси. Реших да бъда по-предпазлив. Тя бе много по-осведомена за тези неща от нас, останалите, тъй като някога беше добра ученичка на Дуоркин.

И сигурно е била права. Може би имаше подобно въздействие върху хода на събитията онази вечер, когато се бях оттеглил в собствените си покои. Или поне изглеждаше така, като че ли онзи, който се бе опитал да ме убие, се бе движил малко по-бавно, отколкото аз самият бих го правил при подобни обстоятелства. Именно поради това, ударът бе почти успешен. Острието ме бе засегнало отстрани и светът бе изчезнал.

Докато животът бавно се процеждаше през мен, аз се събудих в моето старо легло, в моя стар дом на сянката Земя, която бях обитавал толкова дълго като Карл Кори. Нямах ни най-малка представа как съм бил върнат. Изпълзах навън в снежната виелица. Като с мъка се удържах в съзнание, успях да скрия Рубина на справедливостта в моята стара купчина тор, защото светът около мен сякаш наистина бе започнал да намалява хода си. После се отправих към шосето, с намерението да спра някой минаващ автомобил.

Човекът, който ме откри и ме откара в най-близката болница, се оказа моя приятел и бивш съсед — Бил Рот. В болницата бях лекуван от същия лекар, който се бе погрижил за мен преди години, по време на автомобилната ми катастрофа. Той заподозря, че може да се окажа психично болен, тъй като в регистрите им нещата бяха отразени по стария фалшифициран начин.

Бил се появи малко по-късно и ми помогна да разбере доста неща. Адвокат по професия, той бил обзет от любопитство по време на моето изчезване и проучил туй-онуй. Научил за подправеното удостоверение и успешните ми бягства. Дори притежаваше подробности за тези неща и за самата катастрофа. Бил бе усетил, че в мен има нещо странно, но това изобщо не го бе притеснило.

По-късно Рандъм се свърза с мен посредством Фигурата ми и ме уведоми, че Бранд бе дошъл в съзнание и иска да ме види. С помощта на Рандъм се върнах в Амбър. Отидох да видя Бранд. Именно тогава научих за естеството на борбата за надмощие, която се бе водила около мен и за самоличността на участниците. Неговата история, заедно с онова, което Бил ми бе казал на сянката Земя, най-накрая внесе някаква логика и последователност в събитията през последните няколко години. Той също така ми разказа повече и относно характера на опасността, с която понастоящем се бяхме сблъскали.

През следващия ден не правих нищо, привидно за да се подготвя за посещението си в Тир-на Ногт, а всъщност за да си подсигуря допълнително време, през което да се възстановя от раната си. Но все пак трябваше да спазя обичая. И така, онази нощ наистина се отправих към небесния град. Горе се натъкнах на объркваща сбирка от знаци и предзнаменования, които по всяка вероятност не означаваха нищо, а от призрака на моя брат Бенедикт се сдобих и с една странна механична ръка.

Когато се завърнах от това пътешествие в небето, преди отново да поемем през Колвир към къщи, с Рандъм и Ганелон закусихме. Бавно, напълно озадачаващо, местността около нас започна да се променя. Сякаш вървахме през Сенките, нещо почти невъзможно, толкова близо до Амбър. Когато стигнахме до това заключение, се опитахме да променим пътя си, но нито аз, нито Рандъм бяхме в състояние да въздействаме върху променящата се гледка. Точно тогава пред погледите ни се появи еднорогът. Изглежда искаше да го последваме. Така и направихме.

Той ни преведе през калейдоскопна поредица от промени, докато накрая не се озовахме на това място, където вече ни бе изоставил сами да си блъскаме главите. Сега, когато събитията в своята последователност се бяха претърколили през главата ми, в периферията си умът ми се раздвижи, проби си път нататък и се върна към онова, което Рандъм току-що бе казал. Усетих, че отново съм крачка пред него. Не знаех за колко дълго щеше да се запази това състояние на нещата, но осъзнах къде бях виждал произведения на същата ръка, която бе пресъздавала прободената Фигура.

Бранд често рисуваше, когато изпаднеше в някой от неговите меланхолични периоди и аз се сетих за предпочитаната от него техника, докато си спомнях платно след платно всичко, което бе потъмнявал или изсветлявал. Към това можеше да се прибави и кампанията му от преди години да събира спомени и описания на Мартин от всеки, който го бе познавал. Тъй като Рандъм още не бе разпознал стила му, запитах се колко ли време щеше да мине, преди да се досети, както аз самият току-що бях направил, за евентуалния краен резултат от събираната от Бранд информация. Дори и неговата ръка да не бе забила кинжала, Бранд бе замесен в това чрез създаване на средството за покушение. Познавах Рандъм достатъчно добре, за да

съм наясно, че наистина щеше да направи онова, което бе казал. Щеше да се опита да убие Бранд, веднага щом видеше връзката. Ставаше повече от неприятно.

Това нямаше нищо общо с факта, че Бранд по всяка вероятност ми бе спасил живота. Смятах, че съм си уредил сметките с него, като го измъкнах от онази проклета кула. Не. Онова, което ме накара да потърся начин да заблудя Рандъм или поне да го забавя, не беше нито признателност, нито проява на някакви братски чувства. Подтикна ме просто голият, безпристрастен факт, че имах нужда от Бранд. Той самият знаеше това. Моята причина да го спася бе не по-малко подчинена на общото благо, отколкото неговата, когато ме е изтеглил от езерото. Бранд притежаваше нещо, от което сега имах нужда: познания. Той веднага бе осъзнал това и ги бе разпределил на малки дажби — като се надяваше така да откупи живота си.

— Наистина виждам приликата — отвърнах на Рандъм, — и може би наистина си прав за онова, което се е случило.

— Естествено, че съм прав.

— Всъщност, картата е била промушена — добавих аз.

— Явно. Не...

— Значи не е бил пренесен тук чрез Фигурата. Онзи, който го е извършил, е установил контакт, но не е успял да го убеди да премине.

— Е, и? Контактът е бил усилен до точката на достатъчна плътност и близост, така че въпреки всичко е бил в състояние да го намушка. По всяка вероятност дори го е блокирал със силата на волята си и го е задържал на мястото, където се е проляла кръвта. Момчето вероятно не е имало кой знае какъв опит с Фигурите.

— Може и да си прав, а може и да не си — отвърнах аз. — Луела или Мойри сигурно ще могат да ни разкажат какво точно е знаел за Фигурите. Но аз предполагам, че има вероятност контактът да е бил разрушен, преди да е настъпила смъртта. Ако е наследил твоите възстановителни способности, трябва да е оцелял.

— Трябва! Не са ми нужни празни догадки! Искам отговори!

Опитах се мислено да претегля нещата. Бях убеден, че знам нещо, което той не знае, но източникът ми не беше най-надеждният. Освен това предпочитах да премълча евентуалната възможност, тъй като не бях имал шанс да я обсъдя с Бенедикт. От друга страна,

Мартин беше син на Рандъм, а аз исках да отвлека вниманието му от Бранд.

— Рандъм, май ми хрумна нещо — казах аз.

— Какво?

— Точно след като Бранд бе намущан — започнах аз, — когато всички се събрахме във всекидневната, спомняш ли си, че разговорът се обърна към Мартин?

— Да. Нищо ново не излезе наяве.

— Разполагах с нещо, което можех да добавя тогава, но се въздържах, защото всички бяхме там. А също така и защото исках да го обсъдя на четири очи със засегнатата страна.

— Кой?

— Бенедикт.

— Бенедикт? Какво общо има той с Мартин?

— Не знам. Затова и предпочетох да го запазя в тайна, докато бъда наясно. Освен всичко друго, източникът ми на информация щеше да го накара да избухне.

— Продължавай.

— Дара. Бенедикт винаги ужасно се вбесява, щом спомена името й, но въпреки това доста от нещата, които ми бе казала, се оказаха верни — например, пътуването на Джулиан и Жерар по черния път, раняването им, престоят им в Авалон. Бенедикт призна че всичко това се е случило наистина.

— Какво ти е казала за Мартин?

Да, какво всъщност. Как точно да му го кажа, без да издам работата с Бранд...? Дара бе споменала, че преди доста години Бранд многократно посещавал Бенедикт в Авалон. Разликата във времето между Амбър и Авалон е такава, че бе твърде вероятно, като се замислих за това сега, визитите да съвпадат с периода, когато Бранд толкова активно е търсел сведения за Мартин. Чудех се, какво ли е продължило да го привлича там, след като той и Бенедикт никога не са били особено близки.

— Само, че Бенедикт е имал гост на име Мартин и тя мислела, че той е от Амбър — излъгах аз.

— Кога?

— Преди известно време. Не съм съвсем сигурен.

— Защо не си ми казал това по-рано.

— Не е кой знае какво и освен това ти не даваше признаци да си много загрижен за Мартин.

Рандъм измести погледа си към грифона, свит и гукащ от дясната ми страна, после кимна.

— Вече съм загрижен — отвърна той. — Нещата се промениха. Ако все още е жив, бих искал да се запозная с него. Ако ли пък не...

— Добре — отвърнах аз. — Най-добрият начин да разберем едното или другото, е като измислим как да се приберем у дома. Вярвам, че видяхме онова, което трябваше да видим и бих желал да се махна оттук.

— Помислих за това — отвърна той — и ми хрумна, че по всяка вероятност бихме могли да използваме Лабиринта за тази цел. Просто се насочваме към центъра и се прехвърляме обратно.

— Да минем през петното? — попитах аз.

— Защо не? Ганелон вече опита и нищо не му стана.

— Секунда само — намеси се Ганелон. — Не съм казвал, че беше лесно и съм сигурен, че няма да можете да принудите конете да минат оттам.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Спомняш ли си мястото, на което пресякохме черния път тогава, когато бягахме от Авалон?

— Разбира се.

— Е, онова което усетих, когато взимах обратно картата и кинжала, беше подобно на безпокойството, което ни обзе тогава. Това бе една от причините, поради които тичах като луд. Бих предпочел да опитаме отново Фигурите, имайки предвид теорията си, че това място съответства на Амбър.

Кимнах.

— Добре. Все пак можем да опитаме да улесним възможно най-много прехвърлянето си. Нека първо да приберем конете.

Направихме го и докато го правехме, разбрахме точната дължина на каишката на грифона. Звярът бе принуден да спре на около трийсетина метра от отвора на пещерата и незабавно започна да кряска жаловито. Това не ни улесни в опитите ни да укротим конете, но ми хрумна нещо странно, което обаче реших да запазя за себе си.

Веднага щом успяхме да овладеем нещата, Рандъм намери Фигурите си, а и аз извадих моите.

— Да опитаме с Бенедикт — предложи той.

— Добре. Вече можем.

Забелязах веднага, че картите отново са станали студени, добър знак. Изрових тази на Бенедикт и започнах да се подготвям. До мен Рандъм направи същото.

Връзката бе осъществена почти незабавно.

— Какво става? — попита Бенедикт, погледът му премина първо през Ганелон, после през Рандъм и конете и най-накрая срещна моя.

— Ще ни пренесеш ли? — попитах аз.

— И конете ли?

— И тях.

— Хайде, идвайте.

Той протегна ръка и аз я докоснах. Всички се насочихме към него. Няколко мига по-късно стояхме заедно с Бенедикт на високо, каменисто място. Мразовит вятър развяваше дрехите ни. Слънцето на Амбър бе преминало зенита сред едно изпълнено с облаци небе.

Бенедикт бе облечен в пристегнат кожен жакет, носеше кожени гамаша. Ризата му беше бледо жълта. Оранжева пелерина прикриваше онова, което бе останало от дясната му ръка. Той стисна продълговатата си челюст и се втренчи надолу към мен.

— Интересно бе мястото, от което така се бяхте разбързали — каза той. — Зърнах нещо от пейзажа.

Кимнах.

— И от тази височина гледката е интересна — отвърнах аз, забелязвайки малкия далекоглед на колана му, като едновременно с това осъзнах, че се намираме на широката скална тераса, от която Ерик бе командвал битката в деня на своята смърт и моето завръщане. Приблжих се, за да огледам тъмната ивица през Гарнат, ниско долу, простираща се чак до хоризонта.

— Да — каза той. — По всичко личи, че черният път е затвърдил границите си на повечето места. Въпреки че някъде все още се разширява. Почти като че ли се доближава до пълното съответствие с нещо като — лабиринт... А сега, кажете ми откъде точно дойдохте?

— Прекарах нощта в Тир-на Ногт — казах аз, — и сутринта се залутахме, докато пресичахме Колвир.

— Това никак не е лесно. Да се загубиш в собствената си планина. Трябва просто да вървиш на изток. Посоката, от която, както

е известно, изгрява слънцето.

Почувствах как лицето ми пламна.

— Имаше един неприятен инцидент — отвърнах и обърнах поглед настрани. — Изгубихме един кон.

— Какъв инцидент?

— Сериозен — за коня.

— Бенедикт — намеси се Рандъм, като внезапно вдигна глава от, както миг по-късно осъзнах, промушената Фигура, — какво можеш да ми кажеш за моя син Мартин?

Преди да заговори, в продължение на няколко мига Бенедикт се вглежда втречено в него. После попита:

— Откъде такъв внезапен интерес?

— Имам основание да вярвам, че може да е мъртъв — отвърна той. — Ако е така, искам да отмъстя. Ако не е така... е, добре, мисълта, че може да е мъртъв, ме разстрои доста. Ако все още е жив, бих искал да го видя и да поговоря с него.

— Какво те кара да мислиш, че може да е мъртъв?

Рандъм ме погледна. Аз кимнах.

— Започни от закуската — предложих.

— Докато той прави това, аз ще намеря нещо за обяд — подхвърли Ганелон и взе да рови в една от чантите.

— Еднорогът ни водеше... — започна Рандъм.

III

Седяхме мълчаливо. Рандъм бе спрял да говори и Бенедикт се взираше в небето над Гарнат. Лицето му не издаваше нищо. Отдавна се бях научил да уважавам мълчанието му.

Накрая рязко наведе глава и се извърна да погледне Рандъм.

— От доста време подозирам нещо такова — започна Бенедикт, — заради нещата, които татко и Дуоркин се изпуснаха да кажат преди години. Имах чувството, че съществува първичен Лабиринт, който те или са открили или са сътворили, поставяйки нашия Амбър само на крачка от него, така че да може да черпи от силите му. Никога не съм имал и най-малка представа как човек би могъл да се озове там. — Той се обърна назад към Гарнат и посочи с брада. — Значи твърдите, че това съответства на направеното върху онзи Лабиринт?

— Така изглежда — отвърна Рандъм.

— ... и е причинено от проляната кръв на Мартин?

— Така мисля.

Бенедикт вдигна Фигурата, която Рандъм му бе подал по време на разказа. Досега не бе казал нищо по въпроса.

— Да, наистина е Мартин. Той дойде при мен, след като напуснал Ребма. Остана тук доста дълго.

— Защо е дошъл при теб? — попита Рандъм.

Бенедикт леко се усмихна.

— Трябвало е да отиде някъде, все пак — отвърна той. — Беше му дошло до гуша от положението му в Ребма, изпитваше противоречиви чувства към Амбър, млад, свободен и току-що сдобил се със силата си чрез Лабиринта. Искаше да се махне, да види нови неща, да пътува през Сенките — както и ние самите искахме. Бях го взел със себе си в Авалон веднъж, когато още беше малко момче, за да може да се поразходи върху твърда земя през лятото, да го науча да язди, да види жътвата. Когато изведнъж се оказал в състояние само за миг да отиде, където си пожелае, възможността му за избор е била все още доста ограничена, свеждала се до няколко места, които познавал.

Вярно, би могъл да си представи за миг някакво място и да се озове там — сътворявайки го, като че ли винаги е съществувало. Но той все пак знаел, че все още има много неща да учи, за да осигури безопасността си в Сенките. Така че избрал да дойде при мен, да ме помоли да го науча. И аз го направих. Прекара по-голямата част от годината тук, при мен. Научих го да се бие, научих го как да използва Фигурите и Сенките, посветих го във всички онези неща, които един амбърит трябва да знае, за да оцелее.

— Защо си направил всичко това? — попита Рандъм.

— Някой все трябваше да го направи. Той дойде при мен, така че трябваше аз да го сторя — отвърна Бенедикт. — Не, че не бях силно привързан към момчето, напротив — добави той.

Рандъм наведе глава.

— Каза, че е прекарал с теб почти една година. Какво е станало с него после?

— Жаждата за пътешествия, която ти познаваш толкова добре, колкото и аз. Веднага, щом придоби известна увереност в способностите си, той пожела да ги изпробва. През времето, в което го обучавах, аз самият го бях водил на пътешествия в Сенките, бях го срещал с хора, които познавах на различните места. Но настъпи часът, когато Мартин пожела да поеме по свой собствен път. Един ден той се сбогува с мен и замина.

— Виждал ли си го оттогава? — попита Рандъм.

— Да. Връщаше се периодично и оставаше известно време при мен, за да ми разкаже приключенията си, откритията си. Винаги беше съвсем ясно, че това е просто визита. След време започваше да не го свърта на едно място и отново поемаше нанякъде.

— Кога за последен път го видя?

— Преди няколко години, авалонско време, при обичайните обстоятелства. Той се появи една сутрин, остана за около две седмици, разказа ми за нещата, които е видял и направил, разказа ми и за многото неща, които иска да направи. После отново замина.

— И оттогава изобщо не си чувал нищо за него?

— Напротив. Имаше съобщения, оставени при общи приятели, когато минавал покрай тях. От време на време дори се свързваше с мен посредством Фигурата ми...

— Имал е тесте с Фигури? — прекъснах го аз.

— Да, подарих му една от резервните си колоди.

— Ти имаше ли Фигура за него?

Бенедикт поклати глава.

— Дори не знаех, че подобна Фигура съществува, докато не видях тази — отвърна той, като вдигна картата, вгледа се в нея и я върна обратно на Рандъм. — Не владее изкуството на приготвянето им. Рандъм, опитвал ли си да се свържеш с него чрез Фигурата му?

— Да, безброй пъти откакто я намерихме. Всъщност, опитах отново само преди няколко минути. Не се получава.

— Разбира се, това нищо не доказва. Ако всичко е станало така, както предполагаш и той наистина е оцелял, може да е решил да блокира всички по-нататъшни опити за контакт. Знае как да го направи.

— Дали е станало, както предполагам? Знаеш ли нещо повече за това?

— Сетих се нещо — отвърна Бенедикт. — Всъщност, преди няколко години той наистина се появил ранен у едни приятели там, в Сенките. Раната била причинена от наръгване с нож. Казаха ми, че дошъл при тях в много лошо състояние и не бил особено приказлив по отношение на случилото му се. Останал няколко дни, докато отново бил в състояние да пътува. Тръгнал си, без да се е възстановил напълно. Това е последното, което се чу за него. А също така и последното, което аз знам.

— Не си ли бил любопитен да разбереш какво се е случило? — попита Рандъм. — Не си ли го потърсил?

— Естествено, че бях любопитен. Все още съм. Но човек трябва да има право да води собствения си живот, без намесата на близки и роднини, независимо колко е добронамерена. Той преодолял кризата и не се опитал да се свърже с мен. Явно е знаел какво иска. Всъщност, беше ми оставил съобщение при семейство Тисайс, в което се казваше, че когато науча какво се е случило, не бива да се тревожа, че той знае какво трябва да направи.

— Семейство Тисайс ли? — попитах аз.

— Точно така. Мои приятели в Сенките.

Въздържах се да кажа онова, което бих могъл. Бях ги счел просто за част от историите на Дара, тъй като в други области тя доста бе извъртяла истината. Дара ми бе говорила за семейство Тисайс така,

сякаш лично ги бе познавала, като че ли им е гостувала — и всичко това със знанието на Бенедикт. Моментът все пак не изглеждаше кой знае колко подходящ, за да му разкажа за снощните си видения в Тир-на Ногт и за нещата, които те загатваха по отношение на роднинските му връзки с момичето. Досега не бях разполагал с достатъчно време да премисля нещата, както и всичко онова, което те означаваха.

Рандъм стана и се отдалечи. Спря близо до терасата, с гръб към нас, сплел пръсти зад гърба си.

— Как можем да се свържем със семейство Тисайс? — попита той Бенедикт.

— Никак — отвърна той. — Освен да им отидем та гости.

Рандъм се обърна към мен.

— Коруин, имам нужда от кон. Казваш, че Звездин е минал през много пътувания из Сенките...

— Сутринта бе много изтощителна за него.

— Не беше чак толкова изморително. По-скоро се поуплаши, но вече изглежда добре. Ще ми го заемеш ли?

Преди да успее да му отговоря, той се извърна към Бенедикт.

— Ще ме заведеш, нали?

Бенедикт се поколеба за миг.

— Не знам какво повече би могло да се научи... — започна той.

— Каквото и да е! Всичко, което биха могли да си спомнят — нещо, изглеждало тогава съвсем маловажно, сега може да се окаже от огромно значение, като се има предвид онова, което вече знаем.

Бенедикт погледна към мен. Кимнах с глава.

— Може да язди Звездин, ако искаш да го заведеш дотам.

— Добре — отвърна Бенедикт и стана. — Ще взема коня си.

Той се извърна и се насочи към мястото, където бе вързан огромният жребец.

— Благодаря ти, Коруин — каза Рандъм.

— Ще ти позволя да ми направиш една услуга в отплата.

— Каква?

— Дай ми назаем Фигурата на Мартин.

— За какво ти е?

— Просто ми хрумна нещо. Прекалено сложно е, за да ти го обяснявам, щом искаш да тръгваш. Няма да има никаква вреда от него, все пак.

Той прехапа устни.

— Добре. Но си я искам обратно, когато си върнем.

— Естествено.

— Това ще ти помогне ли да го откриеш?

— Може би.

Рандъм ми подаде картата.

— Обратно в двореца ли се връщаш? — попита той.

— Да.

— Ще кажеш ли на Вайъли какво се е случило и къде съм отишъл? Тя ще се тревожи за мен.

— Разбира се. Ще ѝ кажа.

— Ще се грижа добре за Звездин.

— Знам. На добър час.

— Благодаря.

Яздех Огнедишащ змей. Ганелон вървеше пеша. Той бе настоял. Движехме се по същия път, по който бях тръгнал да преследвам Дара в деня на битката. Заедно с наскорошните разкрития, този факт по всяка вероятност ме накара отново да се замисля за нея. Извадих чувствата си от праха на забравата и ги разгледах внимателно. Осъзнах, че въпреки игричките, които си бе играла с мен, убийствата, за които без съмнение бе осведомена или дори замесена, както и явно изявените ѝ намерения по отношение на царството, тя все още ме привличаше и изпитвах нещо повече от просто чисто любопитство. Всъщност, не бях истински изненадан да открива това. Нещата бяха изглеждали горе-долу по същия начин и последния път, когато бях направил внезапна проверка в казармата на чувствата си. Тогава се почудих каква ли доза истина можеше да има в моите последни видения от изтеклата нощ, в които възможността, произходът ѝ да води началото си от Бенедикт, бе вече установена. Наистина съществуваше физическа прилика и аз бях почти убеден в думите ѝ. В призрачния град, естествено, сянката на Бенедикт бе признала за вярно всичко това, вдигайки новата си странна ръка в нейна защита...

— Какво смешно има? — попита Ганелон, както си вървеше от лявата ми страна.

— Ръката — отвърнах, — която попадна у мен в Тир-на Ногт. Тревожих се, че може да има някакво скрито значение, някаква непредсказуема сила на провидението, след като премина по този начин в нашия свят от мястото на загадките и сънищата. Но тя не изтрая дори и един ден. От ръката не остана и помен, когато Лабиринта унищожи Яго. Всичките вечерни видения просто се изпариха.

Ганелон си прочисти гърлото.

— Е, явно не е точно така, както ти смяташ — заяви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази причудлива ръка не беше в дисагите на Яго. Рандъм я натовари в твоите. В тези на Рандъм беше храната и след като се наядохме, той отново прибра съдовете в собствените си дисаги, но без ръката. Нямахме място.

— О — възкликнах аз. — Значи...

Ганелон кимна.

— Значи сега тя е при него — довърши мисълта ми той.

— Ръката, заедно с Бенедикт. По дяволите! Това никак не ми харесва. Тя се опита да ме убие. Никой досега не е бил нападан в Тир-на Ногт.

— Но Бенедикт... с Бенедикт всичко е наред. Той е на наша страна, дори и да имате някакви различия в момента. Не е ли така?

Не му отговорих.

Той протегна ръка и дръпна юздите на Огнедишащ змей. Конят спря. Ганелон се втренчи нагоре, изучавайки лицето ми.

— Коруин, какво се случи там горе, все пак? Какво научи?

Поколебах се. Всъщност, какво бях научил в небесния град? Никой не беше сигурен, когато ставаше въпрос за механизма, скрит зад виденията от Тир-на Ногт. Възможно бе, както понякога подозирахме, мястото просто да служеше за материализиране на нашите недоизречени страхове и желания, смесвайки ги вероятно с несъзнателните ни догадки. Да споделиш с някого заключенията си и основаващите се върху логиката предположения бе съвсем различно нещо. Но подозренията, породени от нещо неизвестно, сякаш е по-добре да задържиш за себе си, а не да ги разгласяваш. Въпреки че тази ръка беше достатъчно солидно доказателство...

— Казах ти вече, отсякох ръката от призрака на Бенедикт. Явно сме се били.

— Виждаш това като предзнаменование, че ти и Бенедикт евентуално ще се скарате?

— Може би.

— Била ти е показана и причината, нали?

— Е, добре — отвърнах, а въздишката сама ме намери, без да съм я търсил. — Да. Показано ми беше, че Дара наистина е свързана с Бенедикт. Нещо, което може да се окаже вярно в крайна сметка. Също така напълно възможно е, ако е вярно, той просто да няма ни най-малка представа за нейното съществуване. Следователно, ще си мълчим, докато се уверим в това или пък се докаже обратното. Разбираш ли?

— Естествено. Но как изобщо може да се получи подобно нещо?

— Точно, както тя самата твърди.

— Правнучка?

Кимнах.

— От кого?

— Амазонката, която познаваме само по думите на другите — Линтра, дамата, която му е струвала ръката.

— Но битката беше съвсем скоро.

— Времето тече различно в различните земи сред Сенките, Ганелон. В отвъдните пространства — това не би било невъзможно.

Той поклати глава и отпусна юздите.

— Коруин, действително смятам, че е най-добре Бенедикт да знае за това — каза той. — Ако е вярно, трябва да му дадеш възможност да се подготви, вместо да го оставиш просто случайно да го открие. Вашето семейство е толкова неплодовито, че бащинството изглежда ви засяга повече, отколкото засяга другите хора. Погледни Рандъм. В продължение на години не е признавал собствения си син, а сега имам чувството, че би рискувал живота си за него.

— И аз така смятам — отвърнах. — А сега просто забрави първата част на разсъжденията си и изведи втората малко по-далече, що се касае до Бенедикт.

— Смяташ, че би взел страната на Дара срещу Амбър?

— По-скоро бих избягнал да му предоставя възможността за избор, като не му позволя да разбере, че такава изобщо съществува...

ако съществува.

— Смятам, че му правиш мечешка услуга. Той вече не е сантиментално хлапе. Свържи се с него чрез неговата Фигура и сподели подозренията си. По този начин поне ще може да обмисли нещата, вместо да го караш неподготвен да поема рисковете, произтичащи от внезапното сблъскване с истината.

— Бенедикт няма да ми повярва. Виждал си как реагира всеки път, когато спомена Дара.

— Това само по себе си означава нещо. Вероятно той подозира какво може да се е случило и го отхвърля толкова яростно, защото му се иска нещата да стоят по друг начин.

— Точно сега така само бих разширил пукнатината помежду ни, която в момента се опитвам да залича.

— Това, че сега си го скрил от него, може да послужи за окончателен разрив между вас, когато разбере истината.

— Не. Убеден съм, че познавам брат си по-добре от теб.

Ганелон пусна юздите.

— Чудесно — рече. — Надявам се да си прав.

Не му отвърнах нищо, просто подкарах отново Огнедишащ змей. Между нас съществуваше негласно споразумение, че Ганелон може да ме пита всичко, каквото пожелае и от това също така негласно следваше, че аз съм готов да изслушам всеки съвет, който пожелаеше да ми даде. Това отчасти беше така, защото положението му тук беше съвсем различно. Помежду ни нямаше роднински връзки. Той не беше амбърит. Борбите и проблемите на Амбър бяха негови само, защото той самият бе избрал да е така. Бяхме приятели после врагове, но това се бе случило много отдавна и накрая, неотдавна, отново бяхме станали приятели и съюзници в битките на неговата родна земя. Когато всичко бе свършило, той ме бе помолил да дойда с мен, за да ми помогне да се справя с моите проблеми и с тези на Амбър. Смятах, че той не ми дължи вече нищо, нито пък аз на него — ако човек изобщо отмята по списък подобни неща. Следователно, свързваше ни само приятелството и това беше нещо много по-силно от предишни дългове или правила на честта. С други думи това му даваше право да ми досажда и да ме дразни за подобни неща, когато — щом като вече веднъж завинаги съм взел решение, — дори и Рандъм бих пратил по дяволите. Съзнавах, че не би трябвало да се дразня, тъй като всичко,

което казваше бе израз на неговата добронамереност и искреност. Вероятно изпитвах старите чувства на главнокомандващ, които водеха началото си от първите години на нашето познанство, като същевременно се добавяше и настоящото положение на нещата. Не ми харесваше да се оспорват моите решения и заповеди. Сигурно, реших аз, се дразнех и от факта, че той вече бе направил няколко изключително точни предположения, както и някои доста логични предложения, основани върху тях — неща, които чувствах, че трябваше сам да се досетя. Никой не обича да си признава, че го е яд на нещо подобно. Въпреки че... наистина ли това бе всичко? Просто проява на недоволство от няколкото случаи на собствена некомпетентност? Един стар военен рефлекс за неприкосновеността на моите решения? Или може би ме терзаеше нещо подсъзнателно, нещо което точно в този миг изплуваше на повърхността?

— Коруин — каза Ганелон, — мислих доста...

Въздъгнах.

— Да?

— ... за сина на Рандъм. Ако съдя от начина, по който вашето семейство се възстановява, предполагам, че е напълно възможно да е оцелял и вече да е съвсем здрав.

— Искане ми се да вярвам в това.

— Не бързай чак толкова.

— Какво имаш предвид?

— Доколкото разбрах, след като е израснал в Ребма по този начин, Мартин не е имал почти никакви контакти с Амбър и останалите от семейството.

— И аз така мисля.

— Всъщност, освен Бенедикт и Луела в Ребма, единственият друг човек, с когото явно се е свързал би трябвало да е същият, който го е и намушкарал — Блийс, Бранд или Файона. Струва ми се вероятно да има доста изкривена представа за семейството.

— Сигурно — отвърнах. — И то не без основания, ако правилно разбирам накъде биеш.

— Явно разбираш. Изглежда твърде вероятно не само да се страхува от семейството, но също така и да има зъб на повечето от вас.

— Напълно възможно е — съгласих се.

— Смяташ ли, че той би могъл да се съюзи с врага?

Поклатих глава.

— Не, ако знае, че той е оръдие в ръцете на шайката, която се опита да го убие.

— Но дали наистина е така? Кой знае... Казваш, че Бранд се е изплашил от каквото там споразумение са имали със сбирщината от черния път и се е опитал да се измъкне. Ако наистина са толкова силни, чудя се дали Файона и Блийс не са се превърнали в техни оръдия? В такъв случай е логично Мартин да се стреми към нещо, което да му даде власт над тях.

— Прекалено много предположения, струпани едно върху друго.

— Врагът явно знае доста за вас.

— Така е, защото разполага с няколко изменника, които му дават уроци.

— Възможно ли е те да са разказали всичко онова, което каза, че е знаела Дара?

— Добро попадение — отвърнах, — но е много трудно да се прецени. — Освен за историята със семейство Тисайс, която ми хрумна веднага. Реших засега да запазя това за себе си, за да разбера накъде точно биеше той, вместо сам да го отдалечавам по допирателната. Така че, продължих: — Мартин едва ли е в състояние да им каже кой знае какво за Амбър.

Ганелон замълча за миг. После отвърна:

— Имаше ли възможност да провериш онова, което те попитах тогава на гроба ти?

— Кое?

— Дали Фигурите могат да бъдат подслушвани. Сега, когато знаем, че Мартин е имал своя колода...

Този път беше мой ред да замълча, докато от лявата ми страна едно малобройно семейство от мигове пресичаше пътя ми, в колона по един и ми се плезеше подигравателно.

— Не — отвърнах най-после. — Нямах възможност.

Изминахме доста голямо разстояние, преди той да продължи:

— Коруин, нощта, когато върна обратно Бранд...?

— Да?

— Каза, че след това си обмислил действията на всеки един поотделно, опитвайки се да разбереш кой точно те е наръгал и че едва

ли някой от тях е имал възможност за подобен акробатичен номер при времето, с което са разполагали.

— О! — възкликнах аз. — О!

Той кимна.

— Сега можеш да включиш още един роднина в сметките. Може да му липсва семейния финес, но то е само, защото е още млад и неопитен.

Седнал там, в собственото си съзнание, аз магнах на мълчаливия парад от мигове, който преминаваше между Амбър и тогава.

IV

Когато почуках на вратата, тя попита кой е и аз ѝ казах.

— Един момент.

Чух стъпките ѝ, после вратата се отвори. Вайъли беше малко по-висока от един и петдесет. Доста слаба, кестенява, с красиво лице и много приятен глас. Беше облечена в червено. Лишените ѝ от зрение очи гледаха през мен, напомняйки ми за отминал мрак, за болка.

— Рандъм ме помоли да ти кажа, че ще се забави малко по-дълго, но няма за какво да се тревожиш.

— Моля, заповядай — отвърна тя, като отстъпи встрани и отвори докрай вратата.

Влязох. Не исках, но влязох. Нямах намерение да изпълнявам буквално молбата на Рандъм — да ѝ обяснявам какво се е случило и къде е отишъл. Исках само да ѝ кажа онова, което вече ѝ бях казал, нищо повече. Чак след като всеки бе поел по пътя си, осъзнах точно в какво се състоеше неговата молба. Той ме бе помолил да отида и да кажа на жена му, с която по принцип не бях разменил повече от десетина думи, че се е отправил да търси незаконородения си син. Момчето, чиято майка, Морганти, се бе самоубила, поради което Рандъм бе наказан да се ожени насила за Вайъли. Фактът, че от брака им бе излязло нещо толкова красиво, все още продължаваше да ме удивлява. Нямах никакво желание да стоварвам тук цяла купчина неприятни новини, затова, когато влязох в стаята, потърсих някаква друга тема за разговор.

Минах покрай един бюст на Рандъм, поставен върху висока поставка на стената от дясната ми страна. Почти го бях отминал, когато забелязах, че наистина е брат ми. В другия край на стаята видях работния ѝ плот. Извърнах се и огледах внимателно бюста.

— Не знаех, че се занимаваш със скулптура — казах.

— Да.

Като обходих с поглед стаята, бързо открих и други нейни произведения.

— Доста добри са.

— Благодаря ти. Няма ли да седнеш?

Настаних се в едно широко кресло с високи облегалки, което се оказа доста по-удобно, отколкото изглеждаше. Тя седна на дивана от дясната ми страна, като сви крака под себе си.

— Да ти донеса ли нещо за ядене или за пиене?

— Не, благодаря. Мога да остана съвсем малко. Всъщност, Рандъм, Ганелон и аз малко се поотклонихме на път за вкъщи и след забавянето ни срещнахме Бенедикт. В резултат се наложи Бенедикт и Рандъм да направят още едно кратко пътуване.

— Колко време ще се забавят?

— Сигурно цяла нощ. А може и малко по-дълго. Ако се наложи да останат повече, вероятно Рандъм ще се обади чрез Фигурите на някого и ние незабавно ще ти кажем.

Хълбокът ми започна да пулсира и аз поставих ръка върху него, разтривайки внимателно мястото.

— Рандъм ми е разказвал много за теб — каза тя.

Аз се разсмях.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо за ядене? Няма никакъв проблем.

— Да не би да ти е казвал, че аз непрекъснато съм гладен?

Вайъли се разсмя.

— Не. Но, ако си бил толкова зает, колкото твърдиш, бих предположила, че просто не ти е останало време да обядваш.

— И ще бъдеш само наполовина права. Добре. Ако ти се намира някое парченце хляб, може и да ми се отрази добре да си гризна малко.

— Чудесно. Само минутка.

Тя стана и се запъти към съседната стая. Възползвах се от предоставената ми възможност да се почеша смело около раната, която внезапно до смърт ме бе засърбяла. Бях приел гостоприемството ѝ отчасти поради тази причина и отчасти, защото осъзнах, че наистина съм гладен. Миг по-късно се опомних — та тя просто не би могла да ме види как се почесвам по хълбока. Сигурните ѝ движения и уверените ѝ обноски за миг ме бяха накарали да забравя, че е сляпа. Хубаво. Радвах се, че понасяше слепотата си толкова добре.

Чух я да си тананика тихичко някаква мелодия: „Балада за кръстосващите по моретата“ — песента за огромната търговска

флотилия на Амбър. Амбър не е известен с производството си, а и земеделието никога не е било нашата стихия. Но корабите ни кръстосваха Сенките, извършваха редовни курсове между еди-къде си и еди-къде си, търгуваха с всичко. Почти всеки амбърит, благородник или не, прекарваше известно време във флотата. Онези, в чиито жили бе текла кралска кръв, бяха предназначтали много отдавна търговските пътища, които другите кораби трябваше да следват. Моретата на две дузини светове се намираха в главата на всеки капитан. Едно време и аз бях плавал с флотата, въпреки че връзката ми с морето никога не се задълбочи толкова, колкото тази на Кейн или Жерар. Но бях останал силно впечатлен от морските бездни и духа на мъжете, които ги прекосяваха.

Не след дълго Вайъли се появи отново с поднос, отрупан с хляб, сирене, месо, плодове и плетена бутилка с вино. Тя го постави върху една масичка близо до мен, така че да ми е удобно.

— Решила си да нахраниш цял полк ли? — попитах я аз.

— Най-добре е човек да се подсигури.

— Благодаря. Няма ли и ти да хапнеш нещо?

— Плод, може би.

Пръстите ѝ пробягаха опипом около таблата и намериха една ябълка. Върна се отново на дивана.

— Рандъм ми каза, че ти си написал тази песен — каза тя.

— Това беше много, много отдавана, Вайъли.

— Не си ли композирал някоя друга наскоро?

Готвех се да поклатя глава, усетих се и отвърнах:

— Не. Тази част от мен е... почива си.

— Жалко. Песента е чудесна.

— Рандъм е истинският музикант в семейството.

— Да, той е много добър. Но изпълнението и композирането са две различни неща.

— Вярно е. Някой ден, когато стане по-спокойно... Кажи ми, щастлива ли си в Амбър? Всичко ли е така, както ти се иска? Имаш ли нужда от нещо?

Тя се усмихна.

— Рандъм е всичко, от което имам нужда. Той е добър човек.

Усетих странно вълнение, като я чух да говори за него по този начин.

— Тогава се радвам за теб — отвърнах аз и после добавих: — По-малък, по-дребен... може би е трябвало да понесе доста повече несгоди от нас, останалите. Няма нищо по-непотребно от още един принц, когато вече има цял рояк такива. И аз съм толкова виновен пред него, колкото и другите. Веднъж двамата с Блийс го изоставихме съвсем сам и безпомощен в продължение на два дни на едно островче на юг оттук...

— ... И когато Жерар научил за това, отишъл и го прибрал — продължи тя. — Да, разказвал ми е. Сигурно още те терзае, щом си го спомняш след толкова много години.

— Вероятно и той не го е запомнил от особено добри чувства.

— Не, Рандъм ти е простил отдавна. Разказва го просто като шега. Той пък ти пъхнал в петата на ботуша трън, който ти се забил в крака, когато си се обул.

— Значи Рандъм е бил! Дявол да ме вземе! Винаги съм обвинявал Джулиан.

— Това пък терзае Рандъм.

— Колко отдавна беше всичко... — въздъгнах аз.

Поклатих глава и продължих да се храня. Гладът ме бе сграбчил и тя ми остави няколко минути тишина, в които да го понадвия. Когато го направих, почувствах се принуден да кажа нещо.

— Така е по-добре. Много по-добре — започнах аз. — Нощта, която прекарах в небесния град, беше странна и тежка.

— Получи ли полезни по характер предзнаменования?

— Наистина не знам колко полезни биха могли да се окажат. От друга страна, предполагам, че все пак бих предпочел да ги получа, отколкото да не ги получа. Имаше ли нещо интересно тук?

— Един слуга ми каза, че брат ти Бранд продължава да се възстановява. Хранил се е добре сутринта, което е обнадеждаващо.

— Така е. Изглежда вече е във от опасност.

— Вероятно. Всички бяхте подложени на една ужасна поредица от инциденти. Съжалявам. Надявах се, че може да си се сдобил с някаква поличба за обрат във вашите дела по време на нощта, която си прекарал в Тир-на Ногт.

— Няма значение. И без това не съм толкова уверен в стойността на това, с което се сдобих.

— Тогава защо... О!

Вгледах се внимателно в нея с внезапно пробуден интерес. Лицето ѝ все още нищо не изразяваше, но дясната ѝ ръка подръпваше, потупваше и поскубваше материята, с която бе покрит дивана. После сякаш внезапно осъзнала, че ръката ѝ я издава, тя я укроти. Явно беше човек, който сам отговаря на въпросите си и сега искаше да го направи в мълчание.

— Да — отвърнах, — усуквах го. Ти знаеш за раната ми.

Тя кимна.

— Не се сърдя на Рандъм, че ти е казал. Преценката му за хората винаги е била проникателна и предпазлива. Не виждам причина защо и аз самият да не ѝ се доверя. Все пак трябва да разбера какво точно ти е казал, както заради твоята собствена безопасност, така и за моето душевно спокойствие. Подозирам някои неща, но все още не съм напълно сигурен.

— Разбирам. Трудно е да прецениш по обратната страна на монетата. Тоест, да разбереш какво, може би, не е споменал пред мен. Но той ми казва почти всичко. Знам историята ти и повечето от тези на останалите. Рандъм ме държи в течение на събитията, подозренията, догадките.

— Благодаря ти — отвърнах и отпих глътка вино. — Тогава ще ми е много по-лесно да говоря, след като вече знам как стоят нещата с теб. Ще ти кажа всичко, което се случи от закуската досега...

Така и направих.

Тя се усмихваше от време на време, докато говорех, но не ме прекъсваше. Когато свърших, ме попита:

— Помислил си, че споменаването на Мартин ще ме разстрои?

— Струваше ми се твърде възможно — отвърнах.

— Не. Всъщност, познавам Мартин още от Ребма, когато той беше малко момче. Бях там, докато той растеше. Тогава го обикнах. Дори и да не беше син на Рандъм, пак щеше да ми е скъп. Мога само да се радвам на загрижеността на Рандъм. Само се надявам да се е проявила навреме, така че да бъде полезна и за двамата.

Поклатих глава.

— Не срещам хора като теб прекалено често — отвърнах. — Радвам се, че най-накрая поговорихме.

Вайъли се разсмя, после каза:

— И ти си бил сляп доста дълго време.

— Така е.

— Слепотата може да вгорчи живота на някого или да му достави по-голяма радост по отношение на нещата, които наистина притежава.

Не беше необходимо да се замислям отново върху чувствата си от онези дни на слепота, за да разбера, че аз спадах към първия тип хора, дори да се абстрахирах от обстоятелствата, при които я бях преживял. Съжалявам, но наистина бях такъв, за което съжалявам.

— Вярно е — отвърнах. — Ти си щастлива.

— Това наистина е просто душевно състояние... нещо, което господарят на сенките може лесно да разбере.

Тя се изправи.

— Винаги съм се чудила как ли точно изглеждаш — каза. — Рандъм те описва, но това е съвсем различно. Може ли?

— Разбира се.

Вайъли се приближи и допря връхчетата на пръстите си до лицето ми. Много внимателно проследи чертите ми.

— Да — отвърна, — горе-долу си такъв, какъвто мислех, че трябва да бъдеш. Усещам напрежението ти. То е в теб от много отдавна, нали?

— Под една или друга форма, предполагам още откакто се върнах в Амбър.

— Питам се, дали не си бил по-щастлив, преди да си възстановиш паметта?

— Това е един от въпросите, за които няма отговор. Можех да бъда и мъртъв, ако не си я бях възстановил. Но като оставим това за миг настрана, в онези времена също имаше нещо, което ме преследваше ме измъчваше ежедневно. Непрекъснато търсех начини да открия кой съм всъщност, какво съм.

— Но по-щастлив ли беше или по-нещастен, отколкото си сега?

— Нито едното, нито другото. Нещата взаимно се уравновесяват. Както ти самата каза, въпрос на душевно състояние. А дори и да не беше така, не бих могъл никога да се върна към онзи друг живот сега, когато знам кой съм, сега, когато открих Амбър.

— Защо?

— Защо ме питаш такива неща?

— Искам да те разбера. Още от момента, в който за пръв път чух за теб, там в Ребма, още преди Рандъм да ми разкаже историята ти, се чудех какво точно те води. Сега имам възможността — не правото, разбира се, само възможността — почувствах, че си струва, макар и не на място и въпреки че не подхожда на ранга ми, просто да те попитам.

Сподавих смеха си.

— Казано честно — започнах — ще видя дали мога да бъда искрен. Първоначално ме тласкаше омразата — омразата към моя брат Ерик... и желанието да се възкача на трона. Ако ме беше попитала, когато се върнах, кое от двете е било по-силно, щях да ти отговоря възкачането на трона. Ала сега... сега би трябвало да си призная, че всъщност бе другото, бях воден от омразата. Не го осъзнавах до този момент, но е вярно. Само че Ерик е мъртъв и в мен не остана нищо от онова, което изпитвах тогава. Тронът си стои, но сега откривам, че изпитвам смесени чувства към него. Има вероятност просто никой от нас да няма право на него, предвид настоящите обстоятелства, а и дори да бъдат оттеглени всички възражения на семейството, в този момент не бих се възкачил на него. Ще трябва първо да се уверя с очите си, че стабилността на царството е възстановена и множество въпроси са получили отговора си.

— Дори и ако всички тези неща покажат, че може и да не получиш трона?

— Дори и така да бъде.

— Тогава започвам да разбирам.

— Какво? Какво има тук за разбиране?

— Принц Коруин, познанията ми за философската основа на тези неща са ограничени, но доколкото ми е известно вие сте способни да намерите всичко, което си пожелаете, в Сенките. Точно това ме озадачаваше в продължение на толкова години и все не успях напълно да разбера обясненията на Рандъм. Нали всеки от вас, ако пожелае, може да премине в Сенките и да си намери друг Амбър — подобен във всяко отношение на този, с изключение на това, че там бихте управлявали или пък бихте се радвали, на каквото там си пожелаете друго обществено положение?

— Да, можем да намерим такива места.

— Тогава защо не го направите и не сложите край на тази непрестанна борба?

— Защото мястото, което може да бъде открито, само ще изглежда същото, но всъщност изобщо няма да е същото. Ние сме част от този Амбър, така както и той е част от нас. Всяка сянка на Амбър ще трябва да бъде населена със сенки на нас самите, за да си струва труда. Ние можем дори да отхвърлим собствената си сянка, ако изберем да се преместим в едно готово царство. Но все пак сенките няма да бъдат точно като останалите хора тук. Сянката никога не е точно копие на онова, което я хвърля. Тези малки различия съвсем не са без значение. Те всъщност са по-лоши, от основното. Това ще е равнозначно да се преселиш сред чужденци. Най-сполучливото земно сравнение, за което се сещам, е случайната среща с човек, който много ти прилича на някой друг, когото познаваш. Очакваш да действа като твоя познат или дори още по-лошо — склонен си да се отнасяш с него, както би се отнесъл към другия. Посрещаш го с определена маска на лицето, а неговите реакции са напълно неадекватни. Чувстваш се доста неловко. Никога не ми е било приятно да се срещам с хора, които ми приличат на други хора. Личността е единственото нещо, върху което нямаме власт при нашите игри със Сенките. Всъщност, по този начин се различаваме и един друг от собствените си сенки. Точно затова и Флора, там на сянката Земя, в продължение на толкова дълго време, не е могла да реши дали съм аз или сянката ми. Новата ми личност бе доста различна.

— Започвам да разбирам. Не само Амбър има значение за теб. А мястото, плюс всичко останало.

— Мястото, плюс всичко останало... Това е Амбър — съгласих се аз.

— Казваш, че омразата ти е умряла заедно с Ерик и желанието ти да се възкачиш на трона се е поуталожило при обмислянето на новите неща, които си научил.

— Точно така.

— Тогава мисля, че разбирам какво те води.

— Води ме желанието за стабилност и известна доза любопитство... отмъщението към враговете...

— Чувството за дълг — прекъсна ме тя. — Естествено.

Изсумтях.

— Би било доста удобно да се замаскира по този начин — казах.
— Въпреки че всъщност не искам да бъда лицемер. Едва ли съм

предан син на Амбър или пък на Оберон.

— Гласът ти ясно подчертава, че не искаш да бъдеш смятан за такъв.

Притворих очи, за да се присъединя към нея в мрака, да си припомня за миг света, в който други усещания имаха преднина пред светлинните вълни. Тогава разбрах, че бе права за гласа ми. Защо толкова много ме бе засегнала идеята за дълга още в мига, в който бе изречена? Харесваше ми да ме смятат за добър, почтен, благороден и духовно извисен, дори и тогава, когато не съм такъв — за разлика от човека срещу мен. Какво ме притесняваше в идеята за дълга към Амбър? Нищо. Тогава какво имаше?

Татко.

Вече не му дължах нищо, най-малкото пък някакъв синовен дълг. В края на краищата той беше виновен за сегашното състояние на нещата. Бе създал огромна челяд, без да се погрижи за съответното унаследяване на властта. Не можеше да се каже, че се бе държал мило с всяка една от майките ни и въпреки всичко очакваше преданост и подкрепа от наша страна. Играеше си на любимци и изглежда дори ни беше настройвал един срещу друг. След това е налупал стръвта за нещо, с което не е могъл да се справи и е изоставил кралството в пълен безпорядък. Зигмунд Фройд отдавна ме бе успокоил, че съм напълно нормален с общоприетите си чувства на неприязън, така присъщи на моето семейство. Нямах повод за оплакване в това отношение. Фактите са нещо друго. Не обичах баща си просто, защото не ми бе дал причини да го обичам; по-скоро май доста се бе потрудил точно в обратната посока. Стига толкова. Осъзнах какво ме притесняваше по отношение на идеята за дълг: целта.

— Права си — отворих очи и погледнах към нея. — Радвам се, че ми го каза.

Станах.

— Подай ми ръката си.

Тя протегна дясната си ръка и аз я вдигнах до устните си.

— Благодаря ти. Обядът беше превъзходен.

Обърнах се и тръгнах към вратата. Когато погледнах назад, Вайъли се бе изчервила и се усмихваше, ръката ѝ все още бе наполовина вдигната и аз започнах да разбирам промяната, настъпила в Рандъм.

— На добър час — каза тя, в мига, в който стъпките ми спряха.
— ... И на теб — отвърнах и излязох бързо навън.

Смятах после да се видя с Бранд, но сега просто не можах да се реша. Едно, че не исках да се срещна с него с притъпен от умората ум. И второ, разговорът ми с Вайъли бе първото хубаво нещо, случило ми се от известно време насам и не ми се щеше да си развалям настроението.

Изкачих се по стълбите и продължих по коридора към стаята си. Докато пъхах новия си ключ в новата си ключалка, естествено си припомних за миг нощта на промушването. Дръпнах пердетата, за да не влиза следобедната светлина, съблякох се и си легнах. Както и друг път ми се бе случвало след изживяни напрегнати моменти и с още предстоящи такива, сънят известно време ме отбягваше. Дълго се мятах и въртях, преживявайки отново събитията от изминалите няколко дни и някои дори още по-раншни. Когато накрая все пак заспах, сънищата ми бяха амалгама от същия материал, като включително и периода в моята стара килия драскаше отвън по вратата.

Когато се събудих, вече беше тъмно и наистина се чувствах отпочинал. Напрежението ме бе напуснало, мечтите ми бяха доста по-миролюбиви. Дори някакъв мъничък заряд от приятна възбуда танцуваше някъде в дъното на съзнанието ми. Беше заповед на връхчето на езика, скрито хрумване, че...

Да!

Седнах в леглото. Протегнах се към дрехите си и започнах да се обличам. Пристегнах Грейсуондир на кръста си. Сгънах едно одеяло и го пъхнах под мишница. Разбира се...

Умът ми се проясни и раната престана да пулсира. Нямах представа колко съм спал и едва ли си заслужаваше чак толкова да проверявам. Имах да свърша нещо много по-важно, нещо, за което отдавна трябваше да се сетя — всъщност, вече се бях сезнал. Веднъж се бях замислил за него, но бесния ход на времето и събитията го бяха изтикали от съзнанието ми. До този момент.

Заклучих стаята си зад мен и се отправих към стълбите. Свещите премигваха и избледнелият елен, който умираше от векове

върху гоблена от дясната ми страна, гледаше назад към избледнелите кучета, които го преследваха от горе-долу също толкова. Понякога симпатиите ми клоняха към елена, въпреки че обикновено бях изцяло за кучетата. Трябваше да поръчам някой ден да го реставрират.

По стълбите и надолу. В ниското не се чуваше нищо. Следователно беше късно. Добре. Още един ден и ние продължавахме да сме живи. Може би дори мъничко бяхме помъдрели. Достатъчно, за да осъзнаем, че все още съществуват много неща, които трябва да научим. Да не губим надежда тогава. Това е то. Нещото, което ми бе липсвало, когато се свивах в онази проклета килия, с ръце, притиснати към обезобразените ми очи и виех. Вайъли... Как ми се иска да бях поговорил с теб за няколко минути в онези дни. Но аз получих знанията си в едно отвратително училище и дори, и по-смекчена програма вероятно не би могла да ми даде твоето милосърдие. Въпреки че... кой знае. Винаги бях усещал, че съм по-скоро куче, отколкото елен, по-скоро ловец, отколкото жертва. Ти можеше да ме научиш на нещо, което да притъпи мъката, да обуздае омразата. Но щеше ли така да е по-добре? Омразата умря с човека и мъката също отмина, но като се обръщам назад се чудя, дали щях да се справя без тяхната подкрепа. Не съм много сигурен, че бих преживял заточението си без моите грозни другари. Те бяха тези, които ме връщаха отново и отново към живота и разума. Сега вече мога да си позволя лукса от време на време да се мисля за елена, но тогава това можеше да се окаже фатално. Всъщност, не знам, мила Вайъли, и се съмнявам, че някога ще науча.

На втория етаж беше тихо. Отдолу долитаха някакви шумове. Лека нощ, скъпа госпожо. Завой и отново надолу. Питах се, дали Рандъм е открил нещо важно. По всяка вероятност не, иначе той или Бенедикт щяха да се свържат с мен досега. Освен ако не бяха изпаднали в беда. Не. Нелепо бе да си измислям тревоги. Неприятностите идваха сами, а аз и така си имах достатъчно грижи.

Приземният етаж.

— Уил — казах аз и добавих: — Ролф.

— Принц Коруин.

Двамата стражи бяха заели професионална стойка при шума от стъпките ми. По лицата им разбрах, че всичко е наред, но попитах

просто, за да спазя етикета.

— Спокойно е, господарю, спокойно е — отвърна ми по-старшият.

— Добре — кимнах аз и продължих нататък през мраморната столова.

Щеше да се получи, съвсем сигурен бях, ако времето и влагата не я бяха унищожили напълно. И тогава...

Влязох в дългия коридор, в който прашните стени сякаш те притискаха отстрани. Мрак, сенки, моите стъпки...

Стигнах до вратата в края, отворих я, пристъпих на площадката. После отново надолу, по тази виеща се стълба, светлинка тук, светлинка там, навътре в недрата на Колвир. Рандъм беше прав, реших аз. Ако издълбаеш всичко чак до нивото на този отдалечен етаж, щеше да има доста близко съответствие между онова, което останеше и мястото на първичния Лабиринт, който бяхме посетили тази сутрин.

... Надолу. Извивки и криволици в мрака. Фенерът и осветената подобно на фар вишка на караула се открояваха театрално в дълбините. Стигнах до подземие и се отправих натам.

— Добър вечер, принц Коруин — каза приведената, мъртвешки бледа фигура, която, пушейки лулата си и хилейки ми се над нея, се бе облегла на един рафт за провизии.

— Добър вечер, Роджър. Как вървят нещата в долната земя?

— Плъх, прилеп, паяк. Нищо кой знае колко вълнуващо. Спокойно!

— Харесва ли ти този пост?

Той кимна.

— Пиша философски роман, пронизан с елементи на ужас и жестокости. Работа върху тези моменти тук долу.

— Става, подходящо е — подкрепих го аз. — Ще ми трябва фенер.

Роджър взе един от рафта и го запали от свещта си.

— Краят щастлив ли ще бъде? — полюбопитствах аз.

Той повдигна рамене.

— Аз ще съм щастлив.

— Искам да кажа, дали доброто побеждава и героят спи с героинята? Или избиваш всички?

— Това едва ли ще е справедливо.

— Няма значение, може би някой ден ще го прочета.

— Всичко се случва.

Взех фенера и се отдалечих, насочвайки се натам, където не бях ходил от много отдавна. Открих, че все още мога да измервам ехото наум.

Не след дълго доближих стената, намерих необходимия ми коридор и влязох в него. След това просто трябваше да броя крачките си. Краката ми сами знаеха пътя.

Вратата към старата ми килия стоеше полуоткрехната. Поставих фенера на земята и използвах и двете си ръце, за да я отворя изцяло. Отстъпи неохотно, проскърцваше, докато се отместваше. После вдигнах фенера, задържах го високо и влязох.

Настръхнах и стомахът ми се сви. Започнах да треперя. Трябваше да се преборя с внезапния импулс да се втурна и да избягам. Не бях предвидил подобна реакция. Не исках да пристъпя по-далеч от тежката, обкована с месинг врата, от страх да не би тя да се затръшне и заключи зад гърба ми. Усещането, което тази килия пробуждаше в мен, бе съвсем близо до истинския ужас. Насилих се да задържа погледа си върху подробностите — дупката, която ми бе служила за фенер, почернялото място, където бях стъкнал огъня през онзи последен ден. Прокарах лявата си ръка по вътрешната страна на вратата и проследих вдлъбнатините, които бях издълбал, стържейки с лъжицата. Спомних си какво бе причинило това на ръцете ми. Приведох се, за да огледам вдлъбнатината. Не беше чак толкова дълбока, колкото ми изглеждаше тогава, не и в сравнение с цялата дебелина на вратата. Разбрах колко много съм преувеличавал резултатите от това немощно усилие към свободата. Прекрачих прага и се вгледах в стената.

Беше съвсем избледняла. Прахът и влагата се бяха погрижили добре, за да я разрушат. Но все още можех да различа контурите на фара на Кабра, очертани от четири драскотини, направени с дръжката на моята стара лъжица. Магията все още бе тук, онази сила, която в края на краищата ме бе пренесла на свобода. Почувствах я без да я призовавам.

Обърнах се и се озовах с лице към другата страна.

Скицата, която сега разглеждах, бе избледняла по-малко в сравнение с тази на фара, но все пак тя бе направена изключително бързо на светлината на последните ми няколко клечки кибрит. Не

можех да различа всички детайли, въпреки че паметта ми запълни някои от онези, които бяха скрити: виждаше се нещо като кабинет или библиотека, с полици книги по протежение на стените, бюро в предната част, глобус до бюрото. Почудих се, дали да рискувам и да ѝ избърша праха.

Поставих фенера си на земята и се обърнах към скицата на другата стена. С ъгълчето на одеалото внимателно избърсах праха от местенцето близо до основата на фара. Линията стана по-ясна. Избърсах я още веднъж, като натиснах малко по-силно. Не се получи. Унищожих около два сантиметра от очертанието.

Отстъпих назад и откъснах широка ивица от края на одеалото. Сгънах останалото и седнах върху него. Бавно и внимателно се захванах с фара. Трябваше точно да усетя как вървят нещата, преди да се опитам да изчистя другата.

Час и половина по-късно се изправих и протегнах, наведох се и разтрих изтръпналите си крака. Онова, което бе останало от фара бе изчистено. За нещастие, бях унищожил около двацет процента от скицата, преди да постигна усещане за структурата на стените и подходящата сила на триене върху тях. Съмнявах се, че бих могъл да се усъвършенствам повече.

Фенерът изпращя, когато го преместих. Разгънах одеалото, изтръсках го и откъснах ново парче. Направих си нова подложка, коленичих пред другата скица и се хванах на работа.

Не след дълго бях разкрил онова, което бе останало от нея. Бях забравил за черепа върху бюрото, преди едно внимателно забърсване да го разкрие отново — и ъгъла на отсрещната стена и високия свещник... Отдръпнах се назад. Беше рисковано да трия повече. Вероятно и не беше необходимо. Изглеждаше толкова завършена, колкото беше и тогава.

Фенерът отново потрепна. Изругах по адрес на Роджър, че не е проверил нивото на керосина, изправих се и вдигнах светлината с лявата си ръка до нивото на рамото. Изхвърлих от съзнанието си всичко друго, освен картината.

Успях да се сдобия с нещо като перспектива, когато се взрях в нея. Миг по-късно и картината бе напълно триизмерна, бе нараснала така, че изпълваше цялото ми полезрение. Пристъпих напред и поставих фенера върху края на бюрото.

Хвърлих поглед наоколо. И четирите стени бяха покрити от лавици с книги. Никакви прозорци. Две врати в отдалечения край на стаята, наляво и надясно, една срещу друга, едната затворена, другата леко откряната. До отворената врата имаше и една дълга, ниска маса, отрупана с книги и листове. Странни предмети заемаха празните пространства по рафтовете и чудатите ниши и вдлъбнатини в стената — кости, камъни, глинени съдове, надписани дъсчици, оптични стъкла, инструменти с неznайно предназначение. Огромният килим приличаше на ардебилски. Пристъпих към този край на стаята и фенерът отново потрепна. Обърнах се и посегнах към него. В същия миг той загасна.

Измърморих някакво проклятие и отпуснах ръка. После бавно се обърнах, за да потърся евентуални източници на светлина. На една полица в другия край на стаята слабо грееше нещо подобно на корал, а в процепа под затворената врата се появи бледа ивица светлина. Зарязах фенера и прекосих стаята.

Отворих вратата толкова тихо, колкото можах. Стаята, към която тя водеше, бе празна — малко жилищно помещение, без прозорци, едва осветено от все още тлеещите въглени в единственото, скрито в една вдлъбнатина огнище. Стените на стаята бяха каменни и образуваха свод над главата ми. Огнището, по всяка вероятност, бе естествена ниша в стената от лявата ми страна. Огромна, бронирана врата бе поставена на отсрещната стена, а в ключалката ѝ бе завъртян наполовина голям ключ.

Влязох, взех една свещ от близкостоящата маса и се запътих към огнището, за да я запала. Когато коленичих и потърсих пламък сред въглените, чух тихи стъпки близо до вратата.

Извърнах се и го видях точно на прага. Около метър и петдесет висок, гърбав. Косата и брадата му бяха дори още по-дълги, отколкото си ги спомнях. Дуоркин бе облечен в нощница, която стигаше до глезените му. Носеше газена лампа и тъмните му очи надничаха над опушеното ѝ стъкло.

— Оберон — попита той, — дойде ли най-последно време?

— Време за какво? — попитах аз тихо.

Той се разкикоти.

— Как за какво? Време да унищожим света, разбира се!

V

Държах светлината по-далеч от лицето си и говорех с по-нисък глас.

— Не съвсем — казах. — Не съвсем.

Той въздъхна.

— Ти все още не си убеден. — Погледна напред, наклони глава и се взря надолу към мен. — Защо трябва да разваляш всичко?

— Нищо не съм развалил.

Дуоркин свали по-ниско лампата. Аз отново извърнах глава, ала накрая той успя да хвърли хубав поглед върху лицето ми. Разсмя се.

— Интересно. Много забавно. Дошъл си като младия принц Коруин, с надежда семейната сантименталност да ме разколебае. Защо не избра Бранд или Блийс? Децата на Клариса винаги са ни служили най-добре.

Вдигнах рамене и се изправих.

— И да, и не. — Вече бях решил да го захранвам с двусмислици, докато ги приема и отговаря. Така можеше да изскочи нещо ценно, а и ми се струваше лесен начин да го поддържам в добро настроение. — Ами ти? — продължих. — Какъв облик би придал на нещата?

— Е, за да спечеля благоразположението ти, ще постъпя като теб — заяви той и започна да се смее.

Дуоркин отметна глава назад и, докато смехът му се лееше около мен, с него взеха да стават промени. Той сякаш стана по-висок, а лицето му заприлича на платно, надипляно от силен вятър. Гърбицата му намаля, когато изправи рамене и извиси ръст. Чертите му се преобразиха, а брадата му потъмня. До този момент бе станало очевидно, че по някакъв начин преразпределя масата на тялото си, тъй като нощницата, която му бе стигала до глезените, сега беше до средата на прасците. Дишаше дълбоко и раменете му се разширяваха. Ръцете станаха по-дълги, увисналият корем се сви, прибра се. Той ми стигна до рамото, после продължи да расте. Очите ни се изравниха. Дрехата му стигаше само до коленете. Гърбицата бе изчезнала

напълно. Лицето му помръдна за последен път, чертите станаха стабилни, застинаха. Смехът премина в хихикане, замря, завърши с намигване.

Наблюдавах една малко по-крехка версия на мен самия.

— Задоволително ли е? — поинтересува се той.

— Никак не е зле — отсъдих. — Изчакай да сложа няколко цепеници в огъня.

— Ще ти помогна.

— Няма нужда.

Измъкнах малко дърва от сандъка вдясно. Всяко забавяне ми беше от полза, даваше ми време да изуча реакциите му. Докато се занимавах с огъня, Дуоркин отиде до един стол и седна. Когато го погледнах, видях, че не гледа към мен, а се е втренчил в сенките. Проточих заниманието си с надеждата да каже нещо, каквото и да е. Най-после, дочаках.

— Какво стана с големия проект? — попита той.

Не знаех дали говори за Лабиринта или за някакви планове на баща ми, в които е бил посветен. Затова подхвърлих:

— Ти ми кажи.

Дуоркин пак се засмя.

— Защо не? Явно си променил решението си.

— От какво на какво... как го виждаш ти?

— Не ми се присмивай. Дори ти нямаш право да ми се подиграваш — разсърди се той. — Най-малко — ти.

Изправих се на крака.

— Не ти се присмивах. — Запътих се през стаята към един друг стол и го занесох по-близо до огъня, срещу Дуоркин. Седнах. — Как ме позна?

— Не бих казал, че всички знаят къде се намирам.

— Вярно е.

— Много хора ли в Амбър ме смятат за мъртъв?

— Да, а останалите мислят, че си отпътувал някъде далече сред Сенките.

— Ясно.

— Как... се чувстваш?

Той ми се ухили злорадо.

— Имаш предвид, дали още съм луд?

— Ти се изразяваш по-грубо, отколкото бих го направил аз.

— От време на време положението ми се подобрява, друг път се влошава. Лудостта идва и си отива. В момента се чувствам почти като себе си... казах, почти. Изненадата от посещението ти може да... Нещо в главата ми не е в ред. Знаеш. Ала нямаше как да е иначе. И това го знаеш.

— Сигурно си прав — рекох. — Защо не ми разкажеш всичко отново, от самото начало? Възможно е, докато говориш, да се почувстваш по-добре, а аз да се сетя за нещо, което съм пропуснал. Разкажи ми го като приказка.

Пак смях.

— На твоите услуги. Имаш ли някакви предпочитания? Бягството ми от Хаоса до този неочакван малък остров насред нощното море? Медитирането ми над бездната? Откриването на Лабиринта в скъпоценен камък, окачен на шията на един еднорог? Копирането на формата със светкавици, кръв и лира, докато бащите ни безрезултатно изливаха яростта си, дошли твърде късно, за да ме върнат обратно, а поемата на огъня дълбаеше първите бразди през мозъка ми и ме заразяваше с желанието да творя. Твърде късно! Твърде късно... Завладян от породената от болестта ненавист, отвъд пределите на тяхната помощ и власт, аз измислях и строях, пленник на новата си същност. Тази приказка ли искаш пак да ти разкажа? Или предпочиташ да ти говоря за оздравяването си?

На мен ми се зави свят от всичко, което се подразбираше от хвърлените с пълни шепи твърдения. Не можех да преценя дали се изразяваше буквално или в преносен смисъл, а нищо чудно и просто да споделяше параноидните си илюзии. Но онова, което исках да чуя, трябваше да чуя, бе станало в по-близко време. Така че, като оглеждах това сенчесто отражение на собствения ми образ, от което излизаше дълбокия, древен глас, заявих:

— Разкажи ми за оздравяването ти?

Дуоркин събра върховете на пръстите си и заговори иззад тях.

— Аз съм Лабиринта — започна той, — в един съвсем реален смисъл. При преминаването му през моето съзнание, за да добие формата, в която съществува сега — като основа на Амбър, — той остави отпечатъка си върху мен така неизличително, както и аз върху него. Един ден осъзнах, че съм едновременно и Лабиринта и самия

себе си, а той бе принуден да се превърне и в Дуоркин, докато оформяше собствената си същност. При раждането на това място и това време ние претърпахме взаимни видоизменения и точно в тях се корени нашата слабост, както и силата ни. Защото ми хрумна, че повреждането на Лабиринта би означавало нараняване и за мен, а промяната в моето състояние би се отразила и на Лабиринта. И все пак, аз не мога да бъда истински наранен, защото Лабиринта ме пази, а кой друг освен мен би могъл да навреди на Лабиринта? Прекрасна затворена система, както ми се струваше, чиято слабост бе напълно защитена от нейната сила.

Дуоркин се умълча. Заслушах се в пращането на огъня. Не знаех той какво слуша.

— Оказа се, че греша — продължи след малко. — Работата е толкова проста... Моята кръв, с която го бях нарисувал, можеше да го изтрие. Ала ми трябваха векове, за да разбере, че кръвта от моята кръв също може да го направи. Ти си способен да го използваш, както и да го променяш... да, до трето поколение.

Не се изненадах от факта, че той е дядо на всички ни. Изглежда някак винаги го бях знаел, но без да го произнасям на глас. И все пак... това по-скоро повдигна много нови въпроси, отколкото да отговори на старите. Ето ти още едно поколение предци. Бъркотията продължава. Сега по-малко от всякога имах идея какво всъщност представлява Дуоркин. Добавете към това и факта, който дори той признаваше: слушах приказка, разказвана от луд.

— Но, за да се поправи... — започнах.

Той се ухили злобно и собственото ми лице се изкриви в гримаса пред мен.

— Нямах ли желание вече да бъдеш господар на абсолютната пустота, крал на хаоса?

— Може би — отговорих.

— В името на еднорога, твоята майка, знаех си, че така ще стане! Лабиринта е така силен в теб, както и голямото кралство. Какво искаш тогава?

— Да запазя кралството.

Неговата/моята глава се заклати в знак на несъгласие.

— По-просто ще бъде да унищожим всичко и да се опитаме да започнем отначало... както толкова пъти съм ти казвал досега.

— Аз съм упорит, така че кажи ми го отново — опитах се да подражавам на татковата грубост.

Дуоркин вдигна рамене.

— Унищожим ли Лабиринта, ще унищожим Амбър... и всички Сенки в известен радиус около него. Позволи ми да унищожа себе си в центъра на Лабиринта и той ще бъде заличен. Позволи ми го, като ми дадеш дума, че тогава ще вземеш Рубина, в който се съдържа същността на реда и ще го използваш да създадеш нов Лабиринт, ярък и чист, неопетнен, нарисуван въз основа на твоето собствено аз, докато легионите на хаоса ще се опитват от всички страни да ти попречат. Обещай ми това и ме остави да приключа, защото какъвто съм покрусен, предпочитам да умра за реда, отколкото да живея за него. Какво ще кажеш сега?

— Не е ли по-добре да поправим този, който имаме, отколкото да унищожаваме създаваното с хилядолетия?

— Страхливец! — извика той и скочи на крака. — Знаех си, че пак това ще кажеш!

— А нима не е така?

Дуоркин започна да крачи напред-назад.

— Колко пъти сме говорили за всичко това? — попита той. — Нищо не се е променило! Ти се страхуваш да опиташ!

— Възможно е — кимнах аз. — Но не смяташ ли, че за нещо, в което си вложил толкова много, си струва да се хвърлят известни усилия — и да се направят някои допълнителни жертви, — ако има и най-малката възможност да бъде спасено?

— Още продължаваш да не разбираш — ядоса се той. — Убеден съм, че това, което е повредено, трябва да бъде унищожено и сменено — надявам се — с ново. Естеството на личната ми увреденост е такова, че не мога да желая оправяне. Точно по такъв начин съм увреден. Чувствата ми са предопределени.

— Щом като Рубина може да създаде нов Лабиринт, защо да не го използваме да поправим стария и да приключим с всички ядове, да излекуваме твоя дух?

Дуоркин се приближи и застана пред мен.

— Толкова бързо ли забравяш? — укори ме той. — Знаеш, че ще бъде безкрайно по-трудно да се оправи повредата, отколкото да се започне отначало. Дори Рубина може много по-лесно да унищожи,

вместо да възстанови. Не помниш ли вече какво е положението там, отвън? — Махна с ръка към стената зад гърба си. — Искаш ли да излезем и отново да го погледнем?

— Да — откликнах аз. — Искам. Хайде да отидем.

Изправих се и се взрях надолу към него. Той бе загубил донякъде контрол над формата си, когато взе да се ядосва. Беше станал с десетина сантиметра по-нисък, чертите на лицето му бяха започнали да се връщат отново към неговата гномоподобна физиономия, а когато направи жеста, немалката издутинка между раменете му вече беше добре видима.

Очите му се разшириха и той се вгледа внимателно в мен.

— Действително искаш — заключи след малко. — Добре тогава. Да вървим.

Обърна се и тръгна към голямата метална врата. Последвах го. Превъртя ключа с две ръце. После натисна с цялата си тежест. Приблжих се да му помогна, но той ме блъсна настрани с невероятна сила и за последен път тласна вратата. Тя изскърца протяжно и тръгна навън, до напълно отворено положение. Веднага ме лъхна странна и някак позната миризма.

Дуоркин прекрачи прага и спря. Взе подпрения на стената отдясно предмет, който приличаше на дълга тояга, удари го няколко пъти в земята и горният му край заблестя. Той освети наоколо доста добре и разкри пред очите ми тесен тунел. Дуоркин тръгна по него и аз го последвах. Не след дълго тунелът се разшири и ние закрачихме един до друг. Миризмата ставаше по-силна и бях на път да се сетя... Познавах я от нещо случило се неотдавна...

Изминахме около сто крачки, преди да свърнем наляво и да се заизкачваме нагоре. После пресякохме едно малко разширение на тунела. То беше осеяно с кости, а в скалата на метър и нещо над пода беше вградена огромна метална халка. От нея тръгваше лъскава верига, която падаше до долу и се проточваше напред като ивица разтопени капки, изстиващи в мрака.

Проходът отново стана по-тесен и Дуоркин пак поведе отпред. Не след дълго направи рязък завой и го чух да промърморва нещо. Когато и аз взех завоя, едва не се блъснах в него. Той се бе навел и с лявата си ръка опипваше една тъмна цепнатина. Когато чух тихото

грачене и видях, че веригата потъва в отвора, разбрах какво има там и къде се намираме.

— Добричкият ми Уиксър — долових думите на Дуоркин. — Няма да се отдалечавам. Всичко е наред, миличък Уиксър. Ето ти нещо да си гризкаш.

Откъде взе това, което хвърли на звяра, не знам. Но пурпурният грифон, който вече бях видял да се размърдва в леговището си, прие предложението с тръсване на глава и поредица хрускащи звуци.

Дуоркин ми се ухили.

— Изненадан ли си? — попита той.

— От какво?

— Мислеше, че ме е страх от него. Смяташе, че никога няма да станем приятели. Постави го тук, отвън, за да ме държи вътре — подалече от Лабиринта.

— Казвал ли съм го някога?

— Не беше необходимо. Аз не съм глупак.

— Разбирай го както искаш.

Той се разсмя, изправи се и продължи нататък по тунела.

Тръгнах след него, а подът под краката ни отново стана равен. Таванът се издигна и пътеката се разшири. Накрая стигнахме до входа на пещерата. Дуоркин се очерта за миг като силует, с вдигната пред него тояга. Отвън беше нощ и чистата солена миризма продуха мускуса от ноздрите ми.

След малко той отново продължи напред, прекрачвайки в свят на звездни свещи и сини мъгли. Като пристъпих зад него, аз направо ахнах при тази удивителна гледка. Поразиха ме не само звездите, които грееха със свръхестествен блясък сред безлунното, ясно небе, нито отново напълно заличената граница между небето и морето. Заплени ме самият Лабиринт, от който струеше почти ацетиленово синьо на фона на това небе-море, а всички звезди над, под и около него бяха подредени с геометрична точност и образуваха фантастична полегата решетка, която повече от всичко друго създаваше впечатлението, че сме увиснали насред космическа паяжина, където Лабиринта е истинския център, а всичко останало кръжи наоколо като прецизен резултат от неговото съществуване, форма и разположение.

Дуоркин продължи надолу към Лабиринта, право към онзи край, където беше тъмното петно. Той размаха тоягата си над него и когато

се приближих, се обърна да ме погледне.

— Ето ти я — обяви — дупката в моя мозък. Вече не мога да мисля през нея, само около нея. Не знам как може да се поправи нещо, което сега не притежавам. Ако мислиш, че ти е по силите, ще трябва да си готов да се подложиш на мигновено разрушение всеки път, когато напускаш Лабиринта, за да пресечеш прекъсването. Не разрушение, предизвикано от тъмния участък. Разрушението идва от самия Лабиринт, когато прекъсваш цикъла. Рубина може и да ти помага, но не е сигурно. Не знам. Ала няма да става по-лесно. С всеки кръг ще става все по-трудно, а силата ти през цялото време ще намалява. Последния път, когато си говорихме за това, теб те беше страх. Да не би сега да твърдиш, че си станал по-храбър оттогава?

— Възможно е — казах аз. — Никакъв друг начин ли не виждаш?

— Зная, че това може да бъде постигнато — при положение да се тръгне начисто, — защото веднъж вече съм го правил. Освен този, не виждам никакъв друг начин. Колкото по-дълго изчакваш, толкова повече се влошава положението. Защо не донесеш Рубина и не ми послужиш с меча си, синко? Не виждам по-добър начин.

— Не — отсякох. — Трябва да знам повече. Разкажи ми отново как беше нанесена повредата.

— Все още не знам кое от децата ти проля кръвта ни на това място, ако това имаш предвид. Но е била пролята кръв. Така стоят нещата. Тъмните страни на нашата природа са изявени по-силно в тях. Сигурно те са твърде близо до хаоса, от който излязохме, а растат без закаляването на волята, преживяно от нас, докато му се противопоставяхме. По-рано смятах, че минаването през Лабиринта ще им служи като пречистващ ритуал. Не можех да измисля нищо по-силно. Но идеята ми се провали. Те се опълчват срещу всичко. Търсят начин да унищожат самия Лабиринт.

— Ако успеем да започнем отначало, няма ли тези събития просто отново да се повторят?

— Не знам. Но какъв друг избор имаме, освен провал и връщане към хаоса?

— Какво ще стане с тях, ако се опитаме да започнем отначало?

Дуоркин задълго се умълча. Накрая вдигна рамене.

— Не бих могъл да кажа.

— А как би изглеждало другото поколение?

Той се изсмя.

— А как може да се отговори на подобен въпрос? Нямам представа.

Измъкнах повредената карта и му я подадох. Той я разгледа в светлината от върха на тоягата си.

— Смятам, че това е синът на Рандъм, Мартин — казах аз. — Неговата кръв е била пролята вътре. Не зная дали е още жив. Как мислиш, какво може да е търсел тук?

Дуоркин погледна отново към Лабиринта.

— Значи този предмет е служел за украса — промърмори той. — Как го взе оттам?

— Дадох ми го. Не е твоя изработка, нали?

— Разбира се, че не. Никога не съм виждал това момче. Е, сега знаеш отговора на твоя въпрос, нали? Ако има друго поколение, твоите деца ще го унищожат.

— Както ние искаме да унищожим тях?

Той се взря дълбоко в очите ми.

— Да не би изведнъж да си станал любящ баща?

— След като ти не си изработил тази Фигура, кой го е направил?

Дуоркин сведе поглед и почука с нокът по картата.

— Най-добрият ми ученик. Твоят син Бранд. Това е неговият стил. Виждаш ли какво правят, веднага щом се сдобият с малко сила? Някой от тях би ли си дал живота, за да запази кралството, да възстанови Лабиринта?

— Вероятно — заявих аз. — Бенедикт, Жерар, Рандъм, Коруин...

— Бенедикт е белязан от съдбата, Жерар има желание, но му липсва ум, на Рандъм не му достигат смелост и целеустременост. Коруин... той не е ли в немилост и неизвестност?

Мислите ми се върнаха към последната ни среща, когато той ми бе помогнал да избягам от килията си и да се озова в Кабра. Хрумна ми, че може и да е премислил тези събития, тъй като не е знаел при какви обстоятелства съм попаднал там.

— Затова ли си приел тази форма? — продължи той. — Това някакъв вид упрек ли е? Пак ли ме подлагаш на проверка?

— Той не е нито в немилост, нито в неизвестност — възразих аз, — макар да не му липсват врагове, както в семейството, така и извън

него. Той би опитал всичко, за да съхрани кралството. Какви са шансовете му, според теб?

— Той не беше ли далеч от Амбър много дълго време?

— Да.

— Значи може и да се е променил. Не знам.

— Вярвам, че се е променил. Знам, че има желание да се опита.

Дуоркин отново се вгледа в мен и доста време ме наблюдава мълчаливо.

— Ти не си Оберон — заяви накрая.

— Така е.

— Ти си този, когото виждам пред себе си.

— Нито повече, нито по-малко.

— Ясно... Не знаех, че съществуването на това място ти е известно.

— Неотдавна научих за него. При първото ми идване бях воден от еднорога.

Очите му се разшириха.

— Много... интересно — каза развълнувано той. — Толкова много време мина...

— Та какво стана с моя въпрос?

— А? Въпрос ли? Какъв въпрос?

— За шансовете ми. Смяташ ли, че бих могъл да поправа Лабиринта?

Той бавно се приближи към мен и като се протегна, сложи дясната си ръка върху рамото ми. Тоягата в другата му ръка се наведе и синият пламък се озова на сантиметри от лицето ми, но не усетих никаква топлина. Дуоркин се вгледа в очите ми.

— Наистина си се променил — заключи накрая той.

— Достатъчно ли е — попитах аз, — за да свърша работата?

Дуоркин отвърна поглед.

— Може би е достатъчно, за да си струва да се опита — рече той, — дори ако ни е съдено да се провалим.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не знам дали ще бъда в състояние — поклати глава той. — Тези промени в настроението, в мислите ми — те ме завладяват и изчезват. И в момента даже усещам, че започвам да губя самоконтрол. Може би е от вълнението... Най-добре да се прибираме вътре.

Чух зад гърба си издрънчаване. Когато се обърнах, грифонът беше там, главата му бавно се полюляваше отляво-надясно, опашката отдясно-наляво, а езикът му се стрелкаше напред. Тръгна да ни заобикаля и спря, когато зае позиция между Дуоркин и Лабиринта.

— Той знае — поясни Дуоркин. — Може да усети кога започвам да се променям. И тогава не ме допуска до Лабиринта... Добричкият ми Уиксър. Вече се връщаме. Всичко е наред... Хайде, Коруин.

Запътихме се отново към входа на пещерата и Уиксър ни последва, а веригата му издрънчаваше на всяка крачка.

— Рубина — сетих се аз. — Рубина на справедливостта... ти каза, че е необходим за поправянето на Лабиринта?

— Да — потвърди той. — Рубина трябва да бъде пренесен над цялата дължина на Лабиринта, за да очертае отново оригиналния рисунък на местата, където е бил прекъснат. Ала това може да бъде направено само от човек, който е настроен към Рубина.

— Аз съм настроен към Рубина.

— Как? — попита Дуоркин и спря на място.

Отзад Уиксър издаде някакво крякане и ние пак тръгнахме.

— Следвах твоите писмени инструкции... и устните на Ерик — поясних аз. — Отнесох го до центъра на Лабиринта и се проектирах през него.

— Разбирам — кимна той. — А как се сдоби с него?

— Даде ми го Ерик, малко преди да умре.

Влязохме в пещерата.

— Сега в теб ли е?

— Принуден бях да го скрия на едно място сред Сенките.

— Бих ти предложил бързо да го намериш и да го донесеш тук или да го върнеш в двореца. Най-добре е да се намира близо до центъра на събитията.

— Защо?

— Има склонност да упражнява изкривяващ ефект върху Сенките, ако твърде дълго остане сред тях.

— Изкривяващ ли? По какъв начин?

— Няма как да се знае предварително. Зависи напълно от конкретното място.

Взехме един завой и продължихме обратния си път през мрака.

— Какво означава — попитах аз, — когато си с Рубина и всичко около теб започне да се забавя? Файона ме предупреди, че това е опасно, но тя не знаеше точно защо.

— Означава, че си достигнал границите на собственото си съществуване, че енергията ти скоро ще секне, че ще умреш, освен ако бързо не направиш нещо.

— Какво?

— Не започнеш да черпиш енергия от самия Лабиринт... първичния Лабиринт в сърцевината на камъка.

— Как се постига това?

— Трябва да му се отдадеш, да се освободиш, да зачеркнеш своята индивидуалност, да изтриеш границите, които те разделят от всичко останало.

— Изглежда по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни.

— Но е възможно да се направи и това е единственият начин.

Поклатих глава. Все още вървахме и най-накрая стигнахме до голямата врата. Дуоркин протегна тоягата и натисна с нея стената. Влязохме, след което той я залости. Уиксър се бе разположил на няколко крачки разстояние от другата ѝ страна.

— Време е да си тръгваш — заяви Дуоркин.

— Но има толкова много неща, които трябва те питам, както и други, които искам да ти разкажа.

— Мислите ми започват да се размиват и думите ти ще отидат на вятъра. Утре вечер, или вдругиден, или още по-нататък. Побързай! Върви си!

— Защо си толкова припрян?

— Може да те нараня, когато в мен настъпи промяната. Вече я удържам само с усилия на волята. Изчезвай!

— Не зная как. Знам как да дойда тук, но...

— В бюрото в съседната стая има каквито си поискаш карти. Вземи светлината! Върви, където и да е! Махни се оттук!

Канех се да възразя, че не ме е страх от никакво физическо насилие, което би могъл да упражни, когато лицето му започна да се мени като топящ се восък и той стана някак по-едър и с по-дълги крайници, отколкото беше преди. Грабнах светещата тояга и побягнах от стаята, залян от внезапен хлад.

... Към бюрото. Отворих рязко чекмеджето и грабнах част от картите, които бяха разпилени вътре. Тогава чух стъпките на нещо, влизащо в стаята зад гърба ми, идващо от помещението, което току-що бях напуснал. Не приличаха на стъпки на човек. Не се обърнах. Вдигнах картите пред очите си и се вгледах в най-горната. Пейзажът ми беше непознат, но веднага си отворих съзнанието и го насочих натам. Планински зъбер, зад него нещо неясно, странно петнисто небе, разпръснати вляво звезди... Картата ставаше ту топла, ту студена в ръката ми, докато я гледах и от нея сякаш задуха силен вятър и някак пренареди перспективата.

Тогава точно зад мен се разнесе много промененият, но все още различим глас на Дуоркин:

— Глупак! Избра най-съдбовната за теб земя!

Огромна, подобна на орлов крак ръка — черна, с гола кожа, сгърчена — се пресегна през рамото ми, като че ли за да дръпне картата. Но видението изглеждаше готово и аз се хвърлих в него, като обърнах картата веднага, щом осъзнах, че съм успял да избягам. После спрях и застинах на място, за да дам възможност на сетивата ми да се приспособят към новата обстановка.

Вече знаех. Благодарение на някои легенди, частици семейни клюки и усещането, което ме завладя, познах мястото, където се бях озовал. И с пълна увереност в правотата си, вдигнах очи, за да погледна Царството на хаоса.

VI

Къде? Сетивата са нещо толкова несигурно, а моите сега бяха натоварени отвъд своите предели. Скалите, върху които стоях... Щом направех опит да спра погледа си върху тях, те приемаха облика на паваж в горещ следобед. Струваше ми се, че се менят и люлеят, макар че земята под краката ми беше стабилна. И не можеха да решат на коя част от спектъра да се спрат. Цветът им пулсираше и се менеше като кожата на игуана. Когато погледнах нагоре, очите ми бяха приковани от небе, каквото никога преди не бях виждал. В момента то бе разделено точно по средата — половината беше с плътночерен нощен цвят, сред който танцуваха звездите. Като казвам танцуваха, нямам предвид трепкаха; те подскачаха и променяха големината си; кръжаха и се стрелкаха; ставаха ярки като свръхнови, после избледняваха и изчезваха. Зрелището беше невероятно и страшно. Стомахът ми се сви от обзелата ме акрофобия. Ала поглеждането встрани не подобри особено положението. Другата половина на небето беше като бутилка с цветни пясъци, която постоянно разтръскваха; ивици оранжево, жълто, червено, синьо, кафяво и пурпурно се разместваха и извиваха; петна от зелено, лилаво, сиво и мъртвешки бяло се появяваха и изчезваха, като понякога се смесваха или изместваха другите гърчещи се форми. И те също трепкаха и се изменяха, създавайки невъзможни усещания за отдалеченост и близост. На моменти някои или всички изглеждаха високо в небето, а после отново се втурваха да запълнят въздуха пред лицето ми — прозирни, бистри мъгли, полупрозрачни откоси или плътни пипала от цвят. Едва по-късно осъзнах, че линията, която разделяше черното от цветното бавно напредваше от дясната ми страна и изоставаше от лявата. Сякаш цялото небесно пространство се въртеше около една точка право над главата ми. А колкото до източника на светлина в по-ярката половина, той просто не можеше да бъде определен. От мястото си на високото погледнах надолу към нещо, което първо ми се видя като долина, изпълнена с безкрайни експлозии от цвят, но когато напредващата тъмнина стигна дотам,

звездите затанцуваха и запламтяха в дълбочината, също както отгоре, и създадоха впечатление за бездънна пропаст. Като че ли стоях на края на света, на края на вселената, на края на всичко. Но далече, далече от мястото, където се намирах, нещо се мержелееше върху планина от абсолютно чисто черно — самата чернота, обрамчена и смекчена от едва забележими светлинни проблясвания. Не можех да преценя размерите му, защото тук нямаше усещане за разстояние, дълбочина, перспектива. Една-единствена постройка? Група? Град? Или просто празно място? Очертанията се променяха всеки път, когато попаднеше върху ретината ми. Сега между нас плуваха леки платна от мъгла и се извиваха като дълги ивици ефирна материя, разлюлявана от горещо течение. Небесната сфера спря да се върти, когато завърши пълния кръг. Сега цветовете бяха зад гърба ми и не ги виждах, освен ако не обърнех глава — нещо, което нямаше никакво желание да правя. Приятно бе да стоя там и да гледам безформеността, от която всъщност произлизаше всичко... Тя бе съществувала дори преди Лабиринта. Знаех това, то бе заложено — мъгляво, но категорично — в самия център на съзнанието ми. Знаех го, защото бях убеден, че съм бил тук и преди. Детето, превърнало се в мъжа, който бях, изглежда е било донесено тук в някой далечен ден — дали от татко, или от Дуоркин, не можех да си спомня — и бе стояло или са го държали на това място или някъде съвсем наблизо, и бе наблюдавало същата сцена, уверен бях, със същото неразбиране и същия неясен страх. Удоволствието ми бе примесено с нервна възбуда, усещане за навлизане в забраненото, чувство за очакване на неизвестното. Странно, че в този момент в мен се надигна копнеж по Рубина, който ми се бе наложило да зарежа на сянката Земя, предметът, на който Дуоркин бе придал толкова голямо значение. Възможно ли бе част от мен да търсеше средство за защита или поне символ на съпротивление срещу каквото се намираше там? Вероятно.

Докато продължавах да гледам запленин над пропастта, изглежда очите ми се приспособиха или околността отново неуловимо се промени. Защото сега забелязах мънички, призрачни фигурки, които се движеха в далечината, като метеори на забавен кадър, плъзгащи се по ефирните ленти. Зачаках, като ги наблюдавах внимателно и се опитвах поне смътно да разбера какво правеха. Най-накрая една от лентите доплува съвсем близо и скоро проумях какво ставаше.

Към мен се движеше нещо. Една от фигурките взе да нараства и видях, че следва извиващата се най-близка лента. Само след няколко мига ясно се оформи човек върху кон. С приближаването си той придобиваше все по-плътен вид, без да изгубва напълно онази призрачност, която изглежда беше характерна за всичко тук. Малко по-късно наблюдавах гол ездач върху кон без козина, и двамата мъртвешки бледи, забързани в моята посока. Ездачът размахваше бял като кост меч. Очите му, както и очите на коня, пламтяха в огненочервено. Не знаех дали той ме вижда в действителност, дали съществуваме на една и съща плоскост от реалността, толкова неестествен беше вида му. Все пак измъкнах Грейсуондир от ножницата и направих крачка назад, когато мъжът приближи.

Сред бялата му коса проблясваха мънички пращинки и когато обърна глава, разбрах, че се е устремил към мен, защото усетих погледа му като ледена вълна върху лицето си. Завъртях се странично и вдигнах в защита меч.

Ездачът продължи напред и аз осъзнах, че и той, и конят са огромни — по-големи дори, отколкото си ги бях представил. Не спираха да напредват. Когато достигнаха най-близката до мен точка — на около десет метра, бих казал — конят се изправи на задните си крака, щом ездачът го накара да закове на място. После двамата започнаха да ме разглеждат, като се издигаха и спускаха заедно с лентата, сякаш бяха върху кротко полюляващи се морски вълни.

— Името ти! — заповяда ездачът. — Кажи си името, ти, който си дошъл на това място!

Гласът му проехтя оглушително. Беше изцяло на едно звуково ниво, гръмък и без интонация.

Поклатих глава.

— Казвам името си, когато аз реша, а не когато ми заповядат — отвърнах. — Кой си ти?

Той издаде три кратки излайвания, които предположих, че са смях.

— Ще те запратя в нищото, където ще крещиш името си вовеки!

Насочих Грейсуондир към очите му.

— Приказките са евтини — заявих аз, — а уискито струва пари.

Точно в този момент почувствах лек хлад, като че ли някой се вглеждаше във Фигурата ми, мислеше за мен. Но усещането беше

слабо, мъгляво, пък и нямах възможност да му отделя внимание, защото ездачът бе подал някакъв сигнал на коня си и животното се изправи на задни крака. Прецених, че разстоянието е твърде голямо. Ала тази мисъл важеше за друга Сянка. Жребецът се хвърли към мен, като изостави тънкия път, по който бе дошъл.

Скокът му го доведе доста по-близо. Но той не падна и не изчезна, както се бях надявал. Конят възобнови галоп си и макар да напредваше много по-бавно, отколкото би трябвало като гледах движенията му, продължаваше да преодолява разстоянието над пропастта.

Докато ставаше това, видях, че в далечината, откъдето бе тръгнал, друга фигура изглежда се насочваше насам. Не ми оставаше нищо друго освен да се отбранявам и да се надявам, че следващият нападател ще пристигне след като съм се справил с този.

Червеният поглед на ездача се плъзгаше по мен и спря, когато стигна до Грейсуондир. Каквото и да беше естеството на полудялата светлина зад мен, тя си играеше по деликатния рисунък върху острието на меча ми така, че онази част от Лабиринта, която бе изобразена там, заплува и заблестя по дължината му. Ездачът вече беше съвсем близо, но той дръпна юздите и вдигна поглед, за да срещне очите ми. Злобната му усмивка се стопи.

— Аз те познавам! — възкликна. — Ти си този, когото наричат Коруин!

Но ние бяхме готови да го посрещнем, аз и моят стремителен помощник.

Предните копита на коня стъпиха върху скалния корниз и аз се хвърлих напред. Рефлексите на животното го накараха да потърси стабилна опора и за задните си крака, вместо да се подчини на дръпнатите юзди. Ездачът вдигна меча си в защитна позиция, когато нападнах, но аз замахнах откъм лявата му страна. Докато препречи острието пред тялото си, вече го промушвах. Грейсуондир проникна през бледата му кожа точно под диафрагмата и над червата.

Измъкнах отново меча си и от раната вместо кръв, бликнаха пламъци. Ръката му с оръжието увисна, а конят изцвили със звук, подобен на изсвирване, когато искрящият поток попадна върху врата му. Отскочих назад, щом ездачът се олюля напред и животното, сега с опора под краката, се метна към мен с ритници. Замахнах отново, по

рефлекс, отбранявайки се. Мечът ми се вряза в единия му преден крак, който също започна да гори.

Пак отскочих встрани, а конят се обърна и за втори път се втурна към мен. В този миг ездачът се срути сред колона от огън. Животното изцвили, завъртя се и побягна. Без да спира, то скочи през ръба и изчезна в пропастта, като ме остави със спомена за пламтящата глава на една котка, която ме бе заговорила преди много време и студените тръпки, които ме полазваха винаги, когато се сетех за нея.

Опрых гръб в скалния откос, задъхан. Тъничкият път бе дошъл още по-близо — на около три метра от корниза. От лявата страна ме пронизваше болезнен спазъм. Вторият ездач бързо се приближаваше. Той не беше блед като първия. Косата му бе тъмна и лицето му имаше нормален цвят. Дорестият му кон беше с обикновена грива. Мъжът носеше в ръка зареден арбалет. Погледнах зад себе си и видях, че няма измъкване, няма никаква цепнатина, в която бих могъл да се скрия.

Изтрих ръка в панталона си и хванах Грейсуондир за широката част на острието. Обърнах се странично, така че да представлявам възможно най-трудна мишена. Вдигнах меча между нас, дръжката на нивото на главата ми, върхът насочен към земята — единственият щит, с който разполагах.

Ездачът стигна до мен и спря върху най-близката точка на ефирната лента. Той бавно вдигна арбалета си, знаейки, че ако не ме свали веднага с първия изстрел, аз мога да хвърля меча си като копие. Погледите ни се срещнаха.

Мъжът беше слаб, без брада. Вероятно със светли очи, сега присвити, за да се прицели. Управляваше коня си с лекота, само като го притискаше с крака. Ръцете му бяха големи, спокойни. Умели. Докато го разглеждах, обзе ме странно чувство.

Моментът се разтегли отвъд възможността за действие. Конникът се дръпна назад и леко отпусна оръжието, макар че стойката му продължаваше да е напрегната.

— Ти — извика той, — този меч Грейсуондир ли е?

— Да — отговорих. — Той е.

Ездачът оценяващо се взираше в мен и аз затърсих някакви думи, но не ги намерих.

— Какво търсиш тук? — попита той.

— Начин да си тръгна.

Стрелата му изсвистя и се удари в скалите далече над и вляво от мен.

— Върви си тогава — каза той. — Това място е опасно за теб.

И обърна коня си обратно в посоката, от която беше дошъл.

Отпуснах Грейсуондир.

— Няма да те забравя — заявих.

— Да — отвърна той. — Недей.

После се отдалечи с галоп и след малко ефирната лента също се измести.

Прибрах Грейсуондир в ножницата и направих крачка напред. Светът отново започваше да се върти около мен, светлината напредваше откъм дясната ми страна, мракът отстъпваше вляво. Огледах се за някакъв начин да се изкаатеря по скалното възвишение зад гърба ми. То се издигаше като че ли само с десет, дванайсет метра по-високо, но исках да видя каква гледка се разкриваше от върха му. Моят корниз се простираше вляво и вдясно от мен. Като го проучих, се оказа, че надясно много скоро се стеснява, без да има някаква възможност за изкачване. Върнах се и тръгнах наляво.

Стигнах до една по-неравна площадка в подножието на скалния откос. Плъзнах поглед нагоре по него и наклонът ми се видя преодолим. Проверих зад мен, дали не се задава още някоя заплаха. Призрачният път се бе отдалечил дори още повече и по него не идваха нови ездачи. Започнах да се катеря.

Изкачването не беше трудно, макар че височината се оказа по-голяма, отколкото ми бе изглеждала отдолу. Вероятно симптом на пространственото изкривяване, оказващо влияние върху зрението ми, плюс всичко останало на това място. Не след дълго се озовах отгоре и застанах прав върху точката, която осигуряваше най-добър изглед в посоката отвъд пропастта.

И пак видях насреща си хаотичните цветове. Вдясно, мракът ги гонеше пред себе си. Земята, над която танцуваха, беше осеяна със скали и кратери, без никакъв знак за живот върху нея. През средата ѝ обаче, от хоризонта отсреща до планините някъде вдясно, мастилено и извиващо се минаваше нещо, което можеше да бъде само черния път.

След още десет минути катерене и маневри, аз се настаних така, че да виждам края му. Пътят се провираше през широк планински проход и стигаше до самия ръб на пропастта. Там черният му цвят се

сливаше с мрака, който изпълваше бездната, видим вече само благодарение на обстоятелството, че сред него не грееха никакви звезди. Като използвах този факт, за да проследя очертанията му, добих впечатлението, че той се простираше до тъмното възвишение, около което се носеха платната от мъгла.

Легнах по корем, за да не привличам вниманието на евентуалните невидими очи, които можеха да се обърнат в моята посока. Проснал се тук, аз се замислих за отварянето на този път. Повреденият Лабиринт, който правеше Амбър леснодостъпен и моята клетва, допринесла за същото, според мен. Вече смятах, че проблемът щеше да съществува и без мен, ала все пак определено и аз бях спомогнал донякъде. Вината продължаваше да е отчасти моя, макар и не цялата, както бях смятал някога. После се замислих за Ерик, когато лежеше умиращ върху склона на Колвир. Той бе казал, че колкото и да ме мрази, запазва предсмъртното си проклятие за враговете на Амбър. С други думи, тези тук. Каква ирония. Моите усилия сега бяха насочени изцяло към осъществяване на последното желание на моя най-малко обичан брат. Неговото проклятие имаше за цел да неутрализира моето проклятие, а аз бях главният му изпълнител. И все пак, може би, в някакъв по-широк смисъл, всичко си идваше на мястото.

Потърсих, и с облекчение не открих редици от бляскави воители да маршируват или да се упражняват върху този път. Освен ако новият отряд нападатели не беше вече на път, Амбър все още временно беше в безопасност. Няколко неща веднага ме разтревожиха, обаче. Преди всичко, ако тук времето действително се държеше така странно, както показваше вероятният произход на Дара, тогава защо още не бе последвала нова атака? Те със сигурност са разполагали с достатъчно време да се възстановят и да се подготвят за нападение. Дали не се бе случило нещо наскоро, по амбърско време, което да е променило естеството на тяхната стратегия? И ако беше така, какво? Моите оръжия? Възстановяването на Бранд? Или нещо друго? Започнах също да се питам, докъде ли стигаха патрулите на Бенедикт? Явно не чак дотук, иначе щях да съм информиран. Дали той някога е идвал тук? Дали някой от другите, в обхвата на спомените си, е стоял, където се намирах аз, загледан в Царството на хаоса, знаещ неща, за които и не

подозирах? Твърдо реших да разпитам Бранд и Бенедикт в този смисъл веднага, щом се върнех.

Всичко това ме накара да се запитам как ли ми въздействаше времето в този момент? Най-добре беше да не оставам тук по-дълго, отколкото се налагаше. Прехвърлих другите карти, които бях грабнал от бюрото на Дуоркин. Макар всичките да бяха интересни, не познавах нито едно от местата, изобразени на тях. Измъкнах тогава собственото си тесте и намерих Фигурата на Рандъм. Може би той се бе опитвал преди да влезе във връзка с мен. Вдигнах картата му и я загледах.

Скоро тя заплува пред очите ми и видях замъглен калейдоскоп от образи, а в средата им усещах присъствието на Рандъм. Движение и изменящи се перспективи...

— Рандъм — казах, — аз съм, Коруин.

Чувствах съзнанието му, но отговор не идваше. Тогава се сетих, че той е насред пътуване през Сенките и цялото му внимание е съсредоточено върху промените около него. Не би могъл да ми отговори, без да изгуби контрол. Прекарах ръка над картата и прекъснах контакта.

Извадих Фигурата на Жерар. След малко бяхме във връзка. Изправих се.

— Коруин, къде си? — запита той.

— На края на света — отвърнах. — Искам да се прибера вкъщи.

— Идвай.

Жерар протегна ръка. Аз я поех и пристъпих напред.

Намирахме се на приземния етаж в двореца на Амбър, във всекидневната, в която се бяхме събрали вечерта при връщането на Бранд. Изглежда беше рано сутринта. В камината гореше огън. Нямахме никой друг.

— Опитвах се да вляза във връзка с теб — заговори той. — А мисля, че и Бранд. Но за него не съм сигурен.

— Колко време ме нямаше?

— Осем дни.

— Радвам се, че побързах. Какво става тук?

— Нищо особено. Не знам какво иска Бранд. Непрекъснато питаше за теб, а пък аз не можех да вляза във връзка. Накрая му тикнах една колода в ръцете и му казах да опита сам. Явно и той не е успял.

— Бях зает с други неща — поясних, — а и разликата в движението на времето беше лоша.

Той кимна.

— Започнах да го избягвам сега, като е въвн от опасност. Пак е изпаднал в едно от мрачните си настроения и настоява, че можел сам да се грижи за себе си. За това е прав, всъщност, и толкова по-добре.

— Къде е сега?

— Прибра се в покоите си и преди около час още беше там... отдаден на печални размисли.

— Излизал ли е изобщо?

— Само на кратки разходки. Но не през последните няколко дни.

— В такъв случай предполагам, че е най-добре да отида при него. Някаква вест от Рандъм?

— Да. Бенедикт се върна преди два, три дни. Каза, че са открили следи от сина на Рандъм. Той му помогнал да провери част от тях. Едната водела по-далече, но Бенедикт решил да не отсъства от Амбър прекалено дълго при тази несигурност. Затова оставил Рандъм да продължи сам издирването. И той спечелил нещо, обаче. Върна се с изкуствена ръка — прекрасна изработка. С нея може да прави всичко, както преди.

— Наистина ли? — възкликнах аз. — Звучи ми страшно познато. Жерар се усмихна и кимна.

— Каза ми, че ти си му я донесъл от Тир-на Ногт. Всъщност, искаше да поговори с теб за това, веднага, щом е възможно.

— Мога да се обзаложа — рекох. — Къде е той сега?

— На един от предните постове, които е разположил по черния път. Ще трябва да влезеш във връзка с него посредством Фигурата му.

— Благодаря. Нещо ново за Джулиан или Файона? — Той поклати глава. — Добре. — Обърнах се към вратата. — Ще отида да видя първо Бранд.

— Любопитен съм да науча какво толкова иска — заяви Жерар.

— Ще го имам предвид.

Излязох от стаята и се запътих към стълбите.

VII

Почуках на вратата на Бранд.

— Влез, Коруин — извика той.

Направих го, като реших, още докато пресичах прага, че няма да го питам как е разбрал кой е. Стаята му бе мрачна и горяха свещи, въпреки че беше ден и имаше четири прозореца. На три от тях капациите бяха затворени. Четвъртият беше отворен само донякъде. Бранд стоеше край него и гледаше навън към морето. Целият бе облечен в черно кадифе, а на врата му висеше сребърна верига. Коланът му също бе от сребро — фино изработени брънки. Той си играеше с малък кинжал и не погледна към мен, когато влязох. Все още беше блед, но брадата му бе прясно подстригана и ми се видя позакрепнал и натежал след последната ни среща.

— Изглеждаш по-добре — отбелязах аз. — А как се чувстваш?

Бранд се обърна и ме изгледа безизразно, с полузатворени очи.

— Къде беше, дявол да го вземе? — попита той.

— На разни места. Защо си искал да ме видиш?

— Попитах, къде беше?

— Чух те — отворих аз вратата зад гърба си. — А сега смятам да изляза и отново да се върна тук. Какво ще кажеш да започнем разговора отначало?

Той въздъхна.

— Почакай. Извинявай. Защо ли всички сме толкова чувствителни? Дявол знае... Хубаво. Може би наистина е по-добре да започна отначало. — Прибра кинжала в ножницата му и отиде да седне в едно тежко кресло от тъмно дърво и кожа. — Започнах да се тревожа за всички онези неща, които разисквахме и за някои, които не знаеш. Изчаках, както смятах, достатъчно дълго да си свършиш работата в Тир-на Ногт и да се върнеш. После те потърсих и ми казаха, че още те няма. Изчаках още. Първо бях нетърпелив, след това се притесних да не си попаднал в засада на враговете ни. Когато по-късно поразпитах за теб, научих, че си се върнал само колкото да говориш с жената на

Рандъм — трябва да е било много важен разговор — и мъничко да дремнеш. След това пак си заминал. Ядосах се, че не си сметнал за нужно да ме държиш в течение на събитията, но реших да изчакам още. Накрая помолих Жерар да те намери с Фигурата ти. Когато не успя, действително се загрижих. Тогава и сам опитах да те открия и макар че сякаш почти те достигах на няколко пъти, не можах да установя контакт. Страхувах се за теб, а сега виждам, че през цялото време не е имало за какво. Затова и се държах рязко.

— Разбирам — казах аз и седнах вдясно от него. — Всъщност, за мен времето се движеше по-бързо, така че от моя гледна точка съм отсъствал само часове. Твоята рана, вероятно, е заздравяла доста по-добре от моята.

Бранд леко се усмихна и кимна.

— И това е нещо все пак. Като компенсация за безпокойството ми.

— И аз имам доста причини за безпокойство, така че не ме натоварвай повече. Искал си да ме видиш за нещо. Дай да видим какво е.

— Ти си разтревожен от нещо — забеляза той. — Може би трябва първо него да обсъдим.

— Добре — съгласих се аз. — Става.

Извърнах се и погледнах картината на стената до вратата. Масло, доста мрачно изображение на кладенеца в Мирата, двама мъже са слезли от конете си край него и си говорят.

— Имаш характерен стил — подхвърлих.

— Във всичко — отговори той.

— Взе ми думите от устата — измъкнах аз Фигурата на Мартин и му я подадох.

Той я разгледа без да променя изражението на лицето си, хвърли ми кратък, кос поглед и кимна.

— Не мога да отрека делото на ръката си.

— Ръката ти е направила и други неща, освен тази карта. Нали?

Бранд прекара върха на езика си по горната си устна.

— Къде я намери? — попита той.

— Точно там, където си я оставил, в сърцето на всичко... в истинския Амбър.

— Така... — измърмори той, като стана и отново се приближи до прозореца, вдигнал картата, сякаш да я огледа на по-добра светлина. — Значи ти е известно повече, отколкото предполагах. Как разбра за първичния Лабиринт?

Поклатих глава.

— Първо отговори на въпроса ми: ти ли прободe Мартин?

Той се обърна към мен, погледа ме съсредоточено няколко мига и накрая рязко кимна. Очите му продължиха да изучават лицето ми.

— Защо? — попитах го аз.

— Някой трябваше да го направи — обясни Бранд, — за да отвори пътя на силите, от които се нуждаехме. Теглихме жребий.

— И ти спечели.

— Спечелил? Загубил? — той вдигна рамене. — Какво значение има сега? Нищо не излезе така, както го планирахме. И аз вече не съм онзи човек, който бях тогава.

— Уби ли го?

— Какво?

— Мартин, синът на Рандъм. Умря ли от раната, която си му нанесъл?

Бранд вдигна ръце, с дланите нагоре.

— Не знам — заяви той. — Ако не е, то не е защото не съм се опитал. Не ти е нужно да търсиш повече. Намери го твоя виновник. И сега, като е пред теб, какво смяташ да правиш?

Пак поклатих глава.

— Аз ли? Нищо. Доколкото знам, момчето може да е още живо.

— Тогава да минем на по-важни въпроси. Откога знаеш за съществуването на истинския Лабиринт?

— От доста отдавна — отвърнах. — За произхода, функциите му и начина, по който му въздейства кралската кръв на Амбър знам от доста отдавна. Обръщах повече внимание на Дуоркин, отколкото ти си мислиш. Не виждах, обаче, каква полза би имало от повреждане на структурата му. Затова дълго нищо не предприемах. Едва наскоро, след като говорих с теб, ми хрумна, че черният път може да е свързан с подобна глупост. Когато отидох да проверя Лабиринта, открих там Фигурата на Мартин и всичко останало.

— Не знаех, че познаваш Мартин.

— Никога не съм го виждал.

— Тогава как разбра, че той е изобразен върху Фигурата?

— Не бях сам на онова място.

— Кой беше с теб?

Усмихнах се.

— Не, Бранд. Все още е твой ред. При последния ни разговор ти ми каза, че враговете на Амбър са дошли тук чак от Царството на хаоса, че са стигнали до нас по черния път, благодарение на нещо, което ти, Блийс и Файона сте направили в дните на предишното си разбирателство, като най-доброто средство за спечелване на трона. Сега знам и какво е било онова, което сте направили. И все пак, Бенедикт наблюдава черния път, а аз току-що огледах Царството на хаоса. Няма никакво струпване на войски, никакво придвижване към нас. Известно ми е, че там времето тече по друг начин. Досега са имали предостатъчно възможности да подготвят ново нападение над Амбър. Искам да знам, какво ги кара да се въздържат? Защо не предприемат действия? Какво чакат, Бранд?

— Искаш от мен повече информация, отколкото притежавам.

— Не мисля така. Ти си местния специалист по въпроса. Ти си имал работа с тях. Тази Фигура е доказателство, че криеш и други неща. Не извъртай, ами говори.

— Царството на хаоса... измърмори той. — Не си стоял със скръстени ръце. Ерик е постъпил глупаво, като не те е убил веднага... ако е знаел, че всички тези неща са ти известни.

— Ерик беше глупак — заявих аз. — Но ти не си. Говори сега.

— Но аз съм глупак — възрази той, — при това сантиментален глупак. Помниш ли деня, когато се скарахме за последен път тук, в Амбър, преди много, много време?

— Донякъде.

— Аз бях седнал върху ръба на леглото. Ти стоеше до писалището ми. Щом се обърна и тръгна към вратата, реших да те убия. Бръкнах под леглото, където държа зареден арбалет. На практика го хванах и се готвех да го извадя, когато осъзнах нещо, което ме спря.

Той замълча.

— Какво беше то? — попитах.

— Погледни там, при вратата. — Направих го и не видях нищо особено. Започнах да клатя глава с неразбиране и той допълни: — На пода.

Тогава разбрах за какво говореше — едно килимче в червеникавокафяво и маслинозелено, с дребни геометрични фигурки по него.

Бранд кимна.

— Ти беше стъпил върху любимото ми килимче. Не исках да го изцапам с кръв. По-късно, гневът ми премина. Така че и аз съм жертва на емоции и обстоятелства.

— Чудесна история... — започнах.

— ... Но искаш вече да престана с извъртането. Само че аз не извъртам. Опитвах се да ти обясня нещо. Всички ние сме живи благодарение на търпимостта си един към друг и на низ от щастливи случайности. Смятам да ти предложа да съхраним тази търпимост и да елиминираме възможността за случайности при някои от особено важните ни дела. Ала първо, в отговор на въпроса ти, макар да не знам със сигурност какво ги кара да се въздържат, искам да споделя с теб едно много добро предположение. Блийс събира огромна ударна сила за нападение над Амбър. Тя изобщо няма да бъде сравнима с онази, която имахте по време на вашия съюз. Той смята, че вие ще действате както беше миналия път, а неговата тактика ще бъде различна. Вероятно преди това ще се опита да убие теб и Бенедикт. Всичко, обаче, ще бъде само за отвличане на вниманието. Предполагам, че Файона е влязла във връзка с Царството на хаоса — може дори в момента да е там — и ги е подготвила за истинското нападение, което трябва да очакваме по всяко време след диверсиите на Блийс. Следователно...

— Ти наричаш това много добро предположение — прекъснах го аз, — но ние дори не знаем със сигурност дали Блийс е още жив.

— Блийс е жив — отсече Бранд. — Успях да се уверя в това, като използвах Фигурата му — даже мярнах за малко с какво се занимава, — преди да усети присъствието ми и да прекъсне контакта. Той е много чувствителен към такова наблюдение. Открих го сред полето с войниците, които възнамерява да използва срещу Амбър.

— А Файона?

— О, не — поклати глава той, — не съм си правил експерименти с нейната Фигура и бих те посъветвал същото. Тя е изключително опасна и не желая да се оставям открит за нейното влияние. Оценката

ми за настоящата ѝ дейност се основава на догадки, а не на конкретна информация. Аз, обаче, съм убеден, че не греша.

— Разбирам — рекох.

— Имам един план.

— Продължавай.

— Начинът, по който ме измъкнахте от затвора, беше много находчив — така да обедините силата на своята съсредоточеност. Същият принцип може да се използва отново, с друга цел. Да получим сила, способна с лекота да проникне през защитата на някого — дори на човек като Файона, — ако усилията ни са насочени правилно.

— Имаш предвид, да са насочени от теб?

— Разбира се. Предлагам да съберем семейството и със сила да стигнем до Блийс и Файона, където и да се намират. След което да ги задържим в напълно неподвижно състояние, само за миг или два. Колкото да нанесе удара.

— Както направи с Мартин ли?

— Надявам се, по-добре. Мартин успя да се освободи в последния момент. Този път това няма да се случи, с помощта на всички ви. Дори трима или четирима би трябвало да са достатъчни.

— Наистина ли мислиш, че толкова лесно можеш да се справиш с положението?

— Мисля, че сме длъжни да опитаме. Времето тече. Ти ще бъдеш един от езекутираните, когато превземат Амбър. Както и аз. Какво ще кажеш?

— Само ако се убедя, че е наложително. Тогава няма да имам друг избор, освен да се съглася.

— Наложително е, повярвай ми. Другото, което ни трябва, е Рубина на справедливостта.

— Защо?

— Ако Файона действително се намира в Царството на хаоса, вероятно само Рубина ще може да я достигне и да я удържи — дори с усилията на всички ни взети заедно. В нейния случай той ще ми е необходим, за да фокусирам енергията ни.

— Предполагам, че няма проблем това да се уреди.

— Тогава, колкото по-скоро се заемем с тази работа, толкова по-добре. Можеш ли да подготвиш другите за довечера? Аз съм в достатъчно добра форма, за да се справя с моята част.

— Дявол да го вземе, не — изправих се аз.

— Какво искаш да кажеш? — Той стисна облегалките за ръце на креслото си и се надигна. — Защо не?

— Обещах да се съглася, ако съм убеден, че е наложително. Ти призна, че по-голямата част са догадки. Само това е достатъчно, за да не съм убеден.

— Забрави тогава тези истории с убеждението. Можеш ли да си позволиш да поемеш такъв риск? Следващото нападение ще бъде много по-страшно от предишното, Коруин. Те знаят за новите ти оръжия. И ще ги имат предвид в плановете си.

— Дори да се съглася с теб, Бранд, сигурен съм, че не бих могъл да убедя другите в наложителността на екзекуциите.

— Да ги убедиш ли? Просто им нареди! Ти си ги стиснал всичките за гърлата, Коруин! В момента си на върха. И искаш да останеш там, нали?

Усмихнах се и тръгнах към вратата.

— Искам и да постъпвам така, както аз намеря за добре — заявих. — Ще имам предвид твоето предложение.

— Като постъпваш така, ще се сблъскаш със смъртта по-рано, отколкото си мислиш.

— Пак съм стъпил на килимчето ти.

Бранд се разсмя.

— Чудесно. Само че аз не те заплашвам. Знаеш какво имам предвид. Сега ти носиш отговорността за Амбър. Ти трябва да направиш верния ход.

— Ти също знаеш, какво имам предвид аз. Нямам намерение да убия още двама души от семейството ни, заради твоите подозрения. Нужно ми е нещо повече.

— Когато го откриеш, може да е прекалено късно.

Вдигнах рамене.

— Ще видим.

Посегнах към дръжката на вратата.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита той.

Поклатих глава.

— На никого не казвам всичко, което зная, Бранд. Това е нещо като застраховка.

— Одобрявам този принцип. Надявам се само да знаеш достатъчно.

— Или се страхуваш, че ми е известно твърде много.

За миг по лицето му пробяга разтревожено изражение. После той се усмихна.

— Не ме е страх от теб, братко.

— Хубаво е, че няма от какво да се боиш.

Отворих вратата.

— Почакай — спря ме Бранд.

— Да?

— Пропусна да ми кажеш кой беше с теб, когато намери Фигурата на Мартин на мястото, където я бях оставил.

— А, бяхме заедно с Рандъм — отвърнах нехайно аз.

— Оо. Той запознат ли е с подробностите?

— Ако те интересува, дали знае, че ти си пробол неговия син, отговорът е не... засега.

— Разбирам. Ами новата ръка на Бенедикт? Чух, че по някакъв начин си се сдобил с нея в Тир-на Ногт. Искане ми се да науча повече за случая.

— Не сега. Нека да оставим нещо и за следващата ни среща. Няма да е след кой знае колко време.

Излязох и затворих вратата, като мислено благодарих на килимчето.

VIII

Посетих кухните, подбрах си огромен обяд, унищожих го и се запътих към конюшните, където се спрях на един красив, млад дорест жребец, принадлежал някога на Ерик. Въпреки това станахме приятели и не след дълго се спускахме надолу по Колвир, на път към моята войска от Сенките. Докато яздех и храносмилах, опитах се да подреда и разделя събитията и разкритията от, както беше за мен, последните няколко часа. Ако Амбър действително е възникнал като резултат от бунта на Дуоркин в Царството на хаоса, тогава излизаше, че всички ние сме в роднинска връзка точно с тези сили, които сега ни заплашваха. Разбира се, трудно бе да се реши доколко можеше да се вярва сега на приказките на Дуоркин. И все пак черният път действително стигаше до Царството на хаоса, очевидно като пряк резултат от ритуала на Бранд — нещо, извършено според принципите, научени от Дуоркин. За щастие, онези части от разказа на Дуоркин, на които беше най-трудно да се повярва, засега не бяха от особено голяма важност, от гледна точка на настоящия момент. И все пак изпитвах смесени чувства по отношение на произхода си от еднорог...

— Коруин!

Дръпнах юздите. Отворих съзнанието си за контакта и видях образа на Ганелон.

— Тук съм — казах. — Откъде се сдоби с Фигури? И как се научи да ги използваш?

— Неотдавна взех една колода от библиотеката. Помислих си, че не е зле да имам някакво средство за връзка с теб в случай на нужда. А колкото до използването — просто направих това, което ми се струва, че правите ти и останалите: вгледах се в образа, помислих си за теб, съсредоточих се да вляза във връзка.

— Отдавна трябваше да ти дам комплект — заключих аз. — Недоглеждане от моя страна, което се радвам, че си поправил. Сега само ги изпробваш или наистина има нещо?

— Има — отвърна той. — Къде се намираш?

— По една случайност точно съм тръгнал към теб.

— Добре ли си?

— Да.

— Хубаво. Идвай тогава. Предпочитам да не рискувам с пренасяне през това нещо, както го правите вие. Не е чак толкова спешно. Ще се видим, като пристигнеш.

— Съгласен.

Ганелон прекъсна контакта, а аз отпуснах юздите и продължих нататък. В първия момент се ядосах, че просто не ме бе помолил да му дам една колода. После се сетих, че бях отсъствал повече от седмица, според хода на времето в Амбър. Той сигурно е започнал да се тревожи, а не е посмял да се довери на никой от останалите. И вероятно е бил прав.

Пътят бе стръмен и бързо ме отвеждаше към лагера. Конят — чието име, между другото, беше Барабан — изглежда се радваше, че отива някъде и при най-малкото извинение гледаше да се впусне в бяг. По едно време го оставих да води, та дано се поумори, и не след дълго забелязах лагера. Горедолу по същото време осъзнах, че Звездин ми липсва.

Щом влязох в лагера, от всички страни ме посрещнаха с поздрави. След преминаването ми настъпваше тишина и всякаква дейност се прекратяваше. Запитах се, дали пък не смятат, че съм дошъл със заповед за влизане в бой.

Ганелон изскочи от шатрата си, още преди да съм слязъл от коня.

— Бързо дойде — отбеляза той и стисна ръката ми, като скочих.
— Конят ти си го бива.

— Вярно е — съгласих се аз и подадох юздите на ординареца му.
— Какви новини имаш за мен?

— Ами... — започна Ганелон, — разговарях с Бенедикт...

— Да няма раздвижване по черния път?

— Не, не. Не става дума за това. Той намина към мен, след като се върна от гостуването си при онези негови приятели, Тисайсови, за да ми каже, че Рандъм е добре и е тръгнал по някаква следа, в търсене на Мартин. После се разприказвахме за други неща и накрая ме помоли да му кажа всичко, което знам за Дара. Рандъм му разправил за нейното минаване през Лабиринта и тогава Бенедикт решил, че твърде много хора, освен теб, знаят за съществуването ѝ.

— И ти какво му каза?

— Всичко.

— Включително и догадките, предположенията... след Тир-на Ногт?

— Точно така.

— Разбирам. Как възприе той историята?

— Видя ми се развълнуван. Бих казал дори, щастлив. Ела да поговориш и сам с него.

Кимнах и той се обърна към шатрата. Вдигна платницето пред входа и отстъпи встрани. Влязох.

Бенедикт седеше на ниско столче до един походен сандък, върху който бе разстлана карта. Той проследяваше нещо по нея с дългия, метален пръст на блестящата, скелетоподобна длан, свързана със смъртоносната, покрита със сребърни кабели механична ръка, която му бях донесъл от града в небето. Цялото устройство бе прикрепено към остатъка от дясната му ръка малко под мястото, където ръкавът на кафявата му риза беше отрязан — промяна, която ме накара да замръзна на място и да потрепера — толкова силно напомняше сега за духа, с който се бях сблъскал. Очите му се вдигнаха, за да срещнат моите и той махна с ръка за поздрав — обикновен, свършено отработен жест — след което ми се усмихна с най-широката усмивка, която бях виждал някога на лицето му.

— Коруин! — възкликна той, стана и ми протегна същата тази ръка.

Трябваше да се насиля, за да стисна устройството, което едва не ме бе убило. Но Бенедикт ми се виждаше много по-приятелски настроен към мен от преди. Раздрусках новата му ръка, чието стисване беше идеално премерено. Опитах се да не обръщам внимание на студенината и ъгловатостта ѝ и почти успях, залисан от удивлението колко бързо се бе научил да я управлява.

— Дълга ти извинение — заяви той. — Бях несправедлив с теб. Много съжалявам.

— Няма нищо — отговорих аз. — Разбирам те.

Бенедикт сложи ръка на рамото ми и моята радост от факта, че очевидно най-после всичко между нас е наред, бе помрачена само от хватката на тези точни и смъртоносни пръсти.

Ганелон се засмя и донесе още едно столче, което постави от другата страна на сандъка. Раздразнението ми, че бе говорил по въпроса, който аз не желяех да се споменава, независимо при какви обстоятелства, изчезна, като видях резултата. Не си спомнях да съм виждал някога Бенедикт в по-добро настроение, а Ганелон беше явно доволен, че бе успял да изглади разногласията ни.

И аз се усмигнах и седнах, като преди това си разкопчах портупея и окачих Грейсуондир на централния прът на шатрата. Ганелон извади три чаши и бутилка вино. Докато нареждаше чашите пред нас и наливаше, подхвърли:

— Сега ти връщаме гостоприемството, което ни оказа в твоята шатра онази нощ, в Авалон.

Бенедикт вдигна чашата си.

— В тази шатра се диша по-леко, отколкото в онази. Нали, Коруин?

Кимнах и вдигнах своята чаша.

— За тази лекота. Нека винаги да я има в отношенията ни.

— За първи път от дълго време насам имах възможност да поговоря по-обстойно с Рандъм. Той доста се е променил.

— Така е — съгласих се аз.

— Сега съм по-склонен да му имам доверие, отколкото по-рано. Остана ни време да поговорим, след като си тръгнахме от Тисайсови.

— Накъде се бяхте запътили?

— От някои коментари, направени от Мартин пред домакина му, можеше да се заключи, че се е отправил към едно известно ми място, по-нататък сред Сенките — укрепеният град Хират. Отидохме дотам и установихме, че е точно така. Мартин бе минал оттам.

— Аз не съм чувал за Хират — рекох.

— Град от кирпич и камък — търговски център, разположен в пресечната точка на няколко маршрута. Там Рандъм откри следи, които го поведоха на изток и по всяка вероятност още по-навътре сред Сенките. В Хират се разделихме, защото не исках да отсъствам от Амбър прекалено дълго. Освен това бързах да изясня и един личен въпрос. Той ми разказа как е видял Дара да минава през Лабиринта в деня на битката.

— Вярно е — потвърдих. — Тя мина през него. И аз бях там.

Бенедикт кимна.

— Та както казах, Рандъм ме впечатли. Склонен бях да повярвам, че говори истината. А в такъв случай, същото можеше да важи и за теб. Като взех тези неща предвид, реших да разнищя въпроса с твърденията за това момиче. Ти не беше на разположение, затова се обърнах към Ганелон — преди няколко дни — и го накарах да ми разкаже всичко, което знае той за Дара.

Погледнах към Ганелон, който леко наведе глава.

— Значи сега вярваш, че си открил нова родственица — отбелязах аз. — Вярно, че доста лъже и нищо чудно да се окаже наш враг... но все пак в жилите ѝ тече нашата кръв. Какъв ще бъде следващия ти ход?

Той отпи глътка вино.

— Иска ми се да вярвам в роднинската ни връзка. Тази идея определено ми допада. Затова желая да я потвърдя или отхвърля със сигурност. Ако излезе, че действително сме роднини, тогава бих искал да разбера мотивите за действията ѝ. Както и да науча, защо тя изобщо не се опита да съобщи за съществуването си направо на мен. — Бенедикт остави чашата, вдигна новата си ръка и раздвижи пръстите ѝ. — И така, бих искал да започна, като чуя от теб онази част от случилото се в Тир-на Ногт, в която участваме аз и Дара. Освен това съм безкрайно любопитен по отношение на тази ръка, която се държи, като че ли е била създадена специално за мен. Досега не бях чувал никакъв материален обект да е бил донесан от града в небето. — Той сви пръстите в юмрук, отвори ги, раздвижи китката, опъна ръката, вдигна я, бавно я отпусна върху коляното си. — Рандъм се е справил с хирургическата част много успешно, нали?

— Наистина — съгласих се аз.

— Е, ще ми разкажеш ли цялата история?

Кимнах и отпих от виното си.

— Това стана в двореца в небето — започнах. — Навсякъде се стелеха мастилени,менящи се сенки. Почувствах порив да посетя тронната зала. Направих го и когато сенките се отдръпнаха, видях те да стоиш от дясната страна на трона и тази ръка беше на теб. Щом картината се проясни още малко, видях седналата върху трона Дара. Приблжих се и я докоснах с Грейсуондир, което ме направи видим за нея. Тя заяви, че съм мъртъв от векове и ми каза да се върна в гроба си.

Когато настоях да ми разкрие родословието си, Дара обяви, че произхожда от теб и амазонката Линтра.

Бенедикт рязко си пое дъх, но не каза нищо. Продължих:

— Времето се движело по толкова различен начин на мястото, където била родена тя, че там вече били минали няколко поколения. Тя била първата, която притежавала всички нормални човешки качества. После пак ми каза да си вървя. През това време ти изучаваше Грейсуондир. Изведнъж дръпна Дара, за да я предпазиш от опасността и започнахме да се бием. Моят меч стигаше до теб, а ръката ти бе способна да ме хване. Това беше всичко. Иначе, двубоят се водеше от призраци. Когато слънцето започна да се издига и градът да избледнява, ти се бе вкопчил в мен с тази ръка. Аз я откачих от тялото ти с Грейсуондир и се измъкнах. Тя остана с мен, защото продължаваше здраво да стиска рамото ми.

— Интересно — промърмори Бенедикт. — Чувал съм, че това място прави и фалшиви предсказания — отразява страховете и скритите желания на посетителя, вместо да покаже истинската картина на предстоящото. Но освен това, то често разкрива и неизвестни ни истини. А както е и с много други неща, не е лесно да отделим стойностното от фалшивото. Ти как го възприемаш?

— Бенедикт — започнах, — склонен съм да вярвам на историята за нейния произход. Ти никога не си я виждал, но аз съм. Тя действително прилича на теб в някои неща. А колкото до останалото... несъмнено е както казваш. Кой може със сигурност да заяви къде свършва истината и започва лъжата?

Той бавно кимна и видях, че не е убеден, но не желае да се задълбава повече. Бенедикт знаеше така добре, както и аз, какво следва от всичко това. Ако вземеше решение да повдигне претенциите си за трона и успееше да го получи, не беше изключено един ден да го отстъпи на единствената си наследница.

— Какво смяташ да правиш? — попитах го аз.

— Да правя ли? — изненада се той. — Какво прави сега Рандъм по отношение на Мартин? Просто ще я потърся, ще я намеря, ще чуя историята от нейната уста и едва тогава ще взимам някакво решение. Това ще трябва да почака, обаче, докато не се оправим първо с черния път. Този въпрос също бих искал да обсъдя с теб.

— Да?

— Ако в тяхната твърдина времето се движи толкова различно, досега те разполагаха с предостатъчно възможности, за да предприемат ново нападение. Не желая само да чакаме и да ги посрещнем с нищо нерешаващо сражение. Имам намерение да проследя черния път до самия му източник и да ги нападна на родната им земя. Бих искал да го направя с твоето съдействие.

— Бенедикт — казах аз, — виждал ли си някога Царството на хаоса?

Той вдигна глава и се загледа в празната стена на шатрата.

— Много отдавна, когато бях млад, яздих през Сенките, докъдето можех да стигна, до края на всичко. Там, под едно разделено небе, видях ужасяваща бездна. Не знаех дали Царството лежи там и дали пътят стига толкова далече, ала съм готов отново да мина през всичко това, ако случаят е такъв.

— Случаят е такъв — заявих аз.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Току-що се върнах от тази земя. Сред нея се вижда черна цитадела. Пътят стига дотам.

— Много трудно ли беше пътуването?

— Виж — измъкнах Фигурата и му я подадох. — Дуоркин я е правил. Намерих я сред неговите неща. Засега само я изпробвах. Тя ме отнесе там. Времето върви доста бързо на това място. Бях нападнат от конник, който яздеше по носещ се във въздуха път, нещо, което не е показано на картата. Там трудно се установява контакт с Фигурите, може би заради разликата във времето. Жерар ме върна обратно.

Бенедикт се зае да изучава картата.

— Изглежда това е мястото, което видях тогава — заключи накрая той. — Е, в такъв случай проблемите по придвижването са разрешени. Като застане по един от нас в двата края и направим връзката с Фигурите, ще можем да пренесем войските направо там, както направихме онзи път от Колвир до Гарнат.

Кимнах.

— Това е една от причините, заради които ти я показах — да ти засвидетелствам доверието си. Може би има и друг начин, по-малко рискован от това хвърляне на войските ни в неизвестността. Искам да се въздържиш от действия засега, докато не направя още някои проучвания.

— Във всички случаи ще трябва да изчакам, за да посъбера сведения за онова място. Ние дори не знаем, дали твоите автоматични оръжия ще функционират там, нали?

— Така е, не носех в себе си, за да го пробвам.

Той си облиза устните.

— Действително е трябвало да се сетиш да вземеш едно и да провериш.

— Обстоятелствата около прехвърлянето ми там не го позволяваха.

— Обстоятелства ли?

— Някой друг път ще ти разкажа. Не му е сега времето. Ти предлагаше да проследим черния път до източника му...

— Да?

— Онова не е действителният му източник. Реалният му източник се намира в истинския Амбър, в дефекта на първичния Лабиринт.

— Да, и аз така разбрах. И Рандъм, и Ганелон ми описаха вашето пътуване до истинския Лабиринт и повредата, която сте открили там. Виждам аналогията, възможната връзка...

— Спомняш ли си бягството ми от Авалон и твоето преследване?

Той само леко се усмихна в отговор.

— Имаше едно място, на което пресякохме черния път — казах. — Помниш ли?

Бенедикт присви очи.

— Да — рече той. — Ти направи просека там. И в нея светът отново бе станал нормален. Бях забравил.

— Това стана с помощта на въздействието на Лабиринта, което вярвам, че може да бъде приложено и в много по-голям мащаб.

— Колко по-голям?

— Толкова, че да изтрие всичко.

Той се облегна назад и се вгледа в лицето ми.

— Тогава защо не си се заел с това?

— Първо трябва да направя някои приготовления.

— Колко време ще ти отнемат?

— Немного. Сигурно не повече от няколко дни. Може би две, три седмици.

— Защо не спомена всички тези неща по-рано?

— Едва наскоро разбрах как трябва да подходя.

— И как трябва да подходиш?

— В основата си всичко се свежда до поправянето на Лабиринта.

— Добре — рече той. — Да кажем, че успееш. Врагът все още ще бъде там. — Махна към Гарнат и черния път. — Някой вече им е осигурил проход веднъж.

— Врагът винаги се е намирал там — възразих, — а ние ще се погрижим никой повече да не им осигурява проходи... като се разправим с онези, които първи го направиха.

— Тук съм съгласен с теб, но не за това ставаше дума. Те имат нужда от урок, Коруин. Искам да ги науча на уважение към Амбър, на такова уважение, че дори пътят да бъде отворен отново, тях да ги е страх да го използват. Това имах предвид. И то е необходимо.

— Ти не знаеш какво би означавало да се води битка там, Бенедикт. Мястото е направо... неописуемо.

Той се усмихна и стана.

— В такъв случай, предполагам, трябва да отида лично да го видя. Ще задържа тази карта известно време, ако не възразяваш.

— Не възразявам.

— Добре. Тогава ти се захващай с твоята работа, свързана с Лабиринта, Коруин, а аз ще се заема с моята. И на мен ще ми трябва малко време. Сега трябва да дам нареждания на командирите за периода на отсъствието ми. Хайде да се разберем никой от нас да не предприема решаваща стъпка, без да се е свързал преди това с другия.

— Съгласен съм — кимнах.

Довършихме си виното.

— И аз скоро ще потегля на път — казах. — Така че, пожелавам ти успех.

— Успех и на теб. — Той пак се усмихна. — Така е по-добре — тупна ме по рамото и се отправи към изхода.

Последвахме го навън.

— Доведи коня на Бенедикт — нареди Ганелон на ординареца, който стоеше под близкото дърво. После се обърна и подаде ръка на Бенедикт. — Аз също искам да ти пожелаая успех — рече той.

Бенедикт кимна и му стисна ръката.

— Благодаря ти, Ганелон. За много неща. — След това измъкна своите Фигури. — Мога да съобщя новините на Жерар, докато конят

ми пристигне.

Той разрови картите, избра една и се вгледа в нея.

— Как смяташ да оправиш Лабиринта? — обърна се към мен Ганелон.

— Първо трябва да си върна Рубина на справедливостта — поясни аз. — С него ще мога да проектирам отново повредения участък.

— Това опасно ли е?

— Да.

— Къде е Рубина?

— На сянката Земя, където го оставих.

— Защо си го зарязал така?

— Страхувах се, че ще ме убие.

Той изкриви лице в почти невъзможна гримаса.

— Не ми харесва тази работа, Коруин. Сигурно има и друг начин.

— Ако знаех някакъв по-добър начин, щях да го използвам.

— Да предположим, че просто последваш плана на Бенедикт и отведеш всички там? Нали сам каза, че той можел да събере безчислени легиони от Сенките? Твърдеше освен това, че е най-добрият в своята област.

— Но повредата в Лабиринта ще си остане и тогава нещо друго ще дойде да заеме тяхното място. Винаги ще става така. Врагът в момента не е толкова важен, колкото нашата вътрешна слабост. Ако не се справим с нея, можем вече да се смятаме за победени, въпреки че външен завоевател не е нахлул сред стените ни.

Ганелон се извърна.

— Не мога да споря с теб. Ти най-добре си познаваш кралството. И все пак имам чувството, че правиш фатална грешка, като рискуваш себе си в нещо, което може да се окаже излишно, в момент, когато си толкова необходим.

Засмях се, защото същите думи бе казала Вайъли и аз не се бях съгласил с тях, когато тя ги бе произнесла.

— Това е мой дълг — заявих аз.

Той не отговори.

Бенедикт, на дващестина крачки от нас, очевидно се бе свързал с Жерар, защото измърморваше по нещо, след което замълчаваше и

слушаше. Ние стояхме там и го чакахме да приключи с разговора си, за да го изпратим.

— ... Да, още е тук — чух го да казва. — Не, силно се съмнявам в това. Но...

Той ме погледна няколко пъти и поклати глава.

— Не, не вярвам — каза. После: — Добре, ела.

Протегна новата си ръка и Жерар се появи в полезрението ни, уловен за нея. Той обърна глава, видя ме и веднага се запъти към мен.

Зае се да ме оглежда отгоре до долу и от всички страни, сякаш търсеше нещо.

— Какво има? — попитах аз.

— Бранд — отвърна той. — Няма го в покоите му. Или поне по-голямата част от него я няма. Оставил е доста кръв зад себе си. Освен това има достатъчно поражения, за да е ясно, че се е водила борба.

Погледнах надолу към предницата на ризата си и панталона.

— И ти търсиш по мен петна от кръв? Както виждаш, облечен съм със същите дрехи, като преди. Може да са мръсни и омачкани, но това е всичко.

— Само че нищо не доказва — заяви Жерар.

— Идеята беше твоя. Какво те кара да мислиш, че аз...

— Ти последен беше при него — каза той.

— Като се изключи човека, с когото се е бил... ако е имало такъв.

— Какво искаш да кажеш?

— Познаваш характера му и неговите настроения. Двамата малко се поскарахме. Може да е започнал да чупи разни неща, след като съм си тръгнал, да се е порязал, всичко да му е станало противно и да се е пренесъл някъде другаде с помощта на Фигурите, просто за да смени обстановката... Чакай! Килимчето му! Имаше ли някаква кръв по онова малко, декоративно килимче пред вратата му?

— Не съм сигурен... не, май че нямаше. Защо?

— Косвена улика, че го е направил сам. Той много обича това килимче. Избягва да го цапа.

— Тоя номер няма да мине — отсече Жерар, — пък и смъртта на Кейн все още ми изглежда странна. Като се добавят и слугите на Бенедикт, които сигурно са открили, че имаш нужда от барут. И сега Бранд...

— Може да е просто още един опит да бъда злепоставен — възразих аз, — а ние с Бенедикт си оправихме отношенията.

Жерар се обърна към Бенедикт, който не бе помръднал от мястото си на около десетина крачки от нас, наблюдаваше ни безизразно и слушаше.

— Той успя ли да ти даде обяснение за смъртта на слугите? — попита го Жерар.

— Непряко — отвърна Бенедикт. — Но сега виждам по-голямата част от неговата история в добра светлина. Дотолкова, че съм склонен да вярвам на целия му разказ.

Жерар поклати недоволно глава и отново се втренчи с ярост в мен.

— Още не съм удовлетворен — заяви той. — За какво се скарахте с Бранд?

— Жерар, това си е наша работа, докато ние с Бранд не решим нещо друго.

— Аз го върнах към живота и полагах грижи за него, Коруин. Не го направих само, за да го видя убит в свада.

— Помисли малко — заубеждавах го аз. — Чия беше идеята да го издирим по този начин? И да го върнем обратно?

— Ти искаше нещо от него — държеше на своето Жерар. — И накрая си го получил. След което той се е превърнал в пречка.

— Не е вярно. Ала дори да беше така, мислиш ли, че щях да го направя толкова явно? Ако е бил убит, то това е станало по същия начин, както с Кейн — като опит да бъда очернен аз.

— И за Кейн разправяше, че всичко било прекалено явно. Почвам да мисля, че и това е една от твоите хитрости, на които си майстор.

— Вече говорихме за тези неща, Жерар...

— ... И знаеш какво ти казах тогава.

— Трудно бих могъл да го забравя.

Жерар се протегна напред и ме хвана за дясното рамо. Веднага забих лявата си ръка в стомаха му и се отскубнах. Тогава ми хрумна, че може би трябваше да му кажа за какво бяхме говорили с Бранд. Но не ми хареса начина, по който ме попита.

Той отново се хвърли към мен. Отстъпих встрани и го улучих с лек ляв точно под дясното око. После продължих да го удрям, най-вече

за да държа главата му назад. Не се чувствах в достатъчно добра форма, за да се бия отново с него, а бях оставил Грейсуондир в шатрата. Нямах никакво друго оръжие в себе си.

Продължих да кръжа около него. Хълбокът ме болеше, когато замахвах да го ритна с левия крак. Улучих веднъж бедрото му с десния, но действах бавно и губех равновесие, така че наблегнах отново на юмручния бой.

Накрая той парира един ляв и успя да вкопчи ръка в бицепса ми. В този момент трябваше да се дръпна, но видях, че Жерар е останал открит. Забих с всичка сила десния си юмрук в стомаха му. Той изпъшка и се сви, но хватката върху ръката ми стана още по-здрава. С лявата си длан отби опита ми за ъперкът и ме блъсна в гърдите, като в същото време изви левия ми лакът назад с такава сила, че ме захвърли на земята. Ако се стовареше върху мен, щеше да ме довърши.

Жерар се подпря на коляно и посегна към гърлото ми.

IX

Замахнах да отблъсна ръката му, но тя спря насред път. Като обърнах глава, видях, че друга ръка се е стоварила върху неговата, стиска я и я удържа назад.

Претърколих се встрани. Когато отново погледнах нагоре, разбрах, че Ганелон е този, който го държи. Жерар задържа ръката си, но не успя да я освободи.

— Стой настрана от това, Ганелон — изръмжа Жерар.

— Тръгвай, Коруин! — извика Ганелон. — Върви да вземеш Рубина!

Още преди да е свършил, Жерар започна да се надига. Ганелон го удари с левия си юмрук по челюстта. Жерар падна в краката му. Ганелон замахна да го ритне в бъбрека, но Жерар го улови за крака и го събори назад. Аз с мъка се изправих до клекнало положение, като с една ръка се подпирах на земята.

Жерар стана и се хвърли към Ганелон, който тъкмо се изправяше на крака. Когато почти стигна до него, Ганелон го посрещна със силен удар в стомаха, което спря Жерар насред път. В същия миг юмруците на Ганелон го заблъскаха в корема като бутала. Няколко мига Жерар изглеждаше прекалено замаян, за да се защитава, а когато най-последно се наведе и събра пред себе си ръце, Ганелон му заби един такъв десен в челюстта, че го накара с олюляване да отстъпи. Ганелон моментално се втурна напред, обви ръце около тялото на Жерар и дръпна десния му крак със своя. Жерар падна и Ганелон се стовари отгоре му. Притисна го към земята и го удари с десния си юмрук в челюстта. Когато главата на Жерар се отметна назад, повтори удара с левия си юмрук.

Изведнъж Бенедикт се втурна да се намеси, но Ганелон избра този момент, за да се изправи на крака. Жерар остана да лежи в безсъзнание, а от устата и носа му течеше кръв.

Аз също се изправих със залитане и започнах да си изтупвам дрехите.

Ганелон ми се ухили.

— Не се мотай тука. Не е ясно как ще се справя с мача-реванш. Върви да намериш заврънкулката.

Погледнах към Бенедикт и той кимна. Върнах се в шатрата за Грейсуондир. Когато излязох, Жерар още не бе помръднал, но Бенедикт застана пред мен.

— Не забравяй — поръча той, — ти разполагаш с моята Фигура, а аз — с твоята. Никакви крайни действия без съгласуване.

Кимнах. Мислех да го попитам, защо беше готов да помогне на Жерар, но не и на мен. Ала размислих и реших да не развалям съвсем отскоро освеженото ни приятелство.

— Добре.

Запътих се към конете. Ганелон ме тупна по рамото, като отидох при него.

— Успех — пожела ми той. — Бих дошъл с теб, но съм необходим тук... особено, щом Бенедикт ще се пренася в Царството на хаоса.

— Приятно прекарване — казах. — При мен не би трябвало да има проблеми. Не се безпокой.

Продължих към конете. Скоро вече яздех напред. Ганелон ми махна за довиждане и аз му махнах в отговор. Бенедикт бе коленичил до Жерар.

Отправих се по най-близкия път към Ардън. Морето беше зад гърба ми, Гарнат и черният път — отляво, Колвир — вдясно. Трябваше доста да се отдалеча, преди да съм в състояние да работя със Сенките. Оставих Гарнат зад гърба си и продължих през последвалите склонове в ясният ден. Стигнах до пътеката и тя с широка дъга ме изведе до гората. Влажните сенки и далечните птичи песни ми напомниха за дългите периоди на мир и спокойствие, които бяхме преживели в коприненото и блестящо майчинско присъствие на еднорога.

Болките ми намаляха в ритъма на ездата и аз пак се замислих за току-що състоялия се сблъсък. Не беше трудно да се разбере настроението на Жерар, след като той вече ми бе казал за подозренията си и ме бе предупредил. И все пак, каквото и да се бе случило с Бранд, моментът беше толкова неподходящ, че неминуемо смятах това за нов опит да бъде забавен или направо да бъде спрян. Имах късмет, че Ганелон се бе намирал наблизко, в добра форма, и бе успял да положи

юмруците си, където трябваше и когато трябваше. Зачудих се какво ли би направил Бенедикт, ако бяхме само тримата. Имах чувството, че той щеше да изчака и да се намеси едва в последния момент, за да попречи на Жерар да ме убие. Все още не се чувствах удовлетворен от спогодбата ни, макар че тя бе подобрене, в сравнение с досегашните ни отношения.

Всичко това ме накара отново да се запитам какво е станало с Бранд. Дали Файона и Блийс най-после го бяха докопали? Или той се бе опитал да извърши намислените убийства сам, но след нанасяне на противниковия удар, е бил пренесен с Фигурата на нарочената си жертва? Възможно ли бе бившите му съюзници от Царството на хаоса по някакъв начин да са се добрали до него? Или някой от неговите пазачи с шипове по ръцете е успял да го намери накрая? А може да е станало и както казах на Жерар — злополучно самонараняване в пристъп на ярост, последвано от разгневено напускане на Амбър, за да плете заговорите си на друго място.

Когато от едно-единствено събитие възникват толкова много въпроси, обикновено отговорът не може да бъде намерен по чисто логичен път. Но все пак трябваше да отсея възможностите, за да знам с какво разполагам, когато се появят някакви нови факти. Междувременно, внимателно обмислих всичко, което той ми бе казал, разгледах неговите твърдения в светлината на нещата, които вече знаех. В повечето факти изобщо не се съмнявах, с едно изключение. Цялата история беше изградена твърде умно, за да бъде току-така оборена... но той бе разполагал и с достатъчно време да премисли подробностите. Не, нещо в начина му на представяне на събитията ме караше да мисля, че укрива и изопачава някои работи. А неотдавнашното му предложение практически ме убеди в това.

Старата пътека лъкатушеше, разширяваше се, пак ставаше потясна, потъваше все по на север и надолу сред сгъстяващите се дървета. Гората почти не се бе променила. Сякаш яздех по същата пътека, която познавах от младежките си години преди векове, когато яздех тук просто за удоволствие, яздех, за да изследвам това огромно зелено царство, простряло се върху по-голямата част от континента. Хубаво щеше да бъде, ако и сега го правех единствено с тази цел.

След може би час вече бях навлязъл доста навътре в гората, там, където дърветата приличаха на високи, тъмни кули. От време на време

зървах по някой слънчев лъч, хванат като гнездо на феникс сред високите им клони. Постоянно влажният, здрачен въздух омекотяваше очертанията на отчупените клони и стволите, на пъновете и покритите с мъх скали. Един елен пресече пътя ми, като не се довери на отличното прикритие, осигурявано от гъсталака вдясно на пътеката. Наоколо звучаха птичи песни, но никога прекалено близо. Понякога пресичах следите на други ездаци. Някои от тях бяха съвсем пресни, ала не оставаха дълго на пътеката. Колвир не се виждаше никакъв, вече от доста време.

Пътеката отново се заизкачва и знаех, че скоро ще стигне до върха на малко възвишение, ще мине покрай групичка скали и пак ще тръгне надолу. Дърветата започнаха да пооредяват, докато яздех нагоре и накрая пред погледа ми се откри частица от небето. Тя ставаше все по-голяма и когато се озовах на върха, чух далечния крясък на хищна птица.

Погледнах нагоре и видях големия тъмен силует, който кръжеше високо над главата ми. Ускорих ход край скалите и пляснах с юздите, за да мина по-бързо през открития участък. Втурнах се в галоп надолу, отново към прикритието на големите дървета.

Птицата изкряска, когато го направих, но аз се добрах до сенките и до сумрака без инциденти. После забавих ход и се заслушах, но не долових никакви необичайни звуци. Тази част от гората беше почти същата като онази, през която бях минал преди оголеното възвишение, като се изключи малкото поточе, покрай което яздих известно време и накрая пресякох при един плитък брод. Оттам пътят се разширяваше и малко повече светлина проникваше през клоните на дърветата. Като че ли разстоянието вече беше достатъчно, за да започна някои дребни размествания на Сенките, които щяха да ме изведат до пътя за сянката Земя, мястото на бившето ми изгнание. И все пак отгук още щеше да ми е трудно, по-нататък беше по-лесно. Реших да спестя малко усилия на себе си и на коня, като изчакам по-добро начало. Всъщност, нищо не ни заплашваше. Птицата сигурно бе тръгнала на лов за горски животни, вероятно така беше.

Само че, докато яздех, не спираше да ме гложди една мисъл.

Джулиан...

Ардън беше неговият район, тук патрулираха неговите отряди, неговите войници лагеруваха сред тези дървета по всяко време —

пазеха Амбър както от външни набези, така и от всякакви неща, които можеха да се появят от Сенките.

Къде бе отишъл Джулиан, след внезапното си напускане на двореца в нощта, когато беше пронизан Бранд? Ако е искал просто да се скрие, не му бе нужно да отива по-далеч оттук. Тук той беше силен, обграден от верните си хора, сред местност, която познаваше по-добре от всички нас. Не беше изключено точно в този момент да се намираше някъде наблизо. А той обичаше да ловува. Разполагаше с Ураганните си хрътки, с хищните си птици...

Един километър, два...

И тогава чух звука, от който най-много се опасявах. Пронизвайки зеленината и сянката, долетя изсвирването на ловджийски рог. Идваше от далечината зад мен и, както ми се струваше, от лявата страна на пътеката.

Подкарах коня си в галоп и дърветата отстрани се превърнаха в замъглена ивица. Пътеката беше равна и права. Възползвах се от това предимство.

Товага някъде отзад чух рев — нещо като дълбока кашлица, която завърши с ръмжащ звук, излизащ от обширно белодробно пространство. Не знаех какво го издаде, но не беше куче. Дори Ураганните хрътки не звучаха така. Хвърлих поглед назад, ала не видях нищо зад себе си. Така че продължих напред и заговорих на Барабан, за да го успокоя.

Не след дълго чух от дясната ми страна в гората чупене на клони, но този път не прозвуча никакъв рев. Отново погледнах, няколко пъти, ала не успях да разбера какво беше това. Малко покъсно пак чух изсвирването на рога, много по-близо и сега му отговори кучешки лай, който не можех да сбъркам. Ураганните хрътки идваха — бързи, силни и злобни зверове, намерени от Джулиан на някоя Сянка и обучени от него да ходят на лов.

Време е, реших, да започна промените. Амбър все още бе силен около мен, но аз се протегнах мислено колкото можех по-далеч към Сенките и започнах движението.

Пътеката взе да извива наляво и докато препусках по нея, дърветата от двете ѝ страни намаляваха размерите си и оредяваха. Още един завой и излязох на поляна, широка към двеста метра. Товага вдигнах поглед и видях, че онази проклета птица все още кръжи

отгоре, вече много по-близо, достатъчно близо, за да бъде повлечена с мен през Сенките.

Ставаше по-сложно, отколкото си бях мислел. Исках да съм на открито, за да мога да обръщам коня и да размахвам меча свободно, ако се стигнеше дотам. Наличието на такова място, обаче, ме излагаше съвсем ясно под погледа на птицата, от която се оказа, че не е толкова лесно да се отърва.

Добре. Стигнах до едно малко хълмче, изкачих го и тръгнах надолу покрай самотно, ударено от гръмотевица дърво. Върху най-ниския му клон беше кацнал ястреб, оцветен в сиво, сребърно и черно. Свирнах му, като минавах и той се стрелна в небето, с яростен боен вик.

Забързах напред. Вече съвсем ясно чувах лая на отделните кучета и тропота на конските копита. С тези звуци се смесваше нещо друго, по-скоро някаква вибрация, потреперване на земята. Отново погледнах назад, но все още никой от преследвачите не бе превалял хълма. Насочих мислите си към пътя напред и облаци засенчиха слънцето. Покрай пътеката се появиха странни цветя — зелени, жълти и пурпурни, — доту се далечен тътен на гръмотевица. Поляната се разшири и удължи. Стана съвършено равна.

Още веднъж чух изсвирването на рога. Обърнах се да хвърля нов поглед.

Тогава животното се появи и в същия миг разбрах, че не аз съм обект на лова, че ездачите, кучетата, птицата преследваха онова, което гонеше мен. Разбира се, това беше чисто академично разделение, тъй като на практика бях най-отпред и по всяка вероятност представлявах обект на неговия лов. Приведох се напред, извирах на Барабан и забих пети в хълбоците му, като едновременно осъзнах, че то се движи по-бързо от нас. Реакцията ми бе резултат от завладяващата ме паника.

Преследваше ме мантикора.

За последен път бях виждал подобен звяр в деня преди битката, в която загина Ерик. Докато водех войниците си по задните склонове на Колвир, мантикората бе изскочила и разкъсала надве един мъж на име Рол. Тогава я бяхме убили с огнестрелните си оръжия. Животното се оказа четири метра дълго и, както и това, имаше човешко лице на лъвските си глава и рамене; освен това притежаваше чифт орелоподобни криле, прибрани към гърба и дълга заострена опашка на

скорпион, която се извиваше във въздуха над него. Неизвестно как, няколко звяра се бяха промъкнали от Сенките и затрудняваха пътя ни, докато се придвижвахме напред за битката. Нямах основания да вярвам, че сме ги изстребили всичките, само защото никой не ги бе виждал оттогава и не се бяха появявали никакви доказателства за съществуването им в границите на Амбър. Очевидно тази мантикора се бе укрила в Ардън и живееше в гората още от онова време.

Един последен поглед ми показва, че след миг може да бъде свален от седлото, ако не започна да се отбранявам. Той ми показва и една тъмна лавина от кучета, която се спускаше по хълма.

Не познавах интелигентността или психологията на мантикората. Повечето бягащи зверове не спират, за да нападнат нещо, което не ги закача. Самосъхранението при тях обикновено е на преден план. От друга страна не бях сигурен дали мантикората изобщо съзнава, че е преследвана. Тя може да е тръгнала по моите следи и едва по-късно кучетата да са се втурнали след нея. Нищо чудно да мислеше само за своята плячка. Едва ли сега беше моментът да спирам и да обмислям всички вероятности.

Измъкнах Грейсуондир и завъртях коня си наляво, като веднага щом свърши завъртането, дръпнах рязко юздите.

Барабан изцвили и се вдигна високо на задните си крака. Усетих, че се плъзгам назад, затова се смъкнах на земята и отскочих встрани.

Ала бях забравил, за момента, колко са бързи Ураганните хрътки, бях забравил и колко лесно ни бяха настигнали едно време с Рандъм в мерцедеса на Флора, бях забравил и, че за разлика от обикновените кучета, които преследват коли, те бяха започнали да разкъсват автомобила на части.

Изведнъж всичките се озоваха върху мантикората, десетина, петнайсет кучета, които се хвърляха и хапеха. Звярът отметна глава и отново изрева. Той замахна със страховитата си опашка към тях, запрати едно куче във въздуха и парализира или уби други две. После се изправи на задни крака и се обърна, като размаха предните, докато се издигаше.

Ала едно куче веднага се вкопчи в левия му преден крак, други две увиснаха на задните, а едно се метна върху гърба на звяра и заби зъби във врата му. Останалите вече кръжаха наоколо. В мига, в който подгонеше някое, другите стремително налитаха и хапеха.

Най-накрая чудовището успя да улучи онова върху гърба си със скорпионското жило и откачи другото, увиснало за предния му крак. Ала дотогава имаше десетина рани, от които течеше кръв. Скоро стана явно, че раната на предния крак му създава проблеми, тъй като не можеше нито да замахва с него, нито да го използва като опора. Междувременно друго куче се бе покатерило на гърба му и го ухапа за врата. Този път изглежда на звяра му беше по-трудно да се справи. Отдясно се хвърли друго куче и се вкопчи в ухото му. Още две го хапеха по задните лапи и когато животното отново се изправи на тях, трето куче се хвърли и разкъса корема му. Лаят и ръмженето сякаш също го смуцаваха донякъде и чудовището започна слепешката да нанася удари на всички страни по постоянно движещите се сиви сенки.

Аз бях хванал юздите на Барабан и се опитвах да го успокоя достатъчно, за да мога пак да се кача на седлото и да се махна по-скоро оттук. Конят продължаваше да се дърпа и да се изправя на задни крака и ми бяха необходими немалки усилия, дори само за да го удържам на място.

През това време мантикората издаде пронизителен, протяжен вой. Беше замахнала ядосано по кучето върху гърба си и жилото се бе забило в собственото ѝ рамо. Кучетата се възползваха от това недоглеждане и се хвърлиха с нови сили към всяко незащитено място, до което можеха да се доберат със зъбите и ноктите си.

Сигурен съм, че кучетата щяха да я довършат, но в този момент хълма преваляха и ездачите, които започнаха да се спускат към нас. Бяха петима, Джулиан — най-отпред. Облечен бе в белите си люспести доспехи, а ловджийският рог висеше на врата му. Яздеше гигантския си жребец Моргенщерн, животното, което винаги ме бе мразило. Джулиан вдигна дългата пика, която носеше и я размаха за поздрав към мен. После я отпусна и нареди нещо на кучетата. Те с ръмжене пуснаха плячката. Дори кучето върху гърба на мантикората разхлаби хватката си и скочи на земята. Всичките се отдръпнаха назад, когато Джулиан насочи пиката и пришпори Моргенщерн.

Звярът се обърна към него, нададе последен предизвикателен рев и скочи напред с оголени зъби. Двамата се сблъскаха и за миг гледката ми бе закрыта от рамото на Моргенщерн. След още миг, обаче, от поведението на коня разбрах, че ударът е бил точен.

Завъртане и видях звяра проснат, а по гърдите му обилно течеше кръв, бликаща от основата на тъмната пика.

Джулиан слезе от седлото. Извика на другите ездачи нещо, което не успях да доловя и те останаха на конете. Той хвърли поглед на още потръпващата мантикора, после вдигна очи към мен и се усмихна. Приблужи се, настъпи животното с крак, хвана с една ръка пиката и я измъкна от гърдите му. След това я заби в земята и завърза Моргенщерн за дръжката ѝ. Посегна нагоре, потупа коня по плешката, пак погледна към мен, обърна се и тръгна в моята посока.

Когато се приближи, каза:

— Искан ми се да не беше убивал Бела.

— Бела ли? — не го разбрах аз.

Джулиан погледна към небето. Проследих погледа му. Нито една от птиците не се виждаше.

— Той беше един от любимците ми.

— Съжалявам — извиних се. — Погрешно възприех последните събития.

Той кимна.

— Добре. Направих нещо за теб. Сега можеш да ми разкажеш какво стана, след като напуснах двореца. Бранд оправил ли се?

— Да — отвърнах аз, — и никой вече не те обвинява. Той заяви, че Файона го е пронизала. А тя също не беше наоколо, за да я разпитаме. Изчезнала бе през нощта, като теб. Чудно просто как не сте се сблъскали в бързината.

Джулиан се усмихна.

— Значи е точно както си мислех.

— Защо избяга така подозрително? — попитах. — Всички се усъмнихме в теб.

Той вдигна рамене.

— Нямах да ми е първият път, когато съм бил подозиран и обвиняван несправедливо. Пък и в случая, ако се вземат предвид намеренията, аз съм не по-малко виновен от нашата сестричка. Щях да го направя, ако можех. Всъщност, онази вечер, когато го върнахме, кинжалът ми беше готов. Само че, бях избутан встрани.

— Но защо? — учудих се аз.

Джулиан се разсмя.

— Защо ли? Защото се страхувам от това копеле, затова. Дълго време го смятах за мъртъв и се надявах наистина да е — унищожен най-после от тъмните сили, с които си имаше работа. Какво знаеш ти за него, Коруин?

— Разговаряхме надълго и нашироко.

— И...?

— Той призна, че заедно с Блийс и Файона са имали план да превземат трона. Смятали Блийс да носи короната, но всеки от тях да има дял в реалната власт. Използвали силите, които ти спомена, за да си осигурят отсъствието на татко. Бранд каза, че се опитал да спечели Кейн за тяхната кауза, но вместо това той дошъл при теб и Ерик. Вие тримата сте образували подобна група, която се е стремяла да вземе властта преди тях и да постави Ерик на трона.

Той кимна.

— Фактите са точни, но не и подбудите. Ние не желяехме трона, поне не така изведнъж и не толкова скоро. Формирахме нашата група, за да пречи на тяхната и да защитава трона. Отначало най-много, на което успяхме да убедим Ерик, беше да се съгласи да стане регент. Той се опасяваше, че много скоро ще се окаже мъртъв, ако бъде коронясан при тези условия. Тогава се появи ти, с твоите съвсем законни претенции. Не можехме да ти позволим да ги предявиш в този момент, защото кликата на Бранд ни заплашваше съвсем открито с война. Убедени бяхме, че ще са по-малко склонни да предприемат такива действия, ако тронът вече е зает. Не можехме да поставим теб, защото нямаше да приемеш да си марионетка, роля, която щеше да е необходимо да играеш, след като играта бе толкова напреднала, а ти бе в неведение за прекалено много неща. Затова убедихме Ерик да поеме риска и да го коронясаме. Така стана всичко.

— Значи, когато аз действително пристигнах, той ми извади очите и ме хвърли в тъмница просто на шега.

Джулиан се извърна и погледна назад към мъртвата мантикора.

— Ти си глупак — заяви накрая. — От самото начало беше инструмент. Те те използваша, за да ни принудят да действаме и във всички случаи щеше да загубиш. Ако онова малоумно нападение на Блийс, поради някакво стечение на обстоятелствата, бе довело до успех, ти нямаше да живееш достатъчно дълго дори, за да си поемеш дълбоко въздух. В случай на неуспех, както стана, Блийс трябваше да

изчезне, както и постъпи, и да те остави да плащаш с живота си за узурпаторския опит. Ти изпълни предназначението си и бе оставен да умреш. Не ни предложиха голям избор в това отношение. Редно беше да те убием... и ти го знаеш.

Прехапах устни. Можех да кажа много неща. Но ако макар и приблизително се доближаваше до истината, той имаше право. Пък и исках да чуя още.

— Ерик допускаше, че зрението ти може постепенно да се възвърне — като знаеше как умеем да се регенерираме, — ако му бъде дадено време. Положението беше много деликатно. Ако татко се върнеше, Ерик можеше да слезе от престола и да оправдае по някакъв начин всичките си действия... освен ако те убиеше. Подобен ход щеше да бъде прекалено явно престъпление, за да се чувства и самият той осигурен за по-дълго на трона. Да ти кажа честно, Ерик просто искаше да те затвори и да те забрави.

— Тогава чия идея беше ослепяването ми?

Джулиан задълго се умълча. Накрая заговори съвсем тихо, почти шепнешком:

— Изслушай ме, моля те. Идеята беше моя и тя може би ти спаси живота. Всяко действие, предприето срещу теб трябваше да е равносилно на смърт, иначе тяхната фракция щеше да те убие наистина. Ти вече не можеше да им послужиш за нищо, ала ако останеше жив и налице, съществуваше възможност да се превърнеш в опасност по някое време в бъдеще. Нищо не им пречеше да използват Фигурите, за да влязат във връзка с теб и да те убият или да те освободят, за да те пожертват в още някой ход срещу Ерик. Ослепен, обаче, нямаше смисъл да те убиват и ти ставаше негоден за каквито и да било други техни цели. Това спаси теб, като те извади от играта за известно време, а на нас ни спести необходимостта да предприемаме действия, които по-късно щяха да се окажат в наша вреда. Смятахме, че нямаме избор. Това беше единственото, което можехме да направим. Изключено бе и да покажем милосърдие, защото щяха да ни заподозрат, че те използваме за свои цели. В момента, в който се допуснеше, че имаш някаква стойност за нас, щеше да бъдеш труп. Най-много, което можехме да направим, бе да гледаме на другата страна, когато лорд Рейн отиваше да те разтуши. Нищо повече не ни бе във възможностите.

— Разбирам — кимнах.

— Но ти прогледна твърде рано — продължи Джулиан. — Никой не очакваше толкова бързо да си възстановиш зрението, нито да съумееш веднага да избягаш. Как успя да го направиш?

— По-тихо върви, по-далече ще стигнеш.

— Моля?

— Казах... няма значение. Какво знаеш за затворничеството на Бранд в такъв случай?

Той ме изгледа замислено.

— Всичко, което знам е, че имаше срыв в неговата групировка. Не съм запознат с подробностите. По някакви причини, Блийс и Файона се страхуваха и да го убият, и да го оставят на свобода. Когато го измъкнахме от техния компромис — затвора, — Файона очевидно е решила, че оставянето му на свобода е по-опасно.

— А ти каза, че сам си се страхувал от него достатъчно, за да си готов да го убиеш. Защо сега, след цялото това време, когато всичко станало вече е история и властта отново е в други ръце? Той е слаб и практически безпомощен. Каква вреда може да нанесе сега?

Джулиан въздъхна.

— Аз не разбирам силите, които той владее, но те са невероятно големи. Знам, че може да пътува през Сенките само със съзнанието си — способен е както си седи в стола да се протегне мислено към Сенките, да намери там каквото търси и да го вземе, като използва единствено волята си, без да се помръдне от мястото си. А умее и физически да се придвижва през Сенките по подобен начин. Настройва съзнанието си на мястото, където иска да отиде, образува нещо като мислена врата и просто минава през нея. Ако е за въпрос, смятам, че понякога Бранд може да каже и какво си мислят хората. Той самият се е превърнал, според мен, в жива Фигура. Знам тези неща, защото съм го виждал да ги прави. Малко преди да го затворят, когато ние го бяхме поставили под наблюдение в двореца, той веднъж ни се изплъзна по този начин. Тогава е отишъл до сянката Земя и те е оставил в Портър. След като отново го заловихме, един от нас стоеше с него през цялото време. Още не знаехме, че умее да докарва разни неща от Сенките, обаче. Когато Бранд научи, че си избягал, довлече някакво ужасно чудовище да нападне пазещия го в момента Кейн и пак отиде при теб. Явно малко по-късно Блийс и Файона са го пипнали и

аз не го бях виждал изобщо до вечерта в библиотеката, когато го върнахме обратно. Страхувам се от него, защото притежава смъртоносни сили, които не разбирам.

— В такъв случай, интересно как изобщо са успели да го затворят.

— Файона притежава подобни умения, а мисля, че същото важи и за Блийс. Дватама заедно явно са успели да неутрализират по-голямата част от силите на Бранд, докато създадат място, където те не биха могли да оперират.

— Не съм — възразих аз. — Той е изпратил съобщение на Рандъм. А веднъж се свърза и с мен, много слабо.

— Значи наистина не са успели докрай. И все пак, затворът вършеше работа. Докато не проникнахме заедно през защитата.

— Какво знаеш за всичките им игри около мен — затваряния, опити за убийство, спасявания.

— Направо не ги разбирам. Знам само, че ти беше част от борбата за надмощие в тяхната групировка. Помежду им имаше разцепление и ти можеше да бъдеш от полза и за двете страни. Затова, естествено, едната страна се опитваше да те убие, докато другата се стараяше да запази живота ти. В края на краищата най-умело се възползва от теб Блийс, в онова нападение, което беше подготвил.

— Но точно той се е опитал да ме убие, още там, на сянката Земя — рекох. — Стрелял е по гумите на колата ми.

— Така ли?

— Ами, поне така ми каза Бранд, пък и съвпада с всички останали факти.

Джулиан вдигна рамене.

— По този въпрос нищо не мога да кажа. Не знам какво е ставало между тях по онова време.

— И все пак ти поддържах Файона в Амбър — отбелязах аз. — Не може да се отрече, че си изключително сърдечен с нея, когато е наоколо.

— Разбира се — усмихна се той. — Винаги съм бил силно привързан към Файона. Тя със сигурност е най-прекрасната и най-цивилизованата сред нас. Жалко, че татко е така категорично против женитбите между братя и сестри, както ти е добре известно. Дразнех се, че толкова дълго трябваше да бъдем противници. След смъртта на

Блийс, твоето затваряне и коронацията на Ерик, обаче, всичко тръгна почти по старому. Тя прие с достойнство поражението им и на историята беше сложен край. Явно се е изплашила от перспективата за връщането на Бранд не по-малко от мен.

— Бранд вижда нещата по друг начин — подхвърлих аз, — но това е естествено. Той, например, твърди, че Блийс е още жив — открил го е с Фигурата му и знае, че е някъде сред Сенките и обучава армия за нов удар срещу Амбър.

— Предполагам, че е възможно — рече Джулиан, — но ние сме напълно подготвени да го посрещнем, нали?

— Освен това Бранд твърди, че ударът ще бъде само за отвличане на вниманието, а истинското нападение ще дойде право от Царството на хаоса, по черния път. Той заяви, че Файона и в този момент е там и се занимава с подготовката.

Джулиан се намръщи.

— Надявам се, че просто лъже. Никак не ми се ще да видя групичката им възобновена и насочена пак срещу нас, този път с помощта на тъмните сили. И ще ми е ужасно неприятно, ако Файона е замесена във всичко това.

— Бранд твърди, че той самият не участва и е осъзнал грешките си... изобщо шумно се разкайва.

— Ха! По-скоро бих повярвал на този звяр, който току-що убих, отколкото на Бранд. Надявам се, че си проявил достатъчно здрав разум да го поставиш под сигурна охрана... макар че това може да не е от кой знае каква полза, ако все още притежава старите си умения.

— Но каква ли е играта му сега?

— Или е възстановил стария триумвират, мисъл, която никак не ми допада, или има нов план, изцяло негов. Но можеш да ми вярваш, той разполага с план. Никога не се е задоволявал само с ролята на зрител, в каквото и да било. Непрекъснато заговорничи. Бих могъл да се закълна, че плете интриги дори и насън.

— Сигурно си прав — съгласих се аз. — Виждаш ли, има ново развитие на нещата, още не мога да кажа дали за добро или зло. Току-що се бих с Жерар. Той смята, че съм направил нещо на Бранд. Случаят не е такъв, но нямаше как да докажа невинността си. Аз съм последният, който е виждал Бранд днес. Преди известно време Жерар отишъл в покоите му и намерил неговата стая разхвърляна, навсякъде

имало петна кръв, а самият Бранд го нямало никакъв. Просто не знам какво да мисля.

— И аз. Но се надявам този път някой да си е свършил работата както трябва.

— Господи, колко е объркано всичко. Жалко, че не знаех тези работи по-рано.

— Моментът все не беше подходящ, за да ти ги кажа. Не вървеше да говоря с теб, докато още беше затворник и те биха могли да те достигнат, а после дълго време те нямаше. Когато се върна с войска и нови оръжия, не бях сигурен какви може да са окончателните ти намерения. След това събитията се развиха много бързо и Бранд отново се оказа сред нас. Вече беше твърде късно. Трябваше да бягам и да си спасявам кожата. Аз съм силен тук, в Ардън. Тук мога да посрещна всичко, което би хвърлил срещу мен. Поддържах отрядите си в пълна бойна готовност и чаках съобщение за смъртта на Бранд. Искаше ми се да попитам някой от вас, дали още е жив. Но не можех да реша кого, като знаех, че ще бъда под подозрение, ако е умрял. Ала научех ли, че е още жив, възнамерявах сам да се опитам да го довърша. А сега... при това положение на нещата... Ти какво смяташ да предприемеш, Коруин?

— Тръгнал съм да взема Рубина на справедливостта от едно място сред Сенките, където го скрих. Има начин да бъде използван за разрушаването на черния път. Смятам да се опитам да го направя.

— Как може да стане това?

— Историята е много дълга, а току-що ми хрумна нещо ужасно.

— Какво?

— Бранд иска Рубина. Той ме пита за него и сега... щом притежава такава сила, да намира разни неща сред Сенките и да ги взима... Много ли го бива в това?

Джулиан се замисли.

— Не бих казал, че е блестящ, ако това имаш предвид. Човек може да намери каквото си поиска сред Сенките и по обикновения начин, който използваме ние — като пътува дотам. Според Файона, той просто съкращава ходенето. Може да донесе случаен предмет, а не конкретна вещ. А пък Рубина е доста странно нещо, ако съдя по всичко, което Ерик ми е разказвал за него. Мисля, че Бранд ще трябва да иде за него лично, открие ли веднъж къде се намира.

— Значи трябва да продължа пътуването си през Сенките. Длъжен съм да го изпреваря.

— Виждам, че яздиш Барабан — забеляза Джулиан. — Той е хубав кон, издържливо животно. Минал е през много Сенки.

— Радвам се да го чуя. А ти какво ще правиш сега?

— Ще вляза във връзка с някого в Амбър и ще попълня информацията си за всичко, за което не успяхме да поговорим с теб. Вероятно ще се обърна към Бенедикт.

— Няма да го намериш — обясних аз. — Сигурно ще се намира извън обсега ти. Той тръгна към Царството на хаоса. Опитай с Жерар, тъкмо би могъл да му обясниш междувременно, че съм почтен човек.

— Червенокосите са единствените магьосници в това семейство, но ще опитам все пак... Наистина ли каза Царството на хаоса?

— Да, но времето вече ми е твърде скъпо.

— Разбира се. Потеглай. Ще се наприказваме друг път... надявам се.

Той се протегна и ми стисна ръката. Погледнах към мантикората и наобиколилите я кучета.

— Благодаря ти, Джулиан. Мм... трудно е човек да те разбере.

— Не е така. Мисля, че онзи Коруин, когото мразех, трябва да е умрял преди векове. Тръгвай сега! Ако Бранд ми се мерне наоколо, ще прикова кожата му към някое дърво!

Джулиан изкомандва нещо кучетата си, докато се качвах на коня и те се нахвърлиха върху трупа на мантикората, като пръскаха наоколо кръвта ѝ и късаха огромни парчета и ивици от плътта ѝ. Когато минах покрай странното, едро, човекоподобно лице, видях че очите са още отворени, макар и замъглени. Те бяха сини и смъртта не бе успяла да ги лиши от известна свръхестествена невинност. Или са били винаги такива, или този израз бе последният дар на смъртта — безсмислен начин за иронизиране, ако беше така.

Отведох Барабан отново до пътеката и започнах пътуването си през Сенките.

Х

Движим се с равномерен ход по пътеката, облаци засенчват небето, а Барабан изцвилва при някой спомен или възприятие... Завой наляво, изкачване... Земята е кафява, жълта, пак става кафява... Дърветата приклякат надолу, разреждат се... Между тях се полюлява трева в хладния надигащ се бриз... По небето прелита огън... Гърмът изтръсква надвиснали капки...

Сега е стръмно и каменисто... Вятърът ме дърпа за плаща... Нагоре... Нагоре, към скалите със сребърни жилки и строените в редица дървета. Тревата, зелен пламък, поляга и умира под дъжда... Нагоре, към остриите, блестящи, измити от дъжда зъбери, където облаци се блъскат и врят, подобни на кална река по време на наводнение... Дъждовните капки жилият като сачми, а вятърът си прочиства гърлото да запее... Ние с Барабан се изкачваме все по-нагоре и скоро виждаме гребена, който прилича на застанал нащрек бик, чиито рога охраняват пътеката. Светкавиците се въртят около върховете им, танкуват между тях... Мирисът на озон, когато стигаме дотам и докато прекосяваме мястото, внезапно защитени от дъжда и вятъра...

Прехвърляме билото и тръгваме надолу по склона... Не вали, въздухът е неподвижен, небето се е прояснило и е потъмняло до съответното, изпълнено със звезди черно... Метеорите прелитат и изгарят, прелитат и изгарят, оставят белези в остатъчното изображение, избледняват, избледняват... Луни, пръснати като шепа монети... Три ярки десетачета, мътна четвъртинка, две петачета, едното от тях с петна и дракотини... Все надолу по този дълъг, извиващ се път... Тропотът на копитата ечи ясно и звънко в нощния въздух... Отнякъде долита прокашляне на хищник... Тъмен силует, опърпан и бърз, минава пред една от по-малките луни...

Надолу... Земята се спуска и от двете страни... Движим се по горния ръб на безкрайно висока, извита стена, самата настилка е светла под блясъка на луните... Пътят криволичи, пропада, нагъва се,

става прозрачен... Скоро се понася през въздуха, газова, вълнист, звездите се виждат вече и под него... Звезди от всички страни... Няма земя... Съществува само нощта, нощта и тънката, прозрачна пътека, по която трябва да се опитам да яздя, да се науча какво е усещането, за да съм готов при нужда в бъдеще...

Сега цари пълна тишина и всяко движение изглежда забавено... След малко пътят изчезва изобщо и ние сякаш плуваме под вода на огромна дълбочина, а звездите са ярки риби... Тази свобода, тази сила на пътуването през Сенките предизвикват въодушевление, прилично на дързостта и безстрашието, които понякога обземат войника в боя, отчаяната смелост, водеща до подвиг, удовлетворението след намирането на точната дума в някое стихотворение... Тези чувства и самото действие, яздим, яздим, яздим, отникъде наникъде може би, през и между минералите и огньовете на пустотата, свободни от земята, въздуха, водата...

Настигахме голям метеор, препускаме по изронената му повърхност, надолу, обикаляме, пак нагоре... Той се превръща в огромна равнина, тя става по-светла, пожълтява...

Това е пясък, пясък покрива пътя ни... Звездите избледняват, когато мракът отстъпва пред утрото и изгрева... Сенчести откоси пред нас, самотни дървета... Спускаме се към тъмнината... Префучаваме... Отпред литват ярки птици, роптаят, пак кацат...

Потъваме сред сгъстяващите се дървета... Почвата е по-тъмна, пътят — по-тесен. Короните на палмите се свиват до размера на юмрук, кората им потъмнява... Завой надясно, просеката се разширява... Копитата изтръгват искри от калдъръма... Пътят се превръща в оградена с дървета улица... Край нас се мяркат мънички, строени в редица къщички... Ярки капаци, мраморни стълбища, боядисани огради и зелени морави... Задминаваме конска каруца, натоварена с пресни зеленчуци... Пешеходци се обръщат да ни изгледат... Слабо ромолене на гласове...

Продължаваме... Минаваме под някакъв мост... Вървим по потока, докато се разширява в река, която го отвежда към морето...

Препускаме по плажа под небе с цвят на лимон, осеяно със сини облаци... Солта, отломките, мидите, гладката анатомия на изхвърлените от водата парчета дърво... Бели пръски над море с цвят на вар...

Втурваме се там, където морето завършва с тераса... Изкачваме се, всяко стъпало се разпада и руши зад нас, загубва самостоятелността си, присъединява се към пяната на прибоя... Нагоре, нагоре към плоската, обрасла с дървета равнина, в чийто край проблясва златен град, подобен на мираж...

Градът расте, потъмнява под сянката на призрачен чадър, сивите му кули се проточват нагоре, през тъмнината проблясват стъкло и метал... Кулите започват да се олюляват...

Градът се срутва, беззвучно, докато минаваме... Кулите се прекършват, кълбят се облаци прах, осветени в розово от нещо отдолу... Нежен шум, като духване на свещ, се понася край нас...

Прашна буря, която бързо отстъпва място на мъгла... През нея долита свирене на автомобилни клаксони... Реене, кратко изкачване, задържане в сивобяло, перленобяло, промяна... Копитата трополят по банкета на шосе... Вдясно, безкрайна върволица от неподвижни коли... Перленобяло, сивобяло, ново реене...

Письци и стонове неизвестно откъде... Хаотично проблясване на светлина...

Отново изкачване... Мъглата остава ниско долу и се стопява... Трева, трева, трева... Сега небето се прочиства, става деликатно синьо... Слънцето бърза да залезе... Птици... В полето пасе крава, зяпа и преживя...

Прескачаме дървена ограда, за да продължим по селски път... Откъм хълма внезапно нахлува хлад... Тревата е изсъхнала и по земята има сняг... Фермерска къща с ламаринен покрив на възвишението, над нея се извива струйка пушек...

Продължаваме... Хълмовете се извисяват, слънцето се снишава, тегли мрака след себе си... Пръски звезди... Ето една къща, разположена далече от пътя... После друга, с дълга алея, провираща се между стари дървета... Фарове...

Дръпваме се в края на пътя... Стягам юздите и чакам да отmine...

Изтрих чело, почистих предницата на ризата си и ръкавите. Потупах Барабан по врата. Идващата отсреща кола намали, щом се приближи до нас и видях, че шофьорът ни разглежда. Отпуснах леко юздите и Барабан потегли напред. Колата спря и мъжът извика нещо след мен, но аз продължих. След малко го чух, че тръгна.

Известно време се движехме пак по селски път. Поддържах равномерен ход, минавах край познати места, спомнях си други времена. След още няколко километра стигнах до друг път, по-широк и по-хубав. Завих по него, като се придържах към десния банкет. Температурата продължаваше да пада, но студеният въздух беше приятно свеж и чист. Над хълмовете от лявата ми страна грееше непълна луна. По небето се носеха няколко малки облачета, озарени от тънката луна в мека, призрачна светлина. Почти нямаше вятър — от време на време се поклащаше по някое клонче и толкова. Не след дълго стигнах до серия от дупки на пътя, които ми показаха, че съм съвсем близо.

Завой и още две дупки... Видях камъка край шосето и прочетох върху него адреса си.

Тогавя дръпнах юздите и погледнах нагоре по хълма. На алеята имаше кола, а в къщата светеше. Поведох Барабан встрани от пътя, през полето, към една групичка дървета. Завързах го за някаква ела, потупах го по врата и му обещах, че няма да се бавя.

Върнах се на пътя. Не се виждаха никакви коли. Пресякох шосето, тръгнах нагоре към другия край на алеята и минах зад спряната кола. Единствената светлина идваше откъм всекидневната, вдясно от мен. Заобиколих къщата отляво и се отправих към задната ѝ страна.

Щом стигнах вътрешния двор, спрях и се огледах. Нещо не беше наред.

Задният двор бе променен. Двата изгнили плетени стола, които стояха облежани на разнебитения кокошарник и все не си правех труда да ги изхвърля, бяха изчезнали. Както, всъщност, бе изчезнал и самият кокошарник. Последният път, когато бях минал оттук, още си бяха на мястото. Всички сухи клони, разпръснати преди наоколо в очакване да ги нарежа на дърва за огрев, също бяха изчезнали.

Купчината тор я нямаше.

Приближих се до мястото, където се бе намирала. Сега там имаше само неравно петно гола земя с приблизителната форма на самата купчина.

Но когато се настройвах към Рубина бях открил, че мога да усещам присъствието му. Затворих очи за миг и се опитах да доловя нещо.

Нищо.

Огледах се пак внимателно, ала никъде наоколо не се виждаше издайническо проблясване. Не че наистина се бях надявал да зърна нещо, след като не усещах присъствието му наблизко.

Осветената стая не беше скрита с пердета. Сега като огледах къщата забелязах, че на нито един прозорец няма пердета, щори или капаци. Следователно...

Обиколих къщата от другата страна. Щом се приближих до първия осветен прозорец, бързешком надникнах вътре. По-голямата част от пода беше покрита с парцали. Един мъж с престилка и шапка боядисваше отсрещната стена.

Разбира се.

Бях помолил Бил да продаде имота. Подписал бях необходимите документи, докато лежах в местната болница след връщането в стария ми дом — вероятно благодарение на някое от свойствата на Рубина, — когато бях прободен. Това трябва да е било преди няколко седмици, местно време, ако използвах метода за приблизително превръщане две и половина към едно и добавех осемте дни, които ми бе струвало отбиването в Царството на хаоса. Естествено, Бил се бе погрижил да изпълни молбата ми. Но къщата е била в лошо състояние, изоставена от толкова години, разграбвана... Имала е нужда от нови стъкла на някои прозорци, поправка на покрива, нови водосточни тръби, шпакловка, боядисване, излъскване. И много боклук е трябвало да бъде изхвърлен, както отвътре, така и отвън...

Обърнах се и тръгнах надолу по склона пред къщата, припомняйки си последното ми минаване оттук, в полусъзнание, на ръце и колене, с изтичаща от хълбока ми кръв. Тогава нощта беше много по-студена, имаше сняг и по земята и из въздуха. Доближих се към мястото, където бях седял, опитвайки се да спра с калъфката някоя минаваща кола. Спомените ми бяха леко замъглени, но все още помнех онези, които бяха минали покрай мен.

Пресякох пътя и се запътих през полето към групичката дървета. Развързах Барабан и го яхнах.

— Ще трябва да повървим още малко — казах му аз, — но този път не отиваме далече.

Върнахме се на шосето и продължихме по него, подминавайки моята къща. Ако не бях казал на Бил да продаде имота, купчината тор

още щеше да си е там, Рубина още щеше да си е там. Можех да пътувам обратно към Амбър, с червения камък окачен на врата ми, готов да опитам какво може да се направи. Сега, сега трябваше да ходя да го търся, а чувствах, че времето вече беше много скъпо. Добре поне, че тук то минаваше по-бавно. Цъкнах на Барабан и пляснах с юздите. Въпреки това, не биваше да го губя.

Половин час и се намирах в града. Яздех по една малка уличка в покрайнините, заобиколен отвсякъде от къщи. У Бил светеше. Завих по неговата входна алея. Завързах Барабан в задния му двор.

На почукването ми отговори Алис, вгледа се в мен за миг и възкликна:

— Господи! Карл!

След няколко минути седях в хола с Бил и пълна чаша на масата вдясно от мен. Алис беше в кухнята, след като бе направила грешката да попита дали искам нещо за ядене.

Бил ме изучаваше, докато си палеше лулата.

— Определено умееш да идваш и да си отиваш доста впечатляващо — отбеляза той.

Усмихнах се.

— Понякога се налага.

— Онази сестра в болницата... почти никой не повярва на разказа ѝ.

— Почти никой ли?

— Малцинството, което имам предвид, се състои, естествено, от мен.

— А какъв беше нейният разказ?

— Тя твърдеше, че си се изправил в средата на стаята, станал си двуизмерен и просто си се стопил, оставяйки след себе си нетрайна дъга.

— Дъгата може да е симптом на глаукома. Трябва да си прегледа очите.

— Направи го. Всичко ѝ беше наред.

— Оо. Лоша работа. Следващото, което ми идва наум, е неврологично заболяване.

— Хайде, Карл. Тя е съвсем нормална. И ти го знаеш.

Усмихнах се и отпих от чашата си.

— А ти изглеждаш съвсем като картинката на една карта за игра, която веднъж коментирах. В комплект с меча. Какво става, Карл?

— Всичко още е объркано — отвърнах аз. — Дори по-объркано, отколкото беше последния път, когато разговаряхме.

— Което означава, че засега не можеш нищо да ми обясниш?

Поклатих глава.

— Ти си заслужил пълна обиколка на родината ми, когато това свърши — заявих аз, — ако тогава продължавам да имам родина. Но в момента времето ми е безценно.

— С какво бих могъл да ти помогна?

— С информация. За бившата ми къща. Кой се е заел да я стяга сега?

— Ед Уелън. Местния предприемач. Мисля, че го познаваш. Не ти ли монтира веднъж душа или нещо подобно?

— Да, вярно... сетих се.

— Той доста е разширил дейността си. Купи по-тежко оборудване. Вече и няколко души работят за него. Аз се занимавах с регистрацията на фирмата му.

— Знаеш ли кого е наел да работи по къщата ми... сега?

— Така наизуст — не. Но веднага мога да разбера. — Той постави ръка върху телефона до себе си. — Да му позвъня ли?

— Да — кимнах. — Но чуй за какво става дума. Всъщност ме интересува едно-единствено нещо. В задния ми двор имаше купчина тор. Последния път, като минавах, още си беше там. Сега я няма. Трябва да разбера какво е станало с нея.

Бил наклони леко глава надясно и се усмихна около лулата си.

— Сериозно ли говориш? — попита ме накрая.

— Абсолютно сериозно — отвърнах. — Скрих нещо в тази купчина, докато пълзах край нея, оцветявайки снега със скъпоценната си телесна течност. Сега трябва да си го взема.

— Какво представлява то?

— Медальон с рубин.

— Безценен, предполагам.

— Точно така.

Той бавно кимна.

— Ако беше някой друг, щях да реша, че си прави безвкусна шега. Съкровище в купчина тор... Семейна реликва?

— Да. Четирийсет или петдесет карата. С обикновена обковка. Тежка верижка.

Бил извади лулата от устата си и подсвирна.

— Може ли да попитам защо си го оставил там?

— Ако не го бях направил, сега щях да съм мъртъв.

— Действително основателна причина.

Той пак посегна към телефона.

— Вече проявиха интерес към къщата — отбеляза. — Никак не е зле, като се има предвид, че още не съм пуснал обява. Човекът чул от някой, който чул от някой друг. Заведох го да я види тази сутрин. Каза, че ще си помисли. Може доста бързо да я продадем.

Започна да набира.

— Почакай — спрях го аз. — Опиши ми този човек.

Бил остави слушалката и погледна замислено нагоре.

— Слаб на вид, червенокос, с брада. Каза, че е художник. Търсел къща в провинцията.

— Кучият му син! — възкликнах аз, точно когато Алис влизаше с подноса.

Тя поклати глава и се усмихна, докато сервираше храната пред мен.

— Само два хамбургера и колкото е останало от салатата. Няма защо да се вълнуваш толкова.

— Благодаря ти. Вече се готвех да изям коня си. После щеше да ми е криво.

— Предполагам, че и на него нямаше да му хареса особено. Да ти е сладко — каза Алис и се върна в кухнята.

— Купчината тор беше ли още там, когато ходи да го развеждаш? — попитах.

Бил затвори очи и смръщи чело.

— Не — реши след малко. — Дворът вече беше разчистен.

— И това е нещо, все пак — въздъхнах аз и започнах да се храня.

Той се обади на предприемача и разговаря с него няколко минути. Следях развитието на събитията от неговите думи, но след като затвори, изслушах и цялата история, докато довършвах яденето и го прокарвах с каквото бе останало в чашата ми.

— Никак не му се искало такава хубава тор да отиде на боклука, затова още на другия ден натоварил купчината на камиона си и я

откарал в своята ферма. Там я стоварил до един участък, който смята да култивира и досега не е успял да я разстеле. Каза, че не е забелязал никаква скъпоценност, но спокойно може и да я е пропуснал.

Кимнах.

— Ако можеш да ми послужиш с фенерче, най-добре ще е да тръгвам.

— Разбира се. Ще те закарам.

— Не искам да се разделям с коня си на този етап.

— Е, сигурно ще имаш нужда от гребло и лопата или вила. Мога да ги откарам и да се срещнем там, ако знаеш къде е мястото.

— Знам къде е фермата на Ед. Пък и той сигурно има инструменти.

Бил вдигна рамене и се усмихна.

— Добре — рекох. — Позволи ми да се възползвам от банята ти и тръгваме.

— Видът ти говореше, че познаваш обещаващия купувач.

Отместих подноса и се изправих.

— Ти си чувал за него като за Брандън Кори.

— Човекът, който се е представил за твой брат и те е изпратил в болницата?

— „Представил“ ли?! Той наистина ми е брат. Грешката не е моя, обаче. Извинявай.

— Той е ходил там.

— Къде?

— Във фермата на Ед, днес следобед. По-точно ходил е червенокос мъж с брада.

— И какво е правил?

— Казал, че е художник. Помолил за разрешение да постави статива си сред една от нивите и да я нарисува.

— И Ед му е позволил?

— Да, разбира се. Идеята му се видяла чудесна. Затова и ми разказа за случилото си. Искаше да се изфука.

— Вземи инструментите. Ще се срещнем там.

— Добре.

Първото, което направих в банята, беше да извадя Фигурите си. Трябваше светкавично да се свържа с някой в Амбър, някой, достатъчно силен, за да го спре. Но кой? Бенедикт беше на път към

Царството на хаоса, Рандъм търсеше някъде сред Сенките сина си, току-що се бях разделил с Жерар и отношенията ни определено не бяха приятелски. Искаше ми се да имам Фигура на Ганелон.

— Реших, че се налага да опитам с Жерар.

Измъкнах неговата карта и изпълних съответните мисловни маневри. След няколко мига, установих контакт.

— Коруин!

— Само ме изслушай, Жерар! Бранд е жив, ако това е някакво утешение. Абсолютно сигурен съм. Чуй ме сега. Важно е. Въпрос на живот и смърт. Трябва да направиш нещо... и то бързо!

Докато говорех, изражението му рязко се променяше — гняв, изненада, интерес...

— Продължавай — изръмжа той.

— Бранд може да се върне всеки момент. Всъщност, може вече и да е в Амбър. Не си го виждал, нали?

— Не.

— Трябва да му попречиш да мине през Лабиринта.

— Нищо не разбирам. Но мога да поставя стражи пред залата на Лабиринта.

— Постави стражи вътре в залата. Той умее да идва и да си отива по доста странни начини. Ако успее да мине през Лабиринта, може да се случат ужасни неща.

— Тогава ще отида лично да го пазя. Какво става?

— Сега няма време. Слушай по-нататък: Луела върна ли се в Ребма?

— Да.

— Свържи се с нея чрез Фигурата ѝ. Тя да предупреди Мойри, че Лабиринта в Ребма също трябва да се охранява.

— Много ли е сериозно, Коруин?

— Може да означава краят на всичко — отговорих аз. — Сега се налага да тръгвам.

Прекъснах връзката и се запътих към кухнята и задната врата, като спрях само колкото да благодаря на Алис и да ѝ пожелаая лека нощ. Ако Бранд се бе добрал до Рубина и се бе настроил към него, не знаех със сигурност какво смята да направи, но имам много силни предчувствия относно намеренията му.

Яхнах Барабан и го пришпорих към шосето. Бил вече излизаше на заден от алеята.

XI

На много места яздех напъряко през полята, докато Бил трябваше да следва пътя, така че не изостанах много от него. Когато пристигнах, той разговаряше с Ед, който сочеше на югозапад.

Слязох от коня и Ед заразглежда Барабан.

— Хубав кон, гледам — заключи той.

— Благодаря.

— Нямаше те.

— Да.

Стиснахме си ръцете.

— Радвам се пак да те видя. Тъкмо разправях на Бил, че не знам точно колко време се е мотал наоколо онзи художник. Просто приех, че той ще си отиде, като се стъмни и повече не съм се занимавал с него. Но ако наистина е дошъл да търси нещо твое и знае за купчината тор, като нищо може да е още там. Ще си взема пушката, ако искате и ще дойда с вас.

— Не, благодаря — отказах аз. — Мисля, че знам кой е той. Пушката няма да е необходима. Ние просто ще се разходим дотам и ще разгледаме наоколо.

— Добре — съгласи се Ед. — Нека да дойда с вас и да ви помогна.

— Няма нужда — казах.

— Ами тогава да се погрижа за коня ти. Какво ще кажеш да го напоя, да го нахраня и да го поразчеша?

— Сигурен съм, че ще ти е благодарен. Както и аз.

— Как се казва?

— Барабан.

Той се приближи до Барабан и започна да се сприятелява с него.

— Хубаво. Ще се върна за малко в хамбара. Ако ви потрябвам за нещо, просто викнете.

— Благодаря.

Извадих инструментите от колата на Бил, а той взе електрическия фенер и ме поведе към югозападния край на фермата, който Ед му бе сочел преди това.

Пресякохме нивата, Бил светеше, а погледът ми следеше лъча на фенерчето и търсеше купчината. Когато видях на какво е заприличала, неволно въздъгнах. Някой явно бе ровил из нея, като гледах как са разхвърляни буците. Ако само беше стоварена от камиона, не би могла така да се разпилее.

И все пак... фактът, че някой беше търсил, не означаваше непременно, че е постигнал успех.

— Какво мислиш? — попита ме Бил.

— Не знам — рекох. Оставих инструментите на земята и се приближих до най-голямата останала купчинка. — Светни ми тук, ако обичаш.

Огледах остатъка от купчината, после взех едно гребло и започнах да я разстилам. Разчупвах всяка буца и я разпръсвах по земята, като прекарвах зъбите на греблото през нея. След известно време Бил нагласи фенера под подходящ ъгъл и дойде да ми помогне.

— Имам странно усещане... — обади се той.

— Аз също.

— ... Май сме дошли твърде късно.

Продължихме да ровим и да разстиламе, ровехме и разстилахме...

Долових гъделичкането на познато присъствие. Изправих се и зачаках. След няколко мига установихме контакт.

— Коруин!

— Тук съм, Жерар.

— Какво каза? — попита Бил.

Вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи и съсредоточих вниманието си върху Жерар. Той стоеше в сянката край яркото начало на Лабиринта и се подпираше на огромния си меч.

— Ти беше прав — заяви Жерар. — Бранд действително се появи тук, само преди няколко мига. Не знам как е успял да влезе. Появи се от сенките там, вляво. — Той показа с жест. — Изгледа ме за момент, после се обърна и тръгна обратно. Не ми отговори, когато му извиках да спре. Тогава насочих натам фенерчето, но Бранд не се виждаше никакъв. Просто беше изчезнал. Какво искаш да направя сега?

— Рубина на справедливостта беше ли в него?

— Не мога да кажа. Зърнах го само за миг, на тази лоша светлина.

— Лабиринта в Ребма наблюдава ли се вече?

— Да. Луела ги е предупредила.

— Хубаво. Остани на пост, тогава. По-късно пак ще се свържа с тебе.

— Добре. Коруин... за онова, което стана преди...

— Забрави го.

— Благодаря. Ама и Ганелон си го бива.

— Действително — съгласих се аз. — Бъди нащрек.

Образът му избледня, щом прекъснахме връзката, но се случи нещо странно. Усецането за контакт, тунелчето, остана в мен, безпосочно, отворено, като включено радио, което не е на станция.

Бил ме гледаше с особен поглед.

— Какво става, Карл?

— Не знам. Почакай малко.

Изведнъж отново влязох в контакт, само че не с Жерар. Тя сигурно се е опитвала да се свърже с мен, докато вниманието ми е било отвлечено.

— Коруин, много е важно...

— Казвай, Фай.

— Няма да намериш там онова, което търсиш. То е в Бранд.

— И аз започвах да подозирам това.

— Трябва да го спрем. Не знам доколко си наясно с положението...

— Вече и аз не знам — отвърнах, — но съм поставил охрана при Лабиринтите в Амбър и Ребма. Жерар току-що ми съобщи, че Бранд се е появил при Лабиринта в Амбър, но се изплашил и изчезнал.

Файона кимна с изящната си главичка. Червените ѝ букли бяха необичайно разрошени. Изглеждаше уморена.

— Знам — рече тя. — Държа го под наблюдение. Но ти си забравил за една друга възможност.

— Не съм — възразих. — Според моите изчисления, Тир-на Ногт не би трябвало още да е достъпен...

— Нямам предвид това — прекъсна ме Файона. — Той се е насочил към самия първичен Лабиринт.

— За да се настрои към Рубина?

— Точно така — потвърди тя.

— Но за да mine през него, трябва да пресече повредения участък. Както разбрах, това не е никак лесно.

— Значи знаеш за него. Добре. Така ще спестим време. Потъмнелият участък него няма да го затрудни толкова, колкото някой друг от нас. Той е в разбирателство с този мрак. Трябва да го спрем, веднага.

— Знаеш ли някакъв пряк път дотам?

— Да. Ела при мен. Ще те заведа.

— Само минутка. Искам да взема и Барабан със себе си.

— За какво ти е?

— Сложно е за обяснение. Трябва да си го прибера.

— Добре. Тогава ме пренеси при теб. Можем да тръгнем и оттам, както оттук.

Протегнах ръка. След миг, държах нейната. Тя пристъпи напред.

— Господи! — възкликна Бил и се дръпна назад. — Вече бях започнал да се съмнявам в здравия ти разум, Карл. Но сега се питам дали аз съм в ред. Тя... нейният образ го имаше на картите, нали?

— Да. Бил, да ти представя сестра ми Файона. Файона, запознай се с Бил Рот, мой много близък приятел.

Фай протегна ръка и се усмихна, а аз ги оставих там, докато се върнах да взема Барабан. След няколко минути го водех със себе си.

— Бил — казах, — извинявай, че ти загубих времето. Брат ми е взел медальона. Сега отиваме да го търсим. Благодаря ти за помощта.

Стиснах му ръката.

— Коруин — рече той.

Аз се усмихнах.

— Да, така се казвам.

— Ние си поговорихме тук със сестра ти. За няколко минути не може да се научи кой знае какво, но разбрах колко е опасно. Така че ви желая успех. И продължавам да настоявам един ден да науча цялата история.

— Благодаря ти. Ще се постарая да я научиш.

Яхнах коня, наведох се и издърпах Файона горе, при мен.

— Лека нощ, господин Рот — пожела му тя и се обърна към мен:
— Тръгни бавно напред, през нивата.

Послушах я.

— Бранд твърди, че ти си го пробола с ножа — започнах веднага, щом сметнах, че сме се отдалечили достатъчно, за да се чувстваме сами.

— Така е.

— Защо?

— За да предотвратят всичко това.

— Поговорих с него надълго и нашироко. Бранд заяви, че първоначално ти, Блийс и той самият сте кроили заговор за вземането на властта.

— Вярно е.

— Каза ми, че се е обърнал към Кейн и се е опитал да го привлече на ваша страна, но Кейн не пожелал да участва и разказал всичко на Ерик и Джулиан. Коего довело до формиране на тяхна собствена групировка, целяща да спре достъпа ви до трона.

— Общо взето така беше. Кейн имаше лични амбиции — дългосрочни, наистина — и все пак, амбиции. Той не беше в позиция да ги осъществи. Затова реши, че ако трябва да изпълнява второстепенна роля, предпочита да е на страната на Ерик, а не на Блийс. Мога да го разбера.

— Освен това той заяви, че тримата сте имали споразумение със силите от другия край на черния път, в Царството на хаоса.

— Да — потвърди тя. — Имахме.

— Използваш минало време.

— За мен и за Блийс, да.

— Бранд не е на същото мнение.

— А не би трябвало.

— Каза ми, че ти и Блийс сте искали да продължите връзките си с тези съюзници, а той бил против. Затова и сте се обърнали срещу него и сте го затворили в онази кула.

— А защо просто не сме го убили?

— Предавам се. Кажете ми.

— Той беше прекалено опасен, за да му позволим да действа на свобода, ала не можехме и да го убием, защото владееше нещо жизненоважно.

— Какво?

— След като Дуоркин го нямаше, Бранд беше единственият, който знаеше как да оправи вредата, причинена от него на първичния Лабиринт.

— Разполагахте с достатъчно време, за да му измъкнете тази информация.

— Той притежава невероятна издържливост.

— Тогава защо го намушка с ножа?

— Пак повтарям, за да предотвратя всичко това. Щом трябваше да се избира между свободата му и смъртта му, по-добре беше да умре. Щяхме да се опитаме и сами да открием начина за поправяне на Лабиринта.

— След като случаят е такъв, защо се съгласи да помогнеш за връщането му в Амбър?

— Първо, аз не помагах. Опитвах се да попреча. Но тези, които се опитвахте истински, бяхте прекалено много. Добрахте се до него, въпреки усилията ми. Второ, трябваше да съм там, за да се помъча да го убия, в случай, че успеете. Просто се стекоха прекалено много неблагоприятни обстоятелства.

— Ти твърдиш, че двамата с Блийс сте размислили по отношение на този съюз, а Бранд — не?

— Точно така.

— Как се отрази това размисляне на стремежите ви към трона?

— Решихме, че можем да го завладеем и без допълнителна външна помощ.

— Разбирам.

— Вярваш ли ми?

— Опасявам се, че започвам да ти вярвам.

— Завий тук.

Навлязохме в една пролука между хълмовете. Пътят беше съвсем тесен и много тъмен, над нас проблясваше само тясна лента звезди. Докато разговаряхме, Файона бе размествала Сенките, отвеждайки ни от нивата на Ед към някакво мъгливо, наподобяващо тресавище място, после пак нагоре по открита и камениста пътека към планините. Сега, докато напредвахме през тъмното дефиле, усетих, че отново променя Сенките. Въздухът беше хладен, но не студен. Отляво и отдясно ни заобикаляше абсолютен мрак, който създаваше илюзията за огромни пропасти, а не за намиращи се наблизо скали, покрити с плащ от

сенки. Това впечатление се подсилваше, както изведнъж осъзнах, от факта, че шумът от копитата на Барабан не предизвикваше никакво ехо.

— С какво бих могла да спечеля доверието ти? — попита тя.

— Май искаш твърде много.

Файона се разсмя.

— Тогава ще го кажа по друг начин. Какво мога да направя, за да те убедя, че говоря истината?

— Само ми отговори на един въпрос.

— Питай.

— Кой ми простреля гумите?

Тя пак се разсмя.

— Вече си се досетил, нали?

— Възможно е. Но искам да го чуя от теб.

— Бранд — заяви тя. — След като не успя да ти разруши паметта, реши да мине на по-завършен вариант.

— Моята версия на историята твърди, че Блийс е стрелял и ме е оставил в езерото, а Бранд е пристигнал навреме, за да ме измъкне и да ми спаси живота. Фактически и полицейският доклад като че ли отговаря на такова развитие.

— Кой е извикал полицията? — попита Файона.

— Записали са го като анонимно обаждане, но...

— Блийс ги повика. Той не успя да стигне навреме до теб, за да те спаси, след като разбра какво става. Надяваше се те да успеят. За щастие, точно така е станало.

— Какво искаш да кажеш?

— Бранд не те е измъкнал от езерото. Ти си излязъл сам. Той е изчаквал наблизко, за да се увери, че си мъртъв, а ти си изплувал и си се добрал до брега. Бранд е слязъл при теб, за да те огледа и да реши дали ще умреш, ако просто те остави там или трябва да те хвърли обратно във водата. Горедолу тогава пристигнала полицията и той трябвало да изчезне. Малко след това успяхме да го спипаме и да го затворим в онази кула. Това ни струва много усилия. По-късно влязох във връзка с Ерик и му казах какво е станало. Той нареди на Флора да те премести в другата клиника и да се погрижи да те задържат, докато не мине коронацията му.

— Така вече става — заключих аз. — Благодаря ти.

— Какво те накара да ми повярваш?

— Аз бях само помощник-лекар в малко градче във времена много по-лесни от днешните и рядко имах работа с психиатрични случаи. Но знам, че за възстановяване на паметта не се предписват електрошокове. Те обикновено постигат обратния резултат. Разрушават някои от краткосрочните спомени. Усъмних се веднага, щом разбрах, че Бранд е постъпил така с мен. И си изградих собствена хипотеза. Автомобилната катастрофа не бе възстановила спомените ми, нито пък електрошоковете. Аз бях започнал да си ги възвръщам сам, по естествен път, а не като резултат от конкретна травма. Трябва да съм казал или направил нещо, с което да съм показал какво става. По някакъв начин новината е стигнала до Бранд и той е решил, че моментът не е подходящ за подобно събитие. Затова предприел пътешествие до моята Сянка и успял да ме въдвори в болницата с лечение, което се надявал да изтрие малкото спомени, върнали се наскоро в паметта ми. С това постигнал само частичен успех, тъй като окончателният резултат бил единствено забравяне на няколко дни около процедурите. Катастрофата може също да е допринесла. Но когато избягах от Портър и оцелях след опита му да ме убие, възстановяването на паметта ми е продължило, щом се върнах в съзнание в „Гринуд“. Докато се намирах в дома на Флора, аз си припомнях все повече и повече. Потокът на спомените ми се усили, когато Рандъм ме отведе в Ребма, където минах през Лабиринта. Ала аз съм сигурен, че ако това не бе станало, пак щях да си върна паметта. Може би щеше да ми отнеме повече време, но вече бях преодолял преградите и спомените нахлуваха все по-бързо. Затова заключих, че Бранд се е опитвал да ми попречи и сега повярвах на твоята история.

Лентата звезди бе станала още по-тясна и накрая изцяло се стопи. Сега напредвахме през, както изглеждаше, съвсем черен тунел, а в далечината пред нас проблясваха може би най-малките точки светлина.

— Да — обади се Файона в мрака пред мен, — правилно си предположил. Бранд се страхуваше от теб. Една нощ, като се върна от Тир-на Ногт, той заяви, че е видял завръщането ти и провалянето на всичките ни планове. Тогава не му обърнах внимание, тъй като не знаех, че си още жив. Вероятно горе-долу по това време се е отправил да те търси. Дали е открил местонахождението ти посредством

някакви тайни методи или просто е прочел информацията в мислите на Ерик, не знам. Сигурно, второто. В определени случаи е способен да развие и такива умения. Както и да е, той разбра къде се намираш, а ти вече знаеш останалото.

— Бранд твърдеше, че подозренията му първоначално били предизвикани от присъствието на Флора в тази Сянка и странните ѝ връзки с Ерик. Ала сега това няма значение. Как предлагаш да постъпим с него, ако успеем да го заловим?

Файона се изкикоти.

— Виждам, че носиш меча си.

— Бранд ми каза, не много отдавна, че Блийс е още жив. Вярно ли е?

— Да.

— Тогава защо аз съм тук, а не Блийс?

— Блийс не е настроен към Рубина. А ти си. Ти влизаш във взаимодействие с него на близко разстояние и камъкът ще се опита да ти спаси живота, ако те заплашва непосредствена опасност да го загубиш — обясни тя. — Следователно, рискът с теб не е толкова голям.

След малко добави:

— Не го приемай като гаранция, обаче. Един бърз удар е в състояние да изпревари реакциите на Рубина. Можеш да умреш и в негово присъствие.

Светлината пред нас взе да става по-голяма, по-ярка, но от тази посока не идваха никакви течения, шумове или миризми. Докато напредвахме, аз си мислех за натрупаните един върху друг слоеве информация, които бях получил от момента на завръщането си, всеки със своя собствена конструкция от мотиви, оправдания за случилото се, докато ме е нямало, за случилото се после, за това, което се случваше сега. Надеждите и плановете, чувствата и пресметливостта кръжаха като водовъртежи при наводнение по улиците на града от факти, който бавно издигах върху гроба на предишното си „аз“. И всяка нова вълна от интерпретации срутваше или разместваше неща, които смятах за непоклатими и така променяше общата картина до степен самият живот да изглежда като измамна игра на Сенките около един непостижим за истината Амбър. И все пак не можех да отрека, че сега знаех повече, отколкото преди няколко години, че бях по-близо до

същността на нещата, отколкото бях тогава. Ала пиесата, в която участвах още от завръщането си, изглежда изобщо не отиваше към развързка. А какво исках аз? Възможност да разбера кои действия са правилни и да успея да ги извърша! Разсмях се. Кой би могъл някога да гарантира първото, а какво остава за второто? Тогава, работно приближение до истината. Това би ми стигнало... И шанс да завъртя няколко пъти мечта си във върнатата посока — най-голямата компенсация за безплодните усилия, на която може да се разчита в този променлив свят. Разсмях се отново и проверих дали мечът излиза лесно от ножницата си.

— Бранд спомена, че Блийс събирал нова армия... — започнах аз.

— После — прекъсна ме Файона. — После. Сега няма време.

Права беше. Светлината се бе разширила, превърнала се бе в кръгъл отвор. Той се приближаваше по-бързо, отколкото би трябвало при скоростта, с която се движехме, сякаш самият тунел се свиваше. През онова, което реших да наричам вход на пещера, струеше изглежда дневна светлина.

— Чудесно — одобрих аз. След мигове стигнахме до отвора и минахме през него.

Премигах, когато излязохме навън. От лявата ми страна се простираше морето, което сякаш се сливаше с небе в същия цвят. Златното слънце плуваше/висеше над/сред него и хвърляше на всички страни блестящи лъчи. Зад мен сега нямаше нищо друго, освен скала. Проходът, довел ни дотук, бе изчезнал без да остави никаква следа. Не много далеч пред мен и надолу — може би на около трийсет метра — лежеше първичния Лабиринт. Една фигура преодоляваше втората от външните криви — вниманието на мъжа беше така съсредоточено върху действията му, че явно още не бе забелязал нашето присъствие. Щом зави, зърнах червен отблясък: Рубина, окачен сега на неговия врат, както преди го бяхме носили аз, Ерик, татко. Фигурата, естествено, беше Бранд.

Слязох от коня. Погледнах нагоре към Файона, дребничка и объркана, и сложих юздите на Барабан в ръцете ѝ.

— Някакъв друг съвет, освен да го последвам? — прошепнах аз.

Тя поклати глава.

Тогава се обърнах, измъкнах Грейсуондир и поех напред.

— Успех! — пожела ми тихо тя.

Докато вървах към Лабиринта, видях дългата верига, водеща от входа на пещерата до сега неподвижната форма на грифона Уиксър. Главата на Уиксър се търкаляше върху земята на няколко крачки вляво от тялото му. И от главата, и от тялото по камъните се стичаше нормална на цвят кръв.

Приближавах се към началото на Лабиринта и правех някои бързи изчисления. Бранд вече бе минал няколко завоя по общата спирала на рисунката. Той се намираще на около две и половина обиколки навътре. Ако ни разделяше само една навивка, бих могъл да го достигна с меча си, стигнех ли до позиция, успоредна на неговата. Освен това, колкото повече човек напредваше, толкова по-трудно ставаше да се върви. Следователно Бранд се движеше с постоянно намаляваща скорост. Значи имах шансове. Пък и не беше необходимо да го настигам. Трябваше само да измина обиколка и половина и да заема позиция срещу него.

Поставих крак върху Лабиринта и тръгнах напред, колкото можех по-бързо. Сините искри бликнаха около стъпалата ми, докато си проправях път през нарастващото съпротивление на първата крива. Искрите бързо нарастваха. Като стигнах до Първия воал, косата ми започна да се изправя, а пукането на искрите вече се чуваше съвсем ясно. Продължих да се боря със съпротивлението на Воала, задавайки си въпроса дали Бранд ме бе забелязал, ала в този момент не можех да си позволя никакво разсейване, дори само поглед, хвърлен към него. Силата на съпротивлението срещу мен нарастваше, но след няколко стъпки се озовах от другата страна на Воала и продължих напред с по-голяма лекота.

Погледнах нагоре. Бранд тъкмо се измъкваше от ужасния Втори воал, сините искри стигаха до кръста му. Когато излезе целият и направи първата крачка отвъд, върху устните му играеше изпълнена с решителност и триумф усмивка. После ме видя.

Усмивката му се стопи и той се поколеба, една точка в моя полза. Човек не бива да спира в Лабиринта, ако му е по силите. Направи ли го, ще му струва много допълнителна енергия да тръгне отново.

— Идваш прекалено късно! — извика Бранд.

Не му отговорих. Просто продължих да вървя. Синият огън скачаше от рисуния на Лабиринта и пълзеше по острието на

Грейсуондир.

— Няма да минеш през тъмния участък — обади се Бранд.

Продължих да вървя. Тъмната повърхност вече беше пред мен. Радвах се, че петното не се намираще върху някой от по-трудните участъци на тази обиколка от Лабиринта. Бранд напредваше и бавно започна да навлиза в Голямата крива. Ако можех да го стигна, докато се намираще там, всички предимства щяха да са на моя страна. Той нямаше да има нито сила, нито бързина да се защитава.

Приближавах се към повредената част на Лабиринта и си припомнях как Ганелон и аз пресякохме черния път при бягството ни от Авалон. Тогава преодолях силата на пътя, като поддържах образа на Лабиринта в съзнанието си, докато преминавахме. Сега, естествено, Лабиринта беше навсякъде около мен и разстоянието съвсем не беше толкова голямо. Първата ми мисъл бе, че Бранд просто се опитва да ме сплаши, но после ми хрумна, че излъчването на тъмния участък тук, при неговия източник, може да е много по-силно. Щом се приближих до него, Грейсуондир заблестя с внезапна интензивност, която превишаваше предишното му светене. Аз импулсивно допрях върха му до ръба на чернотата, на мястото, където Лабиринта свършваше.

Грейсуондир разсече тъмнината и не можеше да бъде вдигнат над нея. Продължих напред, а мечът ми разделяше пътя пред мен, като се плъзгаше по маршрут, който изглежда отговаряше на първоначалната рисунка. Аз го следвах. Слънцето сякаш потъмня, когато навлязох върху черната почва. Изведнъж започнах да усещам ясно биенето на сърцето си и върху челото ми изби пот. Всичко придоби сивкав оттенък. Светът като че ли се замъгли, Лабиринта избледня. Май нямаше да е трудно човек да стъпи накриво в този участък и се запитах дали резултатът щеше да е същия, както погрешната стъпка в нормалната част на Лабиринта. Не ми се искаше да откривам отговора.

Държах погледа си сведен и следях линията, която Грейсуондир чертаеше пред мен. Сега синият пламък на меча беше единственият цвят, останал в този свят. Десния крак, левия крак...

После изведнъж се озовах навън и Грейсуондир отново се вдигна свободен в ръката ми, пламъците леко избледняха — дали заради контраста с възвърнатата илюминация или по някаква друга причина, не знаех.

Огледах се и видях, че Бранд се приближава към Голямата крива. А аз си запробивах път към Втория воал. Още няколко минути и двамата щяхме да сме заети с преодоляване на своите участъци от пътя. Ала Голямата крива е по-дълга и по-трудна от Втория воал. Щях да бъда свободен и отново да се движа по-бързо, преди той да е преминал през бариерата си. Тогава за втори път щеше да ми се наложи да прекося повредения участък. Бранд можеше да се освободи междувременно, но пак щеше да се движи по-бавно от мен, защото щеше да е навлязъл в областта, където напредването става възможно най-трудно.

При всяка стъпка, която правех, се вдигаше постоянно статично електричество и по цялото ми тяло полазваха иглички. Искрите стигаха до средата на бедрата ми. Сякаш се движех сред поле от електрическо жито. Вече и косата ми се бе изправила донякъде. Усецах люлеенето ѝ. Хвърлих поглед назад към Файона, която все още седеше неподвижно върху коня и наблюдаваше.

Запробивах си път през Втория воал.

Ъгли... резки, остри завои... Съпротивлението срещу мен нарастваше... цялото ми внимание, цялата ми сила бяха заети с преодоляването му. Обзе ме познатото странно усещане за безвремие, сякаш това бе всичко, което някога съм направил и някога ще направя. И изблик на воля... фокусиране на желанието до такава степен, че всичко останало престана да съществува... Бранд, Файона, Амбър, собствената ми личност... Искрите станаха още по-високи, докато се борех, извъртах, мъчех се да вървя напред, а всяка стъпка изискваше повече усилия от предишната.

Преодолях го. И се озовах право пред тъмния участък.

По рефлекс отново наведох и насочих напред Грейсуондир. Пак ме обгради сивотата, едноцветната мъгла, разрязвана от синия блясък на меча ми, който ми отваряше пътя като хирургически скалпел.

Когато излязох на нормалната светлина, веднага потърсих с поглед Бранд. Той все още се намираще в западния квадрант, бореше се с Голямата крива, беше преодолял около две трети от нея. Ако се постараях, можеше и да успея да го хвана точно като излиза от нея. Впрегнах всичките си сили, за да вървя колкото е възможно по-бързо.

Щом стигнах до северния край на Лабиринта и навлязох в кривата, която водеше обратно, изведнъж проумях какво възнамерявах

да направя.

Втурнал се бях да пролея още кръв върху Лабиринта.

Ако въпросът опираше до простия избор между нова повреда на Лабиринта и пълното му унищожаване от Бранд, тогава знаех какво трябва да направя. И все пак чувствах, че трябва да има и някакъв друг начин. Да...

Съвсем лекичко забавих крачка. Точният момент беше много важен. Бранд се движеше по доста по-труден участък, така че в това отношение имах предимство. Цялата ми нова стратегия се основаваше на идеята да се сблъскаме на определено място. По ирония на съдбата в този момент си спомних загрижеността на Бранд за неговото килимче. Ала проблемът да се опази това място чисто, беше много сложен.

Той се приближаваше към края на Голямата крива и аз влязох в крак с него, като пресмятах разстоянието до чернотата. Решил бях да пролея кръвта му върху вече и без това повредения участък. Единственият недостатък на тази тактика беше, че щях да се намирам от дясната страна Бранд. За да сведа до минимум предимствата, които би му дало това, смятах малко да поизостана.

Бранд се бореше и напредваше, всичките му движения бяха като на забавен кадър. Аз също пристъпвах трудно, но ми бяха необходими по-малко усилия. Поддържах неговата скорост. Докато вървах, си мислех за Рубина и за близостта, която споделяхме, откакто се бях настроил към него. Можех да усетя присъствието му, там, вляво от мен и напред, макар че сега не го виждах върху гърдите на Бранд. Дали действително би ме спасил на това разстояние, ако Бранд вземеше надмощие в предстоящия ни сблъсък? Като чувствах присъствието му, почти бях готов да повярвам, че ще го направи. Той ме бе измъкнал от един нападател, бе намерил в съзнанието ми по някакъв начин традиционното безопасно за мен място — собственото ми легло — и ме бе прехвърлил там. Сега го усещах и почти виждах през него пътя пред Бранд. Обземаше ме известна сигурност, че и този път камъкът ще се опита да действа в моя полза. Без да забравям, обаче, думите на Файона, бях твърдо решен да не разчитам на това. И все пак обмислях разнообразните му функции, преценявах способността си да го управлявам без пряк контакт...

Бранд почти бе завършил Голямата крива. От някакво вътрешно ниво на съществуването си, аз се пресегнах и влязох в контакт с Рубина. Вложих в него волята си и извиках буря, подобна на червеното торнадо, унищожило Яго. Не знаех дали мога да контролирам този конкретен феномен на това конкретно място, но въпреки това го повиках и го насочих към Бранд. В първия миг не се случи нищо, въпреки че усещах как Рубина работи и подготвя нещо. Бранд стигна до края, напрегна се за последен път и излезе от Голямата крива.

Аз се намирах точно зад него.

Той също знаеше това... неизвестно как. В мига, в който съпротивлението намаля, мечът се озова в ръката му. Той направи няколко крачки по-бързо, отколкото мислех, че ще е способен, изнесе напред левия си крак, извъртя тяло и срещна погледа ми над остриетата на мечовете.

— Дявол да го вземе, ти наистина успя! — изруга той и допря върха на мечта си до върха на моя. — Никога нямаше да стигнеш дотук толкова бързо, ако не беше онази кучка на коня.

— Прекрасен начин да говориш за нашата сестра — отбелязах аз, замахнах и се вгледах в движенията му, докато парираше удара ми.

И двамата бяхме ограничени, тъй като никой от нас не можеше да се втурне напред, без да стъпи извън Лабиринта. А мен ме ограничаваше и нежеланието ми да проливам кръвта му засега. Направих лъжливо нападение и той се дръпна назад, като плъзна левия си крак по рисунъка на Лабиринта. После придвижи и десния, стъпи здраво на него и с рязък замах без никаква подготовка се опита да ми отсече главата. Дявол да го вземе! Отбих и нападнах съвсем рефлексивно. Не исках да го ранявам с ответния си удар, насочен към гърдите му, но върхът на Грейсуондир описа дъга под гръдната му кост. Над главите ни се разнесе бучене. Ала не можех да си позволя да откъсна очи от Бранд. Той погледна надолу и отстъпи още малко. Чудесно. Сега предницата на ризата му бе украсена с червена линия на мястото, където го бях ранил. Изглежда до момента платът успяваше да попие кръвта. Пристъпих напред, замахнах, отбих, отново нападнах с въртеливо движение... изобщо правех всичко, което можех да измисля, за да предотвратя връщането му към мен. Използвах психологическото предимство, че и двамата знаехме за по-добрите ми възможности да се пресегна напред и да направя повече неща, при това

по-бързо. Бранд се приближаваше към тъмния участък. Още само няколко крачки... Чух звук като звън на самотна камбана, последван от страхотен грохот. Над нас изведнъж падна сянка, сякаш внезапно облак бе закрил слънцето.

Бранд вдигна поглед. Мисля, че тогава можех да го достигна, но той все още се намираше на известно разстояние от желаната цел.

Самообладанието му мигновено се възвърна и Бранд яростно ме изгледа.

— Проклет да си, Коруин! Ти направи това, нали? — извика той и ме нападна, като изостави малкото предпазливост, която му бе останала.

За нещастие се намирах в лоша позиция, тъй като тъкмо се приближавах в желанието си да го притисна още назад. Бях открит за удар и стоях немного устойчиво. Като отбивах, вече знаех, че не съм успял да го отблъсна. Извъртях се и паднах назад.

С всички сили се помъчих да не отместя краката си, докато падах. Подпрях се на десния си лакът и лявата длан. Изругах, тъй като болката беше твърде силна, лакътят ми се плъзна встрани и аз се стоварих върху дясното си рамо.

Но мечът на Бранд бе минал покрай мен и краката ми продължаваха да докосват Лабиринта, оградени от сини ореоли. Бранд не можеше да ме достигне със смъртоносен удар, макар че все още би могъл да пререже сухожилията ми, например.

Вдигнах пред мен дясната си ръка, която стискаше Грейсуондир. Започнах да се изправям до седнало положение. В този момент видях, че червеното формирование, жълто по краищата, вече се върти точно над Бранд, от него с пукане се отделят искри и малки светкавици, грохотът е преминал във вой.

Бранд хвана меча си за острието до дръжката, вдигна го над рамото си като копие и го насочи към мен. Знаех, че не бих могъл да го отбия, нито да го избягна.

Протегнах се мислено към Рубина и нагоре, към образуването в небето...

Последва ослепителен блясък и една малка светкавица удари меча му...

Оръжието падна и Бранд рязко вдигна пръсти към устата си. С лявата си ръка той стисна Рубина на справедливостта, сякаш бе

разбрал какво правя и се опитваше да ми попречи, като покриваше камъка. Засмукал пръсти, погледна нагоре и целият гняв се оттече от лицето му, заменен от страх, граничещ с ужас. Фунията започваше да се спуска.

Тогава Бранд се обърна, стъпи върху тъмния участък, обърнат с лице на юг, вдигна двете си ръце и извика нещо, което не можах да чуя от воя.

Фунията се спускаше към него, но с всеки миг той сякаш ставаше все по-двуизмерен. Очертанията му се размиха. Започна да се свива... ала това не приличаше на промяна в действителните му размери, а по-скоро като ефект от отдалечаването му. Бранд се смалвяваше, смалвяваше и накрая изчезна, само миг преди фунията да докосне мястото, което бе заемал.

Заедно с него изчезна и Рубина, така че останах без средство за контрол на образуванието над мен. Не знаех дали е по-добре да стоя ниско долу или да си възвърна нормалната позиция върху Лабиринта. Спрях се на последното, защото вихрушката изглежда преследваше нещата, които нарушаваха нормалното положение. Отново седнах и се приближих към линията. После се приведох напред до клекнало положение и видях, че фунията вече започва да се издига. Воят взе да намалява, докато тя се отдалечаваше. Сините пламъци около ботушите ми бяха изчезнали напълно. Обърнах се и погледнах към Файона. Тя ми махна да ставам и да продължавам.

И така, бавно се изправих, като забелязах, че вихрушката над мен се разпада. Пристъпих към мястото, където до неотдавна бе стоял Бранд и отново използвах Грейсуондир, за да ме преведе. Изкривените останки от неговия меч лежаха близо до отсрещния край на мъгливия участък.

Прииска ми се да имаше някакъв лесен начин за излизане от Лабиринта. Сега ми се струваше безсмислено да го довършвам. Но стъпи ли веднъж човек отгоре му, няма връщане. А пък не копнеех да изпробвам как се излиза от тъмния участък. Затова се насочих към Голямата крива. Питам се, накъде ли се бе отправил Бранд? Ако знаех, бих могъл да наредя на Лабиринта да ме изпрати при него, стигнеш ли веднъж до центъра. Може би Файона имаше някаква представа. Ала той сигурно бе отишъл на място, където имаше съюзници. Безсмислено беше да го преследвам сам.

Поне му бях попречил да се настрои към Рубина, утеших се аз.
После навлязох в Голямата крива. Искрите се издигнаха около
мен.

XII

Късен следобед на планински склон: клонящото на запад слънце грееше с пълна сила върху скалите от лявата ми страна и изтръгваше дълги сенки от тези вдясно; то се просмукваше през гъстия листак около моята гробница и стопляше донякъде мразовитите ветрове на Колвир. Пуснах ръката на Рандъм и се обърнах да огледам мъжа, който седеше на пейката пред мавзолея.

Лицето му бе на младежа от пронизаната Фигура, сега с малко повече бръчки около устата, по-смръщено чело, с изписана обща умора в очите и стиснатите челюсти — неща, които бяха липсвали на картата.

Така че разбрах кой е, още преди Рандъм да каже:

— Това е синът ми Мартин.

Мартин се изправи, когато приближих до него, стисна ми ръката, измърмори: „Чичо Коруин“. Изражението му съвсем леко се промени, докато го казваше. Очите му ме изучаваха.

Той беше десетина сантиметра по-висок от Рандъм, но имаше същата лека конструкция. Брадичката и скулите му бяха изрязани по същия начин, косата му беше със същата структура.

Усмихнах се.

— Дълго време си отсъствал оттук. Както и аз.

Мартин кимна.

— Но аз никога не съм бил в Амбър — уточни той. — Израснах в Ребма... и на други места.

— Тогава позволи ми да те посрещна с добре дошъл, племеннико. В интересен момент идваш. Рандъм сигурно ти е разказал.

— Да — потвърди Мартин. — Затова и го помолих да се срещнем тук, а не там.

Погледнах към Рандъм.

— Последният чичо, който е срещал, е бил Бранд — поясни той. — При особено неприятни обстоятелства. Можеш ли да го виниш?

— Трудно. Аз самият налятах на него преди малко. Не бих казал, че срещата ни беше от най-удовлетворителните.

— Налетял си на него? — изненада се Рандъм. — Не те разбрах.

— Той е напуснал Амбър и Рубина на справедливостта е в него. Ако по-рано знаехме това, което знам сега, Бранд още щеше да се намира в кулата. Той е търсеният човек и е много опасен.

Рандъм кимна.

— Знаем — каза той. — Мартин потвърди всичките ни подозрения за пробождането. Бранд е бил. Но каква е тази история с Рубина?

— Той стигна преди мен до мястото, където го бях оставил, на сянката Земя. Ала за да се настрои към него, трябва да мине през Лабиринта и да се прожектира през сърцевината на камъка. Току-що го спрях да не направи това върху първичния Лабиринт в истинския Амбър. Бранд избяга, обаче. Ей сега се видях с Жерар и той се зае да изпрати един отряд стражи там, при Файона, за да му попречи да се върне и да опита отново. Нашият Лабиринт и онзи в Ребма също са под стража, заради него.

— Защо толкова много иска да се настрои към камъка? За да вдигне няколко бури ли? Дявол да го вземе, нищо не му пречи да иде сред Сенките и да си направи каквото време му се прииска.

— Човек, настроен към Рубина, може да изтрие с него Лабиринта.

— Оо? И какво ще стане тогава?

— Светът, какъвто го познаваме, ще свърши.

— Оо — повтори Рандъм. После: — А ти пък откъде знаеш това?

— Дълго е за разправяне, сега нямам време. Знаем го от Дуоркин и вярвам на тази част от приказките му.

— Той още ли е жив?

— По-късно — отсякох аз.

— Добре. Но Бранд трябва да е луд, за да направи подобно нещо. Кимнах.

— Той смята, че би могъл след това да създаде нов Лабиринт и да пресътвори вселената така, че да бъде главният ѝ управник.

— Възможно ли е да се постигне това?

— На теория, може би. Но дори Дуоркин изпитва известни съмнения, че всичко би могло да се повтори сега. Комбинацията от

фактори е била необичайна... Да, убеден съм, че Бранд донякъде е луд. Като се връщам назад в годините и си спомням неговите промени, меланхоличните му пристъпи, струва ми се, че в поведението му винаги е имало шизоидна нотка. Не знам дали направената с врага сделка го е тласнала през ръба или не. На практика това не е от съществено значение. Иска ми се да не го бяхме измъквали от онази кула. Или Жерар да се бе оказал по-лош лекар.

— Знаеш ли кой го е пронизал?

— Файона. Тя ще ти разкаже подробностите.

Рандъм се облегна на епитафията ми и поклати глава.

— Бранд — измърмори той. — Проклет да е. Всеки от нас е бил на път да го убие поне по няколко пъти... едно време. Ала точно когато те изкарваше извън кожата, той се променяше. След малко човек започваше да мисли, че в края на краищата не е чак толкова лош. Жалко, че не е прекалил с лазенето по нервите на някой от семейството в неподходящ момент...

— Да разбирам ли в такъв случай, че сезонът за улавянето му е открит? — намеси се Мартин.

Погледнах го. Мускулите на челюстите му се бяха стегнали, а очите му бяха присвити. За миг лицата на всички ни пробягаха по чертите му, като разбъркване на семейните карти. Целият ни егоизъм, омраза, завист, гордост и обидчивост, сякаш бликнаха в него през този миг... а още дори не беше стъпвал в Амбър. Нещо в мен се прекърши и аз посегнах и го хванах за раменете.

— Твоите причини да го мразиш са основателни — рекох — и отговорът на въпроса ти е „да“. Ловният сезон е открит. Не виждам друг начин да се справим с Бранд, освен да го убием. Аз самият дълго го мразех, докато той оставаше за мен една абстракция. Но... сега... различно е. Да, Бранд трябва да бъде убит. Ала не позволявай в отношенията ти със семейството, да те ръководи омразата. Между нас е имало твърде много омраза. Гледам лицето ти и... не знам. Съжалявам, Мартин. Страшно важни неща стават в момента. Ти си млад. Аз съм видял повече работи в този живот. Някои от тях ме тревожат по друг начин... Това е всичко.

Пуснах раменете му и отстъпих назад.

— Разкажи ми за себе си — помолих го аз.

— Дълго време се страхувах от Амбър — започна той — и предполагам, че още ме е страх. Откакто Бранд ме нападна, не съм спирал да си мисля, че би могъл да го направи отново. С години съм хвърлял поглед зад гърба си през рамо. Страхувах се от всички ви, предполагам. Повечето ви познавах като рисунки върху картите... към които се добавяше и лоша репутация. Казах на Рандъм... на татко... че не бих желал да се срещна с всички ви наведнъж и той предложи първо да се видя с теб. Тогава никой от нас не предполагаше, че ти може да се интересуваш от определени неща, които знам. След като ги споменах, обаче, татко заяви, че трябва се срещна с теб колкото е възможно по-скоро. Той ми разказа какво става... а и аз знам някои неща.

— Имах чувството, че е точно така. Откакто неотдавна стана дума за едни хора.

— За семейство Тисайс ли? — попита Рандъм.

— Същите.

— Трудно ми е да реша откъде да започна... — замисли се Мартин.

— Знам, че си израснал в Ребма, минал си през Лабиринта и тогава си използвал новопридобитата си сила над Сенките, за да отидеш при Бенедикт в Авалон — обясних му аз. — Бенедикт ти е разказал някои неща за Амбър и Сенките, научил те е да използваш Фигурите и да си служиш с оръжие. По-късно си тръгнал да пътуваш сред Сенките сам. Знам и какво ти е направил Бранд. С това се изчерпва изцяло моята информация.

Мартин кимна и се загледа на запад.

— След като напуснах Бенедикт, с години пътувах през Сенките — започна той. — Това беше най-щастливият период от живота ми. Приключения, вълнение, безброй нови неща... И някъде дълбоко в съзнанието си таях мисълта, че един ден, когато стана по-умен и по-силен — като понатрупам опит — ще отида в Амбър и ще се запозная с другите си роднини. После Бранд влезе във връзка с мен. Бях се разположил върху едно малко възвишение — просто си почивах от дългата езда и се готвех да обядвам, преди да продължа пътя си към моите приятели Тисайсови. И тогава Бранд установи контакт. Аз се бях свързвал с Бенедикт посредством неговата Фигура, когато ме учеше как да ги използвам, а и друг път, по време на пътуванията ми. Дори от

време на време се бе случвало да ме пренесе някъде с нея, така че знаех какво е усещането, знаех за какво става дума. Този път чувствах същото нещо и за миг си помислих, че Бенедикт е намерил някакъв начин да ме повика. Оказа се, че не е така. Беше Бранд — познах го от рисунката върху картата. Стоеше в средата на нещо, което приличаше на Лабиринта. Обзе ме любопитство. Не разбирах как се е свързал с мен. Доколкото ми бе известно, аз нямах Фигура. Започна да ми говори — вече съм забравил какво каза — и когато всичко стана ясно и отчетливо, той... той ме прободде. Тогава го блъснах и се задърпах. Бранд успя някак си да запази връзката. Трудно ми беше да я прекъсна... и когато успях, той пак се опита да я възстанови. Но аз го блокирах. Бенедикт ме бе научил как да го правя. Бранд опита отново, няколко пъти, ала аз продължих да устоявам. Накрая той престана. Намирах се недалеч от Тисайсови. Покатерих се криво-ляво върху коня и се добрах до дома им. Мислех, че ще умра, защото никога преди не ме бяха ранявали толкова зле. Но след време започнах да се възстановявам. После пак ме завладя страх — уплаших се, че Бранд ще ме намери и ще довърши онова, което бе започнал.

— Защо не влезе във връзка с Бенедикт — попитах аз — и не му каза какво се е случило, защо не сподели с него страховете си?

— Помислих си за това — отговори Мартин, — но си помислих също и за възможността Бранд да е решил, че опитът му е успешен и аз наистина съм мъртъв. Не знаех каква борба за власт се води в Амбър, ала сметнах, че покушението върху живота ми сигурно е част от нещо такова. Бенедикт ми бе разказал достатъчно за семейството, така че това беше първото, което ми дойде наум. И ми се видя по-разумно да си остана мъртъв. Тръгнах си от Тисайсови още преди да съм се възстановил напълно и се запътих към Сенките, за да се загубя сред тях.

Тогава се натъкнах на нещо странно — продължи той, — нещо, каквото никога преди не бях срещал, ала то изглежда вече присъстваше навсякъде: в почти всички Сенки, през които минавах, имаше странен черен път под една или друга форма. Не разбирах естеството му, но тъй като беше единственото нещо, преминаващо през различните Сенки, любопитството ми бе възбудено. Реших да го следвам известно време и да науча повече за него. Той беше опасен. Много скоро проумях, че не бива да стъпвам на него. Нощем виждах да бродят

странни сенки. Дивите животни, които се озоваваха в обсега му, се разболяваха и умираха. Така че аз внимавах. Не се приближавах повече, отколкото бе необходимо, за да го държа под око. Следвах го през много земи. Не след дълго разбрах, че където и да минеше, сееше смърт, опустошение и неприятности. Не знаех какво да си мисля.

Все още бях слаб след раняването си — не спираше Мартин, — когато направих грешката прекалено силно да се напрегна или да яздя твърде дълго за един ден. Същата вечер вдигнах температура и цялата нощ, плюс част от другия ден лежах трескав, увит в одеалото си. От време на време изгубвах съзнание, така че не знам със сигурност кога се е появила. Дълго я мислих за част от съня ми. Младо момиче. Хубаво. Тя остана да се грижи за мен, докато се оправих. Името ѝ беше Дара. Не можехме да се наприказваме. Беше много приятно. Да си поговориш с някого така... Трябва да съм ѝ разказал целия си живот. После и тя ми разказа някои неща за себе си. Не беше от местното население. Обясни ми, че е дошла през Сенките. Не умеела още да минава хубаво като нас, но чувствала, че може да се научи, тъй като имала кръвна връзка с Амбър чрез Бенедикт. Всъщност, тя страхотно искаше да се научи как да го прави. Тогава средството ѝ за придвижване беше самият черен път. Дара имаше имунитет срещу вредното му въздействие, защото, както ми обясни, по майчина линия произхождала от обитателите на другия му край, Царството на хаоса. Тя искаше, обаче, да усвои нашите методи и аз се постарях да ѝ покажа нещата, които сам умеех. Разказах ѝ и за Лабиринта, дори ѝ го нарисувах. Показах ѝ Фигурите си — Бенедикт ми бе дал една колода, — за да види как изглеждат другите ѝ роднини. Най-много я заинтригува твоята карта.

— Започвам да разбирам — кимнах аз. — Продължавай.

— Дара ми обясни, че Амбър бил в разгара на своето разложение и по този начин нарушавал съществуващото метафизическо равновесие, което съществувало между него и Царството на хаоса. Сега нейният народ имал задачата да оправи работата, като унищожи Амбър. Тяхната страна не била сянка на Амбър, а стабилна реалност със свои собствени закони. В същото време всички междинни Сенки страдали от черния път. При моите познания за Амбър, аз можех само да я слушам. Първоначално приемах с доверие всичко, казано от нея. Според мен Бранд определено отговаряше на нейното описание за

злото в Амбър. Ала когато го споменах, тя не се съгласи. Той бил нещо като герой там, в нейната страна. Дара не беше наясно с подробностите, но това изобщо не я безпокоеше. Тогава осъзнах, че е прекалено убедена в някои неща, че в начина ѝ на говорене има нещо фанатично. Почти пряко волята си, започнах да правя опити да защитя Амбър. Мислех си за Луела и за Бенедикт... и за Жерар, когото бях срещал няколко пъти. Открих, че Дара живо се интересуваше от Бенедикт. Той беше слабото място в бронята ѝ. По този въпрос можех да говоря с известни познания, а и тя бе готова да повярва на добрите неща, които трябваше да кажа. Така че не знам какъв беше общият резултат от целия този разговор, освен дето тя изглеждаше не чак толкова сигурна в себе си някъде към края...

— Към края ли? — обадох се аз. — Какво искаш да кажеш? Колко време стоя тя при теб?

— Почти една седмица — отвърна Мартин. — Беше казала, че ще остане, докато оздравея и го направи. На практика дори остана няколко дни повече. Твърдеше, че просто искала да е сигурна, но според мен желаше да продължим с разговора. Накрая, обаче, заяви, че трябва да тръгва. Помолих я да остане с мен, но тя отказа. Тогава ѝ предложих аз да тръгна с нея, ала не се съгласи и на това. Сигурно е заподозряла, че ще я последвам, защото се измъкна през нощта. Аз не можех да яздя по черния път и не знаех през коя Сянка ще мине по пътя си към Амбър. Когато се събудих на сутринта и видях, че я няма, сериозно се замислих дали да не тръгна и аз самият към Амбър. Но все още ме беше страх. Може би някои от нещата, които бе казала Дара, бяха подсилили страховете ми. Както и да е, реших да остана сред Сенките. Продължих да пътувам, да се сблъсквам с нови неща, да уча каквото мога... докато Рандъм ме откри и каза, че иска да се върна у дома. Ала първо ме доведе тук, да се срещна с теб, защото искаше ти да чуеш разказа ми преди всички останали. Спомена, че познаваш Дара и имаш желание да научиш повече за нея. Дано съм ти бил от полза.

— Да. Благодаря ти.

— Разбирам, че най-после е минала през Лабиринта.

— Да, успя да го направи.

— И след това се е обявила за враг на Амбър.

— И това е вярно.

— Надявам се — продължи Мартин, — да не пострада заради всичко това. Тя беше добра с мен.

— Дара изглежда е напълно способна да се грижи сама за себе си — отбелязах. — Но... ти си прав, тя е мило момиче. Не мога да ти обещавам нищо по отношение на нейната безопасност, тъй като все още знам твърде малко за нея и нейното участие във всичко това. Но твоят разказ ми беше от полза. Доколкото ми е във възможностите, ще се постарая да ѝ помогна, ако тя има нужда и не е във вреда на Амбър.

Мартин се усмихна.

— Радвам се да го чуя.

Вдигнах рамене.

— Какво смяташ да правиш сега? — попитах.

— Ще го заведа да се запознае с Вайъли — обясни Рандъм, — а после и с останалите, в зависимост от времето, с което ще разполагаме. Освен, разбира се, ако не се е случило нещо ново и нямаш нужда от мен в момента.

— Случиха се нови неща — отвърнах аз, — но в момента действително не си ми необходим. Все пак най-добре да си в течение. Имам още някоя и друга минута.

Разказах на Рандъм събитията, последвали неговото заминаване и мислите ми пак се върнаха на Мартин. Той засега беше неясна величина, поне според мен. Историята му можеше и да е самата истина. Всъщност, убеден бях, че е така. От друга страна имах чувството, че не е пълна, че преднамерено изпуска нещо. Може би нещо безобидно. Или напротив? Той нямаше никакво основание да ни обича. Точно обратното. Ами ако Рандъм вкарваше в Амбър нещо като троянски кон? Сигурно нямаше нищо такова. Просто аз не се доверявах на никого, ако имаше някаква алтернатива.

Пък и в разказа ми за Рандъм нямаше нищо, което да се използва срещу нас на практика. Не вярвах Мартин да е способен да ни нанесе особена вреда, ако такива му бяха намеренията. Не, по всяка вероятност той беше също така предпазлив като всички нас по същите причини: страх и самосъхранение. Обзет от внезапно вдъхновение, го попитах:

— По-късно случвало ли ти се е пак да се сблъскаш с Дара?

Мартин се изчерви.

— Не — отрече той, доста припряно. — Само тогава. Това беше всичко.

— Аха — кимнах аз, а и Рандъм беше прекалено добър играч на покер, за да не е забелязал. Така че просто бях осигурил една малка застраховка на ниска цена и бях накарал един баща да бъде нащрек по отношение на отдавна изгубения си син.

Бързо отново изместих темата към Бранд. Докато си обменяхме познанията по психология, усетих лекото гъделичкане и чувството за чуждо присъствие, което съпровожда установяването на контакт с Фигура. Вдигнах ръка и се обърнах настрани.

След миг връзката беше добра и двамата с Ганелон се гледахме в очите.

— Коруин — започна той, — реших, че е дошло време да проверя. Какво е положението — Рубина е в теб, в Бранд или и двамата още търсите?

— Рубина е в Бранд — отговорих.

— Много жалко. Разкажи ми подробностите.

Направих го.

— Значи Жерар правилно е разбрал този път — заключи Ганелон.

— Той вече ти е разказал всичко това?

— Е, не с такива детайли, пък и аз исках да съм сигурен, че не греши нещо. Досега говорих с него. — Той вдигна поглед нагоре. — Струва ми се, че в такъв случай ще е най-добре да тръгваш, ако спомените ми за изгрева на луната са верни.

Кимнах в знак на съгласие.

— Да, ей сега ще се отправя към Стълбата. Оттук не е много далеч.

— Чудесно. Слушай сега какво трябва да направиш...

— Знам какво трябва да направя — прекъснах го аз. — Трябва да се изкача до Тир-на Ногт преди Бранд и да му препреча пътя към Лабиринта. Ако не успея, ще трябва пак да го преследвам по завоите му.

— Не е това начина, по който трябва да подходиш — заяви Ганелон.

— Някаква по-добра идея ли имаш?

— Да. Фигурите ти в теб ли са?

— Да.

— Добре. Първо, няма да успееш да се качиш там навреме, за да му препречиш пътя към Лабиринта.

— Защо?

— Трябва да се изкачиш по Стълбата, после да минеш през двореца и да се спуснеш до Лабиринта. Това отнема време, дори в Тир-на Ногт... особено в Тир-на Ногт, където времето и без това е склонно да прави номера. Не е изключено и да имаш в подсъзнанието си скрито желание да умреш, което може да те забави. Нищо не се знае. Във всички случаи, Бранд вече ще се намира в Лабиринта, докато пристигнеш. А този път може да се окаже прекалено навътре, за да го догониш.

— Той сигурно ще е уморен. Това би трябвало да го позабави.

— Няма. Постави се на негово място. Ако ти беше Бранд, нямаше ли да се запътиш към някоя Сянка, където времето тече различно? Вместо един следобед, той може да си е почивал няколко дни, за да се подготви за изпитанието тази вечер. По-безопасно е да приемем, че ще бъде в добра форма.

— Прав си — признах аз. — Не бива да разчитам на това. Добре. Другата възможност, за която съм мислил, но не ми се искаше да използвам, ако не е крайно наложително, е да го застрелям от разстояние. Ще взема арбалет или някоя от пушките и просто ще го застрелям наред Лабиринта. Безпокои ме само въздействието на нашата кръв върху него. Може би само първичния Лабиринт се поврежда от нея, но знае ли човек.

— Точно така. Нищо не се знае — рече Ганелон. — Освен това не ти препоръчвам да разчиташ на обикновените оръжия там, горе. Мястото е особено. Ти сам каза, че е като някакво странно парче от Сенките, което се носи в небето. Макар че намери начин да използваш огнестрелни оръжия в Амбър, там може да не важат същите закони.

— Има риск — съгласих се.

— А колкото до арбалета... я си представи, че всеки път, като понечиш да стреляш, внезапен порив на вятъра отклонява стрелата.

— Опасявам се, че не те разбрах.

— Рубина. Той е минал с него донякъде през първичния Лабиринт, а и оттогава е имал време да си направи някой и друг

експеримент. Смяташ ли, че е възможно вече да е частично настроен към него?

— Не знам. Не съм чак толкова наясно какъв е целият процес.

— Искрах само да ти изтъкна, че ако действа по този начин, Бранд може да е в състояние да го използва в своя защита. Рубина може да има и още някакви свойства, за които ти да не знаеш. Затова ти предлагам да не разчиташ, че ще успееш да го убиеш от разстояние. А ми се иска да не разчиташ и на стария номер ти да използваш Рубина... в случай, че той е придобил някакъв контрол над него.

— Ти действително караш всичко да изглежда по-мрачно, отколкото си го представях.

— Но определено по-реалистично.

— Да допуснем. Продължавай. Каза, че имаш план.

— Точно така. Аз смятам, че Бранд изобщо не бива да припарва до Лабиринта, защото стъпи ли върху него, опасността от катастрофа нараства неимоверно.

— И не мислиш, че бих могъл да стигна навреме там, за да му попреча?

— Да, ако той наистина може да се прехвърля от място на място почти мигновено, а ти трябва дълго да вървиш дотам. Обзалагам се, че само чака луната да изгрее и веднага щом градът придобие форма, той ще се озове вътре, направо пред Лабиринта.

— Разбирам доводите ти, но не виждам разрешението.

— Разрешението е тази вечер да не стъпваш в Тир-на Ногт.

— Чакай, чакай!

— Няма да чакам! Като си си довел висш стратег, по-добре го изслушай какво има да ти каже.

— Добре, слушам те.

— Ти се съгласи, че по всяка вероятност няма да успееш да стигнеш там преди него. Но някой друг би могъл.

— Кой и как?

— Ами, вече се свързах с Бенедикт. Той е тук. В този момент се намира в двореца, в залата на Лабиринта. Досега би трябвало да е минал през него и да чака в центъра. Ти иди до подножието на Стълбата към небесния град. Застани там и започни да следиш за изгрева на луната. В мига, в който Тир-на Ногт придобие форма, влез във връзка с Бенедикт посредством Фигурата му. Кажи му, че всичко е

готово и да използва силата на нашия Лабиринт, за да се прехвърли при Лабиринта в Тир-на Ногт. Колкото и бързо да се придвижва Бранд, няма да успее да го изпревари.

— Да, предимствата са ясни — одобрих аз. — Това е най-бързият начин да се качи там човек, а Бенедикт със сигурност е най-подходящият. Той би могъл без проблеми да се справи с Бранд.

— Наистина ли мислиш, че Бранд няма да вземе никакви предпазни мерки? — поинтересува се Ганелон. — От всичко, което съм чувал за него, съдя, че е умен, макар и мръднал. Той може да е предвидил подобен ход.

— Прав си. Някакви предложения какво да правим?

Ганелон силно замахна, плясна се по врата и се усмихна.

— Комар! — поясни. — Извинявай. Отвратителни гадинки.

— Все още ли мислиш...

— Мисля, че е най-добре да останеш във връзка с Бенедикт през цялото време, докато е горе. Ако Бранд вземе надмощие, нищо чудно да се наложи светкавично да дръпнеш Бенедикт, за да му спасиш живота.

— Разбира се. Но тогава...

— Тогава ще сме загубили рунда. Признавам. Ала не и играта. Дори да успее докрай да се настрои към Рубина, Бранд ще трябва да се добере до първичния Лабиринт, за да нанесе истинската вреда с него. А ти си поставил там надеждна стража.

— Така е — казах аз. — Изглежда всичко си обмислил. Изненада ме, с тези бързи действия.

— Напоследък разполагам с много време, което щеше да е лошо, ако не го използвах за мислене. Така че, използвах го. А сега си мисля, че е най-добре да побързаш. Денят няма да стане по-дълъг.

— Съгласен съм. Благодаря ти за добрите съвети.

— Спести си благодарностите, докато видим какво ще излезе от тях — поръча ми той и прекъсна връзката.

— Май разговорът беше важен — изкоментира Рандъм. — Какво се готви?

— Уместен въпрос — отвърнах, — но точно сега нямам никакво време. Ще трябва да почакаш до утре за цялата история.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Всъщност, можеш, ако двамата се върнете в Амбър на един кон или използвате Фигура. Необходим ми е Звездин.

— Разбира се — рече Рандъм. — Лесна работа. Това ли е всичко?

— Да. Бързината е всичко.

Тръгнахме към конете.

Потупах Звездин по врата, след което го яхнах.

— Ще се видим в Амбър — заяви Рандъм. — Успех.

— В Амбър — повторих аз. — Благодаря.

Обърнах се и поех към Стълбата, като прегазих удължаващата се на изток сянка на моята гробница.

XIII

Върху най-високия хребет на Колвир има образуване, което наподобява три стъпала. Седнах на най-ниското от тях и зачаках над мен да се появят още. Затова са необходими нощ и лунна светлина, така че половината от изискванията бяха изпълнени.

На запад и североизток имаше облаци. Изгледах ги злобно. Ако успееш да се струпат така, че да закрийт луната, Тир-на Ногт щеше да се стопи в нищото. Поради тази причина препоръчително бе винаги да се осигурява втори човек на земята, за да те пренесе с Фигурата на безопасно място, ако градът изчезне около теб.

Небето над главата ми беше чисто, обаче, осеяно с познати звезди. Когато луната изгрееше и светлината ѝ паднеше върху камъка, на който седях, стълбата в небето щеше да се появи, да се издигне на огромна височина, устремена към Тир-на Ногт — образът на Амбър, който плуваше в нощния въздух.

Бях уморен. Твърде много неща се бяха случили за прекалено кратко време. Тази неочаквана почивка, когато можех да си сваля ботушите и да разтрия краката си, да се облегна назад и да отпусна глава, макар и върху камък, беше лукс, чисто животинско удоволствие. Загърнах се по-плътнo с плаща си, за да прогоня усилващия се студ. Една гореща вана, обилна вечеря и постеля биха ми дошли чудесно. Но засега можех само да си мечтая за тях. Най-добре беше просто да се отпусна и да оставя мислите си да забавят ход, да се реят като призраци над събитията от деня.

Твърде много неща се бяха случили... но поне научих отговорите на някои въпроси. Не на всичките, естествено. Ала знаех достатъчно, за да утоля жаждата на разума си за момента... Вече имах известна представа какво бе ставало по време на отсъствието ми и по-добре разбирах какво се случваше сега, осъзнавах, че трябва да се направят някои неща, че трябва аз да ги направя... И някак си усещах, че знам повече, отколкото си давах сметка съзнателно, че вече разполагам с парчета, които ще паснат в оформящата се пред мен мозайка, стига

само да ги позная, да ги отделя и да ги обърна по правилния начин. Ходът на събитията напоследък, особено днес, не ми бе позволил и миг за размишления. Ала сега някои от парчетата се завъртаха в странни посоки...

Вниманието ми бе привлечено от някаква промяна наоколо, едва доловим ефект от просветляването на най-високите въздушни слоеве. Като се обърнах, а после и се изправих, аз се вгледах в хоризонта. Над морето, на мястото, където трябваше да изгрее луната, се бе появило слабо сияние. Докато наблюдавах, се показва съвсем мъничка дъга от светлина. Облаците леко се бяха придвижили натам, но не достатъчно, за да бъдат безпокойство. Отместих поглед нагоре, ала феноменът над мен още не бе започнал. Все пак извадих картите си и отделих Фигурата на Бенедикт.

Забравил за умората, напрегнато се вирах в небето, докато луната бавно се издигаше над водата и хвърляше пътека от светлина върху вълните. Изведнъж на границата на видимостта високо над главата ми трепна неясно формирование. С усилването на светлината, тук и там проблясваше по някоя искра. Започнаха да се появят първите нежни като паяжина очертания. Вгледах се в картата на Бенедикт, потърсих контакт...

Студеното му изображение оживя. Видях, че се намира в залата на Лабиринта, застанал в центъра на рисунката. До левия му крак имаше запален фенер. Бенедикт долови присъствието ми.

— Коруин, време ли е?

— Не още. Луната изгрява. Градът едва започва да приема форма. Необходимо му е малко време. Исках просто да съм сигурен, че си готов.

— Готов съм — заяви той.

— Хубаво е, че се върна навреме. Научи ли нещо интересно?

— Ганелон ме повика веднага, щом разбрал какво е станало. Планът му изглеждаше добър, затова и съм тук. А колкото до Царството на хаоса, да. Струва ми се, че узнах някои работи...

— Един момент — прекъснах го аз.

Нишките лунна светлина бяха добили по-осезаем вид. Градът над главата ми вече имаше ясни очертания. Стълбата се виждаше вече в цялата си дължина, макар че на места изглеждаше по-неясна,

отколкото другаде. Протегнах напред ръка, над второто стъпало, над третото...

Допрях четвъртото, хладно, нежно. Но като че ли леко поддаваше под натиска на пръстите ми.

— Стълбата е почти готова — казах на Бенедикт. — Смятам да я изпробвам. Стой нащрек.

Той кимна.

Тръгнах по каменните стъпала. Едно, две, три. После вдигнах крак и го положих върху четвъртото, призрачното. То леко се огъна под тежестта ми. Страхувах се да отделя и другия си крак, затова зачаках, като гледах луната. Вдишвах хладния въздух и светлината се усилваше, пътеката върху вълните ставаше по-широка. Щом вдигнах поглед, забелязах, че Тир-на Ногт е позагубил прозрачността си. Звездите зад него бяха станали по-бледи. Докато траеха тези промени, стъпалото под крака ми също се втвърди. Пластичността му изчезна. Почувствах, че би могло да издържи пълната ми тежест. Като плъзнах поглед по дължината на Стълбата, видях, че е съвсем цяла, някъде искряща, другаде прозрачна, ала непрекъснатата чак до безмълвния град, увиснал над морето. Вдигнах и другия си крак и го поставих върху четвъртото стъпало. Ако пожелаех, още няколко стъпки щяха да ме отведат по този небесен ескалатор до мястото, където мечтите, страховете и неясните пророчества се сбъдваха, до осветения от лунна светлина град, където амбициозните желания се изпълняваха, времето се изкривяваше и царстваше бледа красота. Върнах се обратно и пак погледнах към луната, сега пазеща равновесие върху мокрия ръб на света. На сребрилата ѝ светлина се взрях във Фигурата на Бенедикт.

— Стълбата е устойчива, луната изгря.

— Добре. Отивам.

Наблюдавах го. Той вдигна фенера с лявата си ръка и за миг остана неподвижен. След още миг беше изчезнал, както и Лабиринта. Нова секунда, и Бенедикт стоеше наред подобна зала, този път извън Лабиринта, близо до мястото, където той започваше. Вдигна фенера и огледа цялото помещение. Беше сам.

Обърна се, приближи се към стената и остави фенера до нея. Сянката му се проточи към Лабиринта и промени формата си, когато Бенедикт се завъртя на пети и тръгна пак към първоначалната си позиция.

Този Лабиринт, както забелязах, грееше с по-бледа светлина от онзи в Амбър — сребристая, без синкавите оттенъци, които познавах. Формата му беше същата, ала призрачният град правеше причудливи неща с перспективата. Виждаха се различни деформации — стеснения, уширения, — които се местеха по повърхността на Лабиринта без някаква видима причина, сякаш ги гледах през развален бинокъл, а не през Фигурата на Бенедикт.

Слязох докрай от Стълбата и се настаних пак върху най-ниското стъпало. Продължих да наблюдавам.

Бенедикт разхлаби мечата си в ножницата му.

— Нали знаеш какъв може да е ефектът от проляна върху Лабиринта кръв? — попитах го аз.

— Да. Ганелон ми каза.

— Подозирал ли си някога... дори част от всичко това?

— Никога не съм се доверявал на Бранд — отвърна ми той.

— Разкажи ми за пътуването ти до Царството на хаоса. Какво научи там?

— После, Коруин. Сега той може да дойде всеки момент.

— Дано не се появят никакви отвличащи вниманието видения — рекох, като си припомних собственото си пътуване до Тир-на Ногт и неговото участие в последното ми приключение там.

Бенедикт вдигна рамене.

— Те имат значение, когато човек им обръща внимание. Тази вечер цялото ми внимание е съсредоточено върху една-единствена цел.

Той се завъртя и направи пълен кръг, за да огледа всяко кътче от залата. Когато свърши, остана неподвижен на мястото си.

— Чудя се дали знае, че си тук?

— Възможно е. Но това няма значение.

Кимнах. Ако Бранд не се появеше, щяхме да сме спечелили един ден. Стражите щяха да пазят другите Лабиринти, а Файона — да получи възможност да демонстрира собствените си умения в тези тайни материи, като ни намери Бранд. Тогава щеше да започне преследването. Тя и Блийс веднъж вече бяха успели да го спрат. Дали Файона би могла да го направи сега сама? Или ще трябва да открием Блийс и да го молим да помогне? Дали Бранд не бе намерил Блийс? И за какво, всъщност, му бе притрябвала толкова тази сила на Бранд, дяволите да го вземат? Мога да разбера стремежа към трона, но това...

И все пак... той беше луд, очевидно. Жалко, ала случаят бе точно такъв. Наследственост или обкръжение? Всеки от нас беше луд като него до известна степен. Честно казано, какво друго, ако не лудост, бе да имаш толкова много и така отчаяно да драскаш за още съвсем мъничко, за някое дребничко преимущество пред останалите. Той просто бе стигнал до крайности, нищо повече. Бранд като карикатура олицетворяваше тази наша всеобща мания. Така погледнато, имаше ли някакво значение кой от нас бе предателя?

Да, имаше. Той беше единственият, който бе действал. Луд или не, твърде далече беше отишъл. Бе направил неща, които Ерик, Джулиан или аз не бихме допуснали. Накрая дори Блийс и Файона се бяха отдръпнали от този задълбочаващ се заговор. Жерар и Бенедикт стояха над всички ни — и в морално и във всякакво отношение, — тъй като не участваха във водещата доникъде борба за власт. Рандъм също доста се бе променил през последните години. Дали пък на децата на еднорога не им трябваша векове, за да пораснат и поумнеят, и докато това бавно ставаше с нас, то по някакъв начин бе пропуснало Бранд? Или със своите действия Бранд го беше предизвикал сред нас, останалите? Както при повечето подобни въпроси, ползата от тези беше човек да си ги зададе, а не да им отговори. Ние достатъчно приличахме на Бранд, за да познавам особените нюанси на страха, които нищо друго не би могло така да предизвика. Но да, имаше значение. Каквито и да бяха причините, той беше човекът, предприел действията.

Луната вече беше по-високо и светлината ѝ се наслаждаваше върху вътрешния ми образ на залата с Лабиринта. Облаците продължаваха да се кълбят все по-близо до луната. Помислих си да предупредя Бенедикт, но само щях да го разсея. Над мен Тир-на Ногт плаваше като някакъв свръхестествен ноев ковчег по морето на нощта.

... И изведнъж Бранд се оказа там.

По рефлекс, ръката ми посегна към Грейсуондир, макар част от мен още в първия миг да осъзна, че той се намира от другата страна на Лабиринта, срещу Бенедикт, в тъмната зала горе в небето.

Отпуснах отново ръка. Бенедикт веднага долови натрапеното присъствие и се обърна към Бранд. Дори не посегна към оръжието си, а само се вторачи през Лабиринта в нашия общ брат.

Първоначално се опасявах, че Бранд може да се появи точно зад Бенедикт и да го прободне в гърба. Аз, обаче, не бих опитал да направя подобно нещо, защото можеше да се окаже, че дори докато умира рефлексите на Бенедикт са достатъчно бързи, за да унищожи нападателя си. Явно Бранд също не беше чак толкова луд.

Той се усмихна.

— Бенедикт... Невероятно... Ти... тук.

Рубина на справедливостта висеше пламтящ на гърдите му.

— Бранд — каза Бенедикт, — хич не се и опитвай.

Като продължаваше да се усмихва, Бранд откопча портупея си и го остави да се свлече на земята. Щом ехото замря, заговори:

— Аз не съм чак толкова глупав, Бенедикт. Още не се е родил човек, който да излезе насреща ти с меч.

— Нямам нужда от меч, Бранд.

Бранд започна бавно да напредва покрай Лабиринта.

— И все пак го носиш като слуга на трона, когато можеш да си крал.

— Никога не съм се стремил към това.

— Така е. — Бранд спря, заобиколил само донякъде Лабиринта.

— Лоялен, обезличаващ се. Изобщо не си се променил. Жалко, че татко те обучи толкова добре. Можеше да стигнеш много по-далече.

— Имам всичко, което искам — заяви Бенедикт.

— ... За да бъдеш задушен и отстранен така рано.

— И с приказки не ще успееш да минеш покрай мен, Бранд. Не ме карай да те наранявам.

Все още с усмивка на лицето, Бранд отново започна бавно да се придвижва напред. Какво ли се опитваше да направи? Не съумявах да разбера стратегията му.

— Знаеш, че мога някои работи, които за другите са непосилни — продължи Бранд. — Ако има нещо, което желаш, но смяташ, че не можеш да имаш, сега е моментът да го назовеш и да видиш колко си грешил. Научил съм похвати, в които направо не би повярвал.

Върху лицето на Бенедикт се появи една от редките му усмивки.

— Избрал си грешна тактика — рече той. — Аз мога да имам всичко, което поискам.

— Сред Сенките! — изсумтя презрително Бранд и пак спря. — Всеки от нас може да си играе с призраци! Аз ти говоря за реалността!

Амбър! Власт! Хаос! Не някакви си материализирани фантазии! Не второкачествен боклук!

— Ако исках повече от онова, което имам, знам какво да направя. Но не го правя.

Бранд се разсмя и пак тръгна. Бе изминал една четвърт от пътя по периферията на Лабиринта. Рубина светеше по-ярко. Гласът му зазвъня:

— Ти си глупак, доброволно да си носиш веригите! Но ако вещите не те зоват да ги притежаваш, а властта изобщо не те привлича, какво ще кажеш тогава за знанията? Аз до края усвоявах мъдростта на Дуоркин. След което продължих да напредвам, като плащах висока цена за всяко ново проникване в тайните на вселената. Ти можеш да имаш всичко това безплатно.

— Знам твоята цена — възрази Бенедикт — и няма да я платя.

Бранд тръсна глава и отметна коса. В този момент малко облече мина пред луната и образът на Лабиринта леко се разлюля. Тир-на Ногт поизбледня, после пак се върна на фокус.

— НепокOLEбим си, наистина си непоколебим — въздъхна Бранд, който очевидно не бе забелязал моментното избледняване. — В такъв случай няма да те изпитвам повече. Налага се да опитам. — Отново спря. — Ти си прекалено добър човек, за да се похабяваш с тези каши в Амбър, да защитаваш нещо, което явно се разпада. Победата ще бъде моя, Бенедикт. Аз ще залича Амбър и ще го построя отново. Ще изтрия стария Лабиринт и ще създам свой собствен. Ти можеш да застанеш до мен. Искам да си на моя страна. Възнамерявам да сътворя един съвършен свят, с повече преки подстъпи от и към Сенките. Смятам да слея Амбър с Царството на хаоса. Владенията ни да минават през всички Сенки. Ти ще командваш нашите легиони, най-силната събирана някога армия. Ти...

— Ако твоят нов свят бъде така съвършен, както казваш, Бранд, няма да има нужда от легиони. Но ако той отразява съзнанието на своя създател, аз съвсем не го виждам като подобрение на сегашното положение. Благодаря ти за предложението, ала ще се придържам към този Амбър, който вече съществува.

— Глупак си ти, Бенедикт. Добронамерен, но все пак глупак.

Бранд отново започна предпазливо да се придвижва напред. Намираше се на петнайсет метра от Бенедикт. Десет... Продължаваше

да върви. Накрая спря на около седем метра от него, пъхна палци в колана си и просто го зяпна. Бенедикт срещна погледа му. Проверих пак облаците. Дълга ивица от тях се носеше към луната. Но можех да издърпам Бенедикт, когато пожелаех. Едва ли си струваше да го разсейвам точно в този момент.

— Защо не дойдеш тогава направо да ме посечеш? — обади се накрая Бранд. — Както не съм въоръжен, няма да е трудно. Фактът, че във вените ни тече една и съща кръв не променя нещата, нали? Какво чакаш?

— Вече ти казах, че не желая да те нараня — отговори Бенедикт.

— Но си готов да го направиш, ако се опитам да мина покрай теб.

Бенедикт просто кимна.

— Признай, че се страхуваш от мен, Бенедикт. Всички ви е страх от мен. Дори като се приближавам така невъоръжен към теб, стомахът ти се преобръща, нали? Виждаш колко съм самоуверен и не можеш да разбереш защо. Трябва да те е страх.

Бенедикт не отговори.

— ... И те е страх да не изцапаш ръцете си с моята кръв — продължи Бранд, — страх те е от предсмъртното ми проклятие.

— Ти страхуваше ли се да изцапаш ръцете си с кръвта на Мартин? — попита Бенедикт.

— Това незаконородено пале? — възкликна Бранд. — Той не беше един от нас. Беше само оръдие.

— Бранд, не желая да убивам свой брат. Дай ми медальона, който ти виси на врата и се върни заедно с мен в Амбър. Все още не е късно да оправим нещата.

Бранд отметна назад глава и се разсмя.

— О, колко великодушно! Нашият благороден Бенедикт! Като истински владетел на кралството! Ще ме засрамиш с тази твоя изключителна добродетелност! И каква е всъщност целта? — Той докосна Рубина на справедливостта. — Това ли? — Пак се разсмя и тръгна напред. — Тази играчка? Ще успее ли тя да ни осигури мир, разбирателство и ред? Ще откупи ли моя живот?

Той отново спря, вече на десет крачки от Бенедикт. Повдигна леко Рубина и погледна надолу към него.

— Известни ли са ти пълните възможности на това чудо? — попита Бранд.

— Стига тол... — започна Бенедикт и гласът му заседна в гърлото.

Бранд бързо направи нова крачка напред. Рубина светеше ярко пред него. Ръката на Бенедикт се бе устремила към меча му, но не успя да стигне до него. Сега той целият стоеше вцепенен, сякаш изведнъж се бе превърнал в статуя. Тогава започнах да разбирам, но вече беше твърде късно.

Всичко казано от Бранд не бе имало никакво значение. Той просто се бе постарал да отвлече вниманието на Бенедикт, докато внимателно се бе приближавал на нужното му разстояние. Действително беше отчасти настроен към Рубина и ограниченият контрол, който му осигуряваше това, бе достатъчен, за да върши някои неща с него, неща, на които не подозирах, че е способен, ала Бранд е знаел за тях през цялото време. Той с голяма предпазливост бе намалявал разстоянието между себе си и Бенедикт, изпробвал бе Рубина, пак бе тръгвал напред, опитвал бе отново, продължавал бе така, докато не бе открил точното място, откъдето да въздейства на нервната система на Бенедикт.

— Бенедикт — обадох се аз, — най-добре сега се върни при мен.

И напрегнах волята си, но той нито трепна, нито отговори. Фигурата му все още функционираше. Усещах присъствието му и виждах какво става там благодарение на него, ала не можех да вляза в контакт. Очевидно Рубина влияеше не само на двигателната му дейност.

Погледнах отново нагоре към облаците. Те продължаваха да се трупат и да настъпват към луната. Изглежда скоро щяха да я достигнат. Ако не успеех дотогава да издърпам Бенедикт, той щеше да падне в морето, веднага щом светлината изчезнеше и градът се разпаднеше. Бранд! Ако той осъзнаеше какво става, вероятно щеше да е способен да разпръсне облаците с Рубина. Но за да го направи, сигурно щеше да му се наложи да пусне Бенедикт. Не вярвах, че би си го позволил. И все пак... Облаците като че ли забавяха хода си. Може би всичките ми разсъждения щяха да се окажат ненужни. Намерих Фигурата на Бранд и я отделих.

— Бенедикт, Бенедикт — усмихна се Бранд, — каква полза да си най-добрият с меч в света, като не можеш да помръднеш, за да го измъкнеш? Казах ти, че си глупак. Мислиш ли, че доброволно бих дошъл на заколение? Трябваше да се довериш на страха, който сигурно си изпитвал. Трябваше да ти е ясно, че не бих влязъл в тази зала безпомощен. Не говорех празни приказки, като ти казах, че победата ще бъде моя. Все пак ти беше подходящ избор, защото си най-добрият. Действително ми се искаше да приемеш предложението ми. Но това вече няма значение. Никой не може да ме спре. Останалите са безпомощни, а теб като те няма, всичко ще бъде по-лесно.

Той бръкна под плаща си и измъкна кинжал.

— Пренеси ме при теб, Бенедикт! — изкрещях аз, но без полза. Липсваше реакция, както и сила, която да ме прехвърли там.

Грабнах Фигурата на Бранд. Спомних си схватката на волите ни с Ерик. Ако нанесе удар на Бранд чрез Фигурата му, възможно бе да го разсея достатъчно, за да успее Бенедикт да се освободи. Насочих всичките си сили към картата и се приготвих за масиран умствен щурм.

Ала не се случи нищо. Пътят беше замръзнал и тъмен.

Вероятно Бранд се бе съсредоточил толкова силно над задачата си в момента и умствената му ангажираност с Рубина бе така пълна, че просто не можех да стигна до него. Всеки мой опит беше блокиран.

Изведнъж Стълбата стана по-бледа и аз хвърлих бърз поглед към луната. Част от нея беше закрыта от проточилите се облаци. Проклятие!

Върнах вниманието си към Фигурата на Бенедикт. Макар и бавно, връзката се възстанови, което показваше, че някъде под всичко това Бенедикт все още беше в съзнание. Бранд се бе приближил с още една крачка и продължаваше да му се присмива. Рубина на дебелината си верижка гореше в знак, че е използван. Двамата сега се намираха на три крачки разстояние. Бранд си играеше с кинжала.

— ... Да, Бенедикт — говореше той, — сигурно би предпочел да загинеш в битка. От друга страна можеш да гледаш на това като на един вид почест. В известен смисъл твоята смърт ще спомогне за раждането на нов ред...

За миг, Лабиринта под тях стана по-блед. Не можех, обаче, да откъсна поглед от тях, за да изучавам луната. Там, сред сенките и

трепкащите светлини, с гръб към Лабиринта, Бранд изглежда не забеляза. Той направи още една крачка напред.

— Но стига толкова — рече. — Чака ме работа, а времето тече.

Бранд пристъпи още напред и замахна с кинжала.

— Лека нощ, скъпи принце! — каза той и понечи да завърши удара.

В този момент странната, механична дясна ръка на Бенедикт, изтръгната от това място на сенки и сребриста лунна светлина, се стрелна със скоростта на нападаща змия. Творение от блестящи метални плоскости като стените на шлифован скъпоценен камък, с китка, изплетена от сребърни кабели, запоени с капчици огън, стилизирана, скелетоподобна швейцарска играчка, механично насекомо, функционираща, смъртоносна, красива по свой начин, ръката посегна със скорост, която не можех да проследя, докато тялото остана замръзнало като статуя.

Механичните пръсти сграбчиха верижката на Рубина около врата на Бранд. Ръката веднага се вдигна високо нагоре и отлепи Бранд от пода. Той изпусна кинжала и с две ръце се хвана за гърлото.

Зад него Лабиринта отново избледня. После пак се появи, но с много по-слаб блясък. На светлината от фенера лицето на Бранд изглеждаше призрачно, с изкривени черти. Бенедикт не помръдваше, вдигнал го високо, приличаше на човек-бесилка.

Лабиринта стана неясен. Стъпалата над мен взеха да чезнат. Луната беше закрыта наполовина.

Като се извиваше, Бранд вдигна ръце над главата си и хвана верижката от двете страни на механичната ръка, която я държеше. Той беше силен, като всички нас. Видях как мускулите му се напругат и втвърдяват. Лицето му вече бе потъмняло, а вратът му представляваше плетеница от опънати жили. Бранд прехапа устни и кръвта рукна в брадата му, когато дръпна с всички сили верижката.

С рязък звук, последван от издрънчаване, верижката се скъса и Бранд падна задъхан на пода. Той се преобърна веднъж, обхванал с две ръце гърлото си.

Бавно, много бавно, Бенедикт отпусна странната си ръка. Тя още стискаше верижката и Рубина. Бенедикт размърда и другата си ръка. После дълбоко въздъхна.

Лабиринта бе станал още по-неясен. Над мен, Тир-на Ногт започваше да прозира. Луната почти не се виждаше.

— Бенедикт! — изкрещях. — Чуваш ли ме?

— Да — отвърна той, много тихо и започна да потъва в пода.

— Градът избледнява! Трябва веднага да дойдеш при мен!

Протегнах ръка.

— Бранд... — обърна се към него той.

Но Бранд също потъваше и видях, че Бенедикт не би могъл да го достигне. Сграбчих лявата ръка на Бенедикт и дръпнах. И двамата паднахме на земята край високото скално образувание.

Помогнах му да се изправи на крака. После седнахме върху камъните. Дълго не проговорихме. Погледнах пак нагоре, но Тир-на Ногт го нямаше.

Замислих се над всичко, което се бе случило — толкова бързо, така неочаквано — през този ден. Вече ме налягаше чудовищна умора и чувствах, че силите ми са към края си и скоро просто ще заспя. Едва успях да събера мислите си. Животът ми напоследък бе прекалено наситен. Облегнах пак глава назад върху камъка и загледах облаците и звездите. Парченцата от мозайката... парченцата, които ми се струваше, че трябва да съвпадат, стига да ги обърнех както трябва... Те сякаш сами се въртяха на разни страни...

— Дали е мъртъв, как мислиш? — попита Бенедикт, като ме измъкна от началото на оформящия се сън.

— Сигурно — отвърнах аз. — Беше в лоша форма, когато всичко се разпадна.

— Пътят надолу е дълъг. Може да е имал време за някакъв вид спасение, като се вземе предвид как пристигна.

— Точно сега това няма особено значение — отбелязах. — Ти му извади отровните зъби.

Бенедикт изсумтя. Той още стискаше Рубина, сега излъчващ доста по-слаба светлина.

— Така е — съгласи се накрая. — Сега Лабиринта е в безопасност. Иска ми се... иска ми се едно време, много отдавна, да не бяха казвани неща, които бяха казани или да бяха направени неща, които не бяха направени. Може би, ако знаехме, бихме могли да му помогнем да израсте по-друг начин, да стане друг човек, а не злобното, осакатено същество, което току-що видях там горе.

Не му отговорих. Може и да беше прав, може и да не беше. Нямаше значение. Бранд може да бе на границата на лудостта, може и да не бе. Винаги има причини. На този свят, когато ни сполети нещо лошо, когато се случи непоправимото, винаги има причини. Но пред човека пак остават фактите и обясняването им с нищо не допринася за подобряване на положението. Ако някой върши нещо действително гадно, за това обикновено има причина. Но дори да я научиш, единственото, което ще знаеш, е защо човекът е такъв кучи син. Фактът е това, което остава. Бранд бе действал. Посмъртната психоанализа нищо нямаше да промени. Хората се съдят по действията и последствията от тях. Всичко останало е само евтино чувство за морално превъзходство, при мисълта колко по-хубаво би постъпил ти в същия случай. Затова всички подобни преценки ги оставям на небесата. Аз не съм квалифициран.

— Най-добре да се връщаме в Амбър — предложи Бенедикт. — Трябва да се свършат безброй неща.

— Почакай — спрях го аз.

— Защо?

— Мислех си...

Когато не продължих, той все пак ме подкани:

— Какво?

Извадих картите си и прибрах обратно неговата Фигура и тази на Бранд.

— Не си ли задаваш някои въпроси за новата ти ръка? — попитах го аз.

— Естествено. Ти я донесе от Тир-на Ногт при необичайни обстоятелства. Тя ми пасна. И действа. Тази вечер показва способностите си.

— Точно така. Не ти ли се струва, че последното вече е прекалено, за да го приемем като чиста случайност? Единственото оръжие, което можеше да се справи с Рубина горе. И то просто се случи да е част от теб... и просто по една случайност ти се оказа човекът, който бе там, за да го използва? Проследи събитията от единия им край до другия и обратно. Не мислиш ли, че има необикновена... не, абсурдна поредица от съвпадения?

— Ако излагаш нещата по този начин...

— Излагам ги. И ти сигурно също като мен осъзнаваш, че тук е замесено нещо повече.

— Добре. Да речем. Но как? Как е било направено?

— Нямам представа — вдигнах рамене аз, издърпах картата, която не бях поглеждал от много, много отдавна и усетих студенината ѝ под върховете на пръстите си, — но начинът не е важен. Ти зададе неправилно въпроса.

— Какво трябваше да попитам?

— Не „как“, а „кой“.

— Смяташ, че цялата тази поредица от събития, включително отнемането на Рубина, е човешко деяние?

— Не знам. Какво означава човешко? Просто смятам, че някой, който и двамата с теб познаваме, се е завърнал и стои зад всичко това.

— Добре. Кой?

Показах му Фигурата, която държах.

— Татко? Та това е нелепо! Той сигурно е мъртъв. Мина толкова време.

— Знаеш, че е способен да нареди така нещата. Знаеш колко е потаен. А и никога не сме познавали изцяло неговите възможности.

Бенедикт се изправи. Протегна се. Поклати глава.

— Мисля, че прекалено дълго стоя на студа, Коруин. Хайде да се прибираме.

— Без да проверим предположението ми? Е, недей така. Къде е спортния ти дух? Седни и ми дай една минута. Да изпробваме Фигурата му.

— Досега щеше да е влязъл във връзка с някого.

— Не съм на това мнение. Всъщност... Хайде, направи ми удоволствие. Какво ще загубим?

— Добре. Защо пък не?

Бенедикт седна до мен. Вдигнах Фигурата така, че и двамата да я виждаме хубаво. Зяпнахме я. Аз освободих съзнанието си, опитах да осъществя контакт. Получи се почти незабавно.

Той ни се усмихна и ни огледа.

— Добър вечер. Свършихте чудесна работа — каза Ганелон. — Радвам се, че успяхте да ми върнете медальона. Той скоро ще ми потрябва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.